Giới thiệu Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu

Thể loại: Xuyên không, 3s

Số chương: 110 chương (phần 1: 23 chương - phần 2: 87 chương)

Editor: Nhóm 7 - game tháng 7/2018

Ở thời hiện đại thì cô là tiểu công chúa của tập đoàn Mộc Thị, tuy cô còn nhỏ tuổi nhưng đã biểu hiện đầu óc kinh doanh xuất sắc,ít người biết được thật sự thì cô là người quyết định cao nhất phía sau màn của tập đoàn. Nhưng vào một buổi sáng bị người ta đuổi giết, và bắt kịp với trào lưu đứng đầu thời đại "xuyên không" đến một thời đại không biết tên.

Còn nam chính là Nam Thương Nhiếp Chính vương quyền khuynh thiên hạ, Trang chủ giàu có nhất của thiên hạ đệ nhất trang;

Hắn: đối xử với người khác lạnh lùng xa cách, lại tự mình cưng chiều nàng chỉ có hơn.

Nàng đơn thuần, nhưng không dễ lừa gạt;

Nàng thiện lương, nhưng bề ngoài không dễ bắt nạt;

Nàng tính tình mơ hồ, chỉ là nàng lười không muốn động não;

Hãy nhìn xem làm cách nào nàng mở học đường ở cổ đại, giáo dục trồng người. Mở sòng bạc, lương trang (cửa hàng lương thực),,, nắm giữ kinh tế. Mở cô nhi viện, viện dưỡng lão giúp đỡ người yếu đuối.

Khi nàng mơ hồ gặp gỡ hắn lạnh nhạt xa cách người ngoài;

Khi hắn theo dõi nàng ở nơi nàng không thấy;

Khi nàng gặp khó khăn hắn lặng lẽ trợ giúp nàng;

Khi nàng gặp phải nguy hiểm hắn lặng lẽ loại bỏ nguy hiểm cho nàng ;

【 đoạn ngắn 】

"Diễm,,, " đôi mắt đen nhánh giống như ngọc thạch ngơ ngác nhìn hắn.

"Ta ở đây, ngủ đi!" Hiên Viên Diễm ngồi bên giường, lòng ngón tay vuốt ve gương mặt kiều diễm của Mộc Mộc.

"Diễm,,, "

"Ngoan, ta ở đây"

"Diễm,,, "

"Bảo bối nàng làm sao vậy?"

"Chàng có thể lên ngủ với ta!" Nói xong cả khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến máu cũng muốn rỉ ra.

"Được rồi! Mau ngủ đi!" Hắn hết than lại thở, xoay người bước lên ôm nàng vào lòng, thật là một tiểu yêu tinh.

Vài năm sau gặp nhau lần nữa nàng đã không nhận ra hắn, mà hắn vẫn cưng chiều nàng như thuở ban đầu!

"Vương Gia, vương phi nói thức ăn "Thiên Hương lâu" rất hợp miệng của ngài ấy, ngài ấy chuẩn bị thu mua nó,,,, " một thị vệ bẩm báo sự kiện ' đặc biệt lớn ' mới nhận được với Vương Gia mình.

Ông chủ "Thiên Hương lâu" muốn đi đến quốc gia khác, cho nên bán giá thấp, nhớ ý tứ một chút là được!" Nghe lời Vương gia mình nói xong, đầu thị vệ đó đầy vạch đen.

"Tại sao không trực tiếp đưa cho Vương phi ạ? Như vậy Vương phi nhất định sẽ vô cùng vui vẻ!" Một thị vệ không hiểu hỏi.

"Đần, hiện tại Vương phi cũng chỉ buôn bán, nếu như trực tiếp đưa cho nàng, nàng sẽ cảm thấy thật mất mặt, nếu như do nàng thu mua, vậy sau này ở thương giới có thể nói nàng như hổ thêm cánh ai dám coi thường nàng."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Gặp nhau ở thời không kỳ lạ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Maria Nyoko

"Bang bang....." Một trận tiếng súng vang tận trời xanh.

"Liệt, bến tàu số ba có ca nô, cậu mang đại tiểu thư đi trước, chúng ta giải quyết hậu quả, đến hội hợp tại thành phố A.

Ừ....." Không đợi người đàn ông nói hết lời, một viên đạn xuyên qua cánh tay anh ta, tiếng kêu rên vang lên.....

Trong phòng ngủ cao quý thanh lịch có một cái giường Hoa Điêu cực lớn, một Tiểu Nhân Nhi có ngũ quan tinh sảo nằm phía trên, lúc này chau mày, như đang chịu đựng khổ sở rất lớn, làm cho người ta không đành lòng.

(ngũ quan: năm khí quan, tai, mắt, mồm, mũi và thân mình, thường chỉ các khí quan trên mặt)

"Ô ô..... Đầu thật là đau, nước, ta muốn uống nước" Tiểu Nhân Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, lông mi tựa như bàn chải nhỏ run rẩy nhẹ nhàng, bộ dáng kia làm cho người ta rất thương yêu.

"A, tiểu thư người tỉnh ạ.... Tiểu thư uống chậm một chút, cẩn thận bị sặc" một tiểu cô nương mặc y phục xanh biếc, 15, 16 tuổi vội vàng chạy đến bên giường, đỡ Tiểu Nhân Nhi nằm ở trên giường dậy, cẩn thận đút nước. Đợi Tiểu Nhân Nhi uống hết nước, lại dìu nàng nằm xuống, đắp kín mền, xoay người chạy ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, một người mặc trường sam màu đen tơ tằm, đương viền phía trên khảm màu vàng, nơi ống tay áo thêu một chút hoa văn rườm rà, càng lộ vẻ hoa lệ, tóc dài không buộc lên, đuôi tóc chỉ dùng một dây màu bạc buộc lại, xem như tiêu sái ngang ngạnh, một đôi mắt sáng như ánh trăng càng tôn lên vẻ lạnh lùng tĩnh mịch, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mà mím chặc, không thể không nói, gương mặt này lớn lên thật cực kỳ tuấn dật, đẹp mắt không giống như chân nhân.

Lúc này hắn đi đến bên giường, nhìn chằm chằm Tiểu Nhân Nhi trên giường, chỉ thấy Tiểu Nhân Nhi khẽ cau mày, tay không kìm chế với tới chân mày của Tiểu Nhân Nhi, muốn vuốt lên nó.

Tay dọc theo mi tâm, khóe mắt, lỗ mũi xinh xắn, rồi đến cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn, ngón tay vuốt ve ở trên miệng, khi ngón tay vuốt ve môi đỏ mọng càng mềm mại mê người, giống như đang chờ người hái.

Tiểu Nhân Nhi trên giường cảm thấy có vật mềm mại vuốt ve trên môi giống như lông vũ, không tự chủ đưa lưỡi hồng ra liếm liếm, lại như chưa đã ghiền còn hút vật kia vào trong miệng.....

Đột nhiên bụng dưới Hiên Viên Diễm thoát ra một luồng nhiệt lưu cổ họng không khỏi siết chặt, cúi người muốn hái sự đẹp đẽ của Tiểu Khả Nhân.

(Tiểu khả nhân: người đáng yêu. Tiểu: nhỏ; khả: khả ái, đáng yêu; nhân: người)

"Ô.... Tại sao quả này thô thô sáp vậy, cũng không có một chút vị hoa quả....." Tại sao không có hoa quả bình thường ăn rất ngon, Tiểu Khả Nhân nói thầm trong lòng, chậm rãi mở mắt ra.

"A... Anh là ai, tại sao ở phòng tôi, anh muốn làm gì?" Nhìn khuôn mặt xa lạ trước mắt, nhất thời Mộc Đào Đào tỉnh táo lại, dùng cả tay chân bò đến bên trong giường lớn, hai mắt cảnh giác nhìn lên nam nhân trước mắt, tại sao người đàn ông này ăn mặc kỳ quái như thế, đang đóng phim cổ trang sao? Dáng dấp anh ta cũng thật tốt! Hai mắt Tiểu Khả Nhân liều lĩnh, cảnh giác. ($$)

"A... Bảo bối hỏi nhiều như vậy, muốn ta trả lời vấn đề nào trước đây?" Hiên Viên Diễm nhìn dáng vẻ Mộc Đào Đào hoang mang sợ hãi, cần được yêu thương, hận không ôm nàng vào lòng mà ngắt nhéo một cái. Nhưng cũng không nỡ dọa sợ nàng, tương lai còn dài mà.

"Vậy anh chỉ cần trả lời từng cái một! Hừ!" Nhìn gương mặt tuấn tú trước mắt, tim Mộc Đào Đào vẫn nhảy không ngừng, như muốn nhảy ra, giống như không phải là của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hồng hồng. Mộc Đào Đào không dám nhìn tiếp nữa, sợ trái tim của mình nhảy ra ngoài, cho nên "Hừ" một tiếng liền quay mặt, chỉ chừa một cái ót cho Hiên Viên Diễm. Dĩ nhiên cũng không phát giác Hiên Viên Diễm gọi nàng rất thân thiết cùng ánh mắt cưng chìu.

"Được được được, bảo bối nói cái gì chính là cái đó, như vậy bảo bối phải nhớ kỹ tên ta là Hiên Viên Diễm, về phần vì sao ta ở gian phòng này, bởi vì đây là phòng ngủ của ta, về phần ta muốn làm gì sao? Ừm! Để cho ta suy nghĩ.... Ta muốn nàng biến thành của ta đấy, bảo bối duy nhất! Nàng có bằng lòng hay không?" lần đầu tiên Hiên Viên Diễm nhìn thấy nàng đã nổi lên hứng thú muốn cưng chiều nàng, thương nàng, có lẽ đây chính là vừa thấy đã yêu mà mọi người hay nói đến, mặc dù hoàn toàn không biết thân phận của nàng, dù hắn hơi để ý một chút, nhưng rất hưng phấn.

"Ngươi...ngươi, ngươi, ai là bảo bối của ngươi?" Ngón tay nhỏ chỉ Hiên Viên Diễm, trên ngực phập phồng, liên tiếp nói ba chữ "Ngươi". Mộc Đào Đào

bị chọc tức, nhiều hơn lại là xấu hổ, một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cực kỳ giống trái cà chua nhỏ, làm cho người ta không nhịn được muốn cắn một cái. [#dien#dan*lê*quý*đôn*]

"Tốt lắm, tốt lắm, đừng tức giận, đói bụng không, cũng một ngày chưa ăn cái gì." thân thể Hiên Viên Diễm đến gần, ôm Tiểu Nhân Nhi vào trong ngực, lại đưa tay cầm lấy váy dài màu hồng tơ tằm từ trong tay nha hoàn chuẩn bị cho Mộc Đào Đào, bên ngoài là một tấm lụa mỏng, bên hông là thắt lưng màu bạc, mặt trên gắn một chuỗi linh đang, vừa đáng yêu lại hoạt bát, mặc hết y phục lại khom lưng mang giày cho Mộc Đào Đào.

(Linh đang: lục lạc, chuông)

"Vương Gia, để nô tỳ tới hầu hạ tiểu thư thôi." Tiểu nha hoàn vừa nhìn Vương Gia chuẩn bị khom lưng mang giày cho Mộc Đào Đào, bị dọa sợ không nhẹ lập tức cả kinh phục hồi tinh thần lại, vội vàng muốn đưa tay tới giúp.

"Không cần, để ta làm là được rồi" Tay cầm chân nhỏ của Mộc Đào Đào trắng như tuyết còn có đầu ngón chân kia cũng đáng yêu ở trong ngực.

Mặc cho Mộc Đào Đào xong, Hiên Viên Diễm ôm Tiểu Khả Nhân đến bàn cơm trước phòng khách, lại bắt đầu phục vụ Tiểu Nhân Nhi ăn cơm, từ chia thức ăn, múc canh đến cho ăn, làm đến mức thành thạo, người làm trong phủ thấy sửng sốt một chút, không khỏi ngạc nhiên há to miệng; đây không phải là Vương Gia vô cùng tôn quý của bọn họ nha!

Mà người bạn nhỏ Mộc Đào Đào là nhân vật từ nhỏ đến lớn đều được người hầu hạ, cá tính cũng mơ mơ màng màng, đến lúc này cũng không phát hiện có gì không đúng, ngược lại lộ ra dáng vẻ đương nhiên, một lúc muốn ăn này, một lúc muốn ăn kia. die#n.dan#le^quy^don

"Ăn no chưa? Có muốn uống một chút canh nữa hay không?"

"Không, ăn no rồi " Mộc Đào Đào ngọt ngào cười một tiếng với Hiên Viên Diễm.

"Bảo bối có thể trả lời ta mấy vấn đề sao?" Hiên Viên Diễm thấy Mộc Đào Đào ăn được không ít, muốn hỏi nhà nàng là nơi nào, muốn sớm biến người động lòng người này thành của mình.

"Chuyện gì?" Mộc Đào Đào quay đầu, một đôi mắt sáng giống như bảo thạch lom lom nhìn một cái canh chừng Hiên Viên Diễm, nghĩ thầm tại sao có thể có người đẹp mắt như vậy? Lại không nhịn được đưa tay đi sờ ~ sờ, da thật tốt, là dùng cái gì bảo dưỡng, xinh đẹp hơn so với các ngôi sao trong phim ảnh, nghĩ đi nghĩ lại liền như đưa đám, cảm giác mình cũng không muốn đi ra ngoài gặp người.

Hiên Viên Diễm nhìn Mộc Đào Đào rõ ràng đang du thần, khuôn mặt nhỏ nhắn rất phong phú, một lúc hưng phấn, một lúc vui mừng, một lúc lại như đưa đám, mất mác cùng ảo não.

Hiên Viên Diễm cũng nghĩ không thông, một người nho nhỏ như vậy, sao thái độ sẽ sinh động phong phú như thế.

"Bảo bối nàng tên là gì, nhà là nơi nào, tại sao lại té xỉu ở bờ biển thôn Ngọc Long?" Đây là chỗ Hiên Viên Diễm không rõ nhất, hắn gặp Mộc Đào Đào lúc đi qua thôn Ngọc Long, còn tưởng rằng là cóthế lực cố ý an bài. Nàng lẳng lặng nằm ở nơi đó tóc dài đến eo, giống như tơ lụa thượng hạng, một cái váy dài màu trắng, đuôi váy có hình dáng giống đuôi cá, phía trên khảm đầy kim cương vụn, dưới ánh mặt trời lấp lánh, giống như một Mỹ Nhân Ngư.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng thì hắn không kềm chế được, chỉ liếc mắt một cái hắn đã nhận định nàng, bất chấp tất cả mang nàng trở lại.

Lúc ấy mặc dù Mộc Đào Đào mặc quần áo quái dị, hắn chưa từng thấy qua loại vải vóc đó, nhưng nhìn được tính chất vô cùng tốt, vừa nhìn đã biết là tiểu thư nhà người có tiền, nhưng kỳ quái là bên cạnh không có một người làm, cũng không giống bị người đuổi giết chạy trối chết. Bên cạnh còn có mấy cái rương màu đen giống nhau, hơn nữa rất nặng, còn khóa lại, cũng mở không ra. Để cho người Vô Ảnh Các đi thăm dò một ngày, chẳng tra được cái gì cả, những thứ vải vóc này mới nghe lần đầu, giống như xuất hiện từ hư vô.

"Tôi tên là Mộc Đào Đào, Mộc nghĩa là đắm chìm trong ánh mặt trời, đào nghĩa là bướng bỉnh, nhà ta ở San Francisco, tôi cũng không biết tại sao ta lại ở chỗ này, có thể hộ vệ của tôi đều chết hết, anh có thể đưa tôi về nhà sao?" Nói xong nước mắt liền rớt xuống, dáng vẻ này mới để cho người nhìn đau lòng. -di:en"da:n"@

"Ngoan, đừng khóc, ta cho người đi tìm người nhà nàng được không?" Hiên Viên Diễm cẩn thận lau nước mắt, chỉ sợ làm đau Mộc Đào Đào.

"Nơi này là nơi nào, anh có điện thoại ư, tôi gọi điện thoại cho anh trai, anh ấy sẽ đến đón tôi, không cần phiền toái như vậy!" Mộc Đào Đào dùng một đôi mắt ngấn nước nhìn Hiên Viên Diễm, một khuôn mặt nhỏ nhắn mới khóc nên đỏ một ít, làm cho người ta muốn vuốt ve.

"Nơi này là kinh đô nước Nam Thương, nàng nói điện thoại là thứ gì, ta chưa từng nghe qua, nàng miêu tả cho ta, ta cho người làm tìm tới cho nàng?" Hiên Viên Diễm khẽ cau mày, chứng tỏ chưa từng nghe qua vật này, nhưng nghe lời nói của Mộc Đào Đào, cái này là một công cụ thông tin. Là bởi vì hai năm gần đây cũng không quan tâm chuyện bên ngoài, hắn lạc hậu sao? Thứ gì hắn cũng không biết!

" Nước Nam Thương!" lần này Mộc Đào Đào cũng không bình tĩnh, nàng vẫn cho là nhân viên tổ diễn kịch cứu nàng, cho nên nhìn thấy gian phòng có màu sắc cổ xưa cũng không cảm thấy kỳ lạ, nhưng đây là quốc gia nàng không từng nghe qua, trong lịch sử cũng không có. Không phải là xuyên chứ!

Mộc Đào Đào nhảy xuống từ trên người Hiên Viên Diễm, vừa chạy ra ngoài, nàng không tin trên thế giới có chuyện xuyên qua như vậy, nàng cảm thấy chuyện kia nên xuất hiện trong tiểu thuyết.

Không thể không nói vương phủ này rất lớn, phong cảnh bên trong càng thêm đẹp không sao tả xiết, nhưng Mộc Đào Đào không có ý định chú ý những

thứ này, chỉ là mạnh mẽ chạy ra ngoài, muốn chạy ra bên ngoài nhìn một chút cuối cùng đây không phải là thật, nàng không phải đến một nơi xa lạ, có thể vĩnh viễn đều không trở về được hay không, nghĩ thế nước mắt chảy ra trên gương mặt, thế nào cũng không ngừng được.

Cuối cùng đã tới cửa đại môn, nhìn người bên ngoài cửa cùng phòng ốc, thân thể Mộc Đào Đào lập tức mềm nhũn, sững sờ ngồi dưới đất, trong mắt tràn đầy kinh hoảng, tại sao sẽ như vậy, tại sao.....

Không phải nàng chỉ chơi ở bên ngoài, không nghe lời anh trai, ở nhà, muốn đi chơi trên hải đảo, kết quả nửa đường gặp được bang hội đối đầu,,,, đây là trời cao trừng phạt nàng sao?

Hiên Viên Diễm đuổi theo, lúc ra tới nơi nhìn thấy Mộc Đào Đào giống như mất hồn ngồi ở cửa đại môn, mắt cũng mất đi vẻ sáng rỡ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy nước mắt, phải tim của hắn cũng đau. Ngay cả lúc Hiên Viên Diễm khom lưng ôm nàng dậy cũng không có một chút phản ứng.

giường Hoa Điêu

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Gọi ta Diễm

Edit: Lavender - Blue

Hiên Viên Diễm ôm Mộc Đào Đào một mạch đi thẳng đến phòng ngủ của mình, đặt nàng ở trên ghế, đang chuẩn bị xoay người đi lấy khăn lông lau mặt cho nàng, kết quả Tiểu Nhân Nhân đứng lên ôm lấy hông của hắn, vùi đầu vào ngực hắn, buồn buồn nói: "Ta không có nhà, ta lại cũng không trở về, từ nay về sau ta đều chỉ có một mình thôi,,, "

"Sẽ không, sẽ không, nàng còn có ta đây, làm sao sẽ chỉ có một mình nàng chứ, cho nên, ngoan ngoãn đừng nữa khóc, về sau nơi này chính là nhà của nàng, ta chính là người nhà của nàng, sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ nàng biết không?" Hiên Viên Diễm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Đào Đào lên, nhẹ nhàng lau nước mắt, đôi mắt đen chăm chú nhìn nàng chằm chằm, chỉ sợ nàng không tin.

Chỉ là trong lúc này Mộc Đào Đào chưa tiếp nhận tình yêu được, mình cứ đến một thời đại khác không lý giải được, nơi này cái gì cũng không quen thuộc, cũng không có người thân, bạn bè, cho nên mới khóc lên.

Thật ra thì người bạn nhỏ Mộc Đào Đào đâu rồi, từ nhỏ đến lớn số lần khóc không quá năm đầu ngón tay, dù sao cũng là tiểu công chúa nhà họ Mộc nha, cha mẹ chết sớm, gia gia (ông nội) và ca ca (anh trai) đều đặt cô ở trong lòng mà yêu thương, chỉ cần là đồ tốt tất cả đều đưa cho cô, thật là đặt ở trong tay sợ té, hứng như hứng hoa tuyệt đối không nói quá.

Tập đoàn Mộc thị ở cả Bắc Mĩ và châu Âu đều là ăn cả hắc bạch, mà gia gia của nàng dậm chân một cái cả Bắc Mĩ và châu Âu cũng muốn run ba cái.

Dĩ nhiên đối thủ và kẻ thù cũng không phải ít, cho nên mỗi lần Mộc Đào Đào ra cửa đều giống như lãnh đạo quốc gia ra cửa, một đoàn vệ sĩ, chỉ sợ tiểu tổ tông này có một chút ngoài ý muốn. Nhưng ngoài ý muốn cho nên gọi là ngoài ý muốn, vốn chính là làm cho người ta khó lòng phòng bị, giống như hiện tại,,,,,,

"Có thật không? Về sau nơi này thật đúng là nhà ta, ngươi là người nhà của ta hả? Cũng sẽ giống như gia gia và ca ca đối tốt với ta sao?" Mộc Đào Đào ngước đầu nhỏ ngây ngô, cặp mắt như nai con chớp chớp nhìn Hiên Viên Diễm, bộ dáng nhỏ đáng thương đáng yêu, khiến lòng của Hiên Viên Diễm cũng hòa tan, hận không thể dời tất cả đồ tốt trên đời dâng đến trước mặt nàng.

"Thật, ta cũng sẽ đối với nàng rất tốt rất tốt, tốt hơn so với gia gia và ca ca nàng đối với nàng!" Ta sẽ đối xử tốt với nàng cả đời, những lời này Hiên Viên Diễm không có nói ra, chỉ là yên lặng để ở trong lòng hắn mọc rễ nảy mầm.

"Hồng Hạnh, mang một chậu nước ấm vào đi!" Bởi vì Mộc Đào Đào ôm không buông tay, Hiên Viên Diễm không có biện pháp đi múc nước cho nàng, bất đắc dĩ mới gọi Hồng Hạnh, bây giờ trong suy nghĩ của Hiên Viên Diễm, chỉ cần là chuyện liên quan đến Mộc Đào Đào, hắn đều không muốn qua tay người khác, muốn đích thân mình động thủ, như vậy hắn sẽ cảm thấy rất thỏa mãn, giống như cuộc sống rốt cuộc đã hạnh phúc.

"Vương Gia, nước đây, nô tỳ tới phục vụ cô nương chứ?" Hồng Hạnh bưng nước đi vào, đặt ở trên kệ, tiến lên muốn giúp Mộc Đào Đào rửa mặt.

"Không cần, Bổn vương tự mình làm."

"Dạ, nô tỳ sẽ ở ngoài cửa, Vương Gia có chuyện gì có thể gọi nô tỳ!" Nói xong liền lui ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa lại.

"Về sau không được khóc nữa, nàng xem mắt hồng giống như con thỏ nhỏ vậy" Hiên Viên Diễm bế nàng đến ngồi xuống trước bàn trang điểm, xoay người đi lấy khăn lau mặt cho nàng. Lau mặt xong lại búi tóc cho nàng, Hiên Viên Diễm chưa từng búi tóc cho người khác, cho nên cũng chỉ búi cho Mộc Đào Đào kiểu đơn giản một chút, lại gắn thêm một cái dây cột hình con bướm, cả người xem ra hoạt bát, đáng yêu lại dí dỏm.

Nhìn mình trong gương đồng, Mộc Đào Đào hoàn toàn không dám tin tưởng, tay nghề của Hiên Viên Diễm thật sự rất tốt, nếu để cô làm, tóc này khẳng định sẽ không ổn. Và bộ quần áo này quá hoàn mỹ, cô chưa bao giờ cảm thấy mình còn có thể xinh đẹp như vậy.

"Vương Gia, Vô Ảnh Các có tin tức truyền đến." cửa tuyền tới tiếng nói.

"Ừ" Hiên Viên Diễm cũng không ngẩng đầu lên lên tiếng.

"Bảo bối ta có một chút chuyện phải xử lý, nàng muốn cùng ta đến thư phòng, hay để Hồng Hạnh dẫn nàng đi dạo một vòng?" Giống như thư phòng này là trọng địa, cho tới bây giờ đều không cho người khác đi vào, dù sao Mộc Đào Đào cũng là hắn mang từ bên ngoài về, thân phận của nàng cũng không rõ ràng, nói trắng ra một chút chính là càng không thể nào để hắn mang vào thư phòng, nhưng Hiên Viên Diễm liền tin tưởng nàng, hơn nữa cũng muốn từng giờ từng khắc mang nàng ở bên người.

"Không cho phép gọi ta bảo bối" cái miệng nhỏ nhắn chu lên nói, Mộc Đào Đào cảm giác mới lần đầu tiên gặp mặt mà cứ gọi như vậy rất khó chịu.

"A, vậy muốn gọi gì đây?" Hiên Viên Diễm cười khẽ, không thể không nói nha đầu này tinh thần cũng mạnh, cũng gọi lâu như vậy mới phát hiện.

"Gia gia và ca ca cũng gọi ta Đào Đào, ngươi cũng có thể cứ gọi như vậy " Mộc Đào Đào có bộ mặt phớt tỉnh nói lại.

"Vậy ta gọi nàng ‘ Mộc Mộc ’ đi, chỉ là làm cuộc trao đổi nàng cũng phải gọi ta ‘ Diễm ’ mới có thể nhé!" Hiên Viên Diễm nhẹ giọng nói.

"Vậy cũng được ‘ Diễm ’ ta không muốn đi thư phòng, ta muốn ở trong phòng" Mộc Mộc cúi đầu, đôi tay nhỏ bé vặn làn váy, buồn buồn nói.

Mặc dù Mộc Mộc đối với nơi này không biết gì, nhưng thư phòng ở cổ đại bình thường đều là nơi nam tử thương lượng chuyện quan trọng, bình thường không cho phép người ngoài tùy tiện vào, huống chi Hiên Viên Diễm còn là một Vương Gia, tầm quan trọng của thư phòng lại càng không nói rồi.

Mặc dù nàng cũng rất muốn ở cùng Hiên Viên Diễm, nhưng dù sao không tiện, suy nghĩ một chút vẫn hơn.

"Vậy nàng nghỉ ngơi một chút, một lát ta lại tới đây dẫn nàng đi chơi một vòng!" Hiên Viên Diễm cũng không miễn cưỡng nàng, nghĩ để cho nàng nghỉ ngơi một chút, một lát nữa mang nàng đi dạo một vòng mua chút quần áo và trang sức nàng thích, mặc dù Vũ Y Các cũng chuẩn bị tất cả các kiểu, nhưng không biết nàng có thích không, muốn cho nàng tự mình chọn đồ nàng thích một chút.

"Hồng Hạnh, ngươi hầu hạ tiểu thư cho tốt"

"Dạ" Hồng Hạnh cung kính trả lời.

"Tiểu thư, ngươi muốn đi dạo một vòng trong phủ không, bây giờ hoa trong vườn đang đua nhau khoe sắc! Nghe nói còn có một ít là của các nước khác tiến cống đến, nước lớn như Nam Thương cũng không có, đặc biệt đẹp." Hồng Hạnh nghĩ Mộc Đào Đào mới đến chưa quen thuộc, muốn mang nàng đi khắp nơi trong phủ.

Thật ra thì Hồng Hạnh cũng chưa quen thuộc, nàng cũng mới vào phủ ngày hôm qua, trước kia trong vương phủ cũng không có một nha hoàn, bây giờ bởi vì có thêm Mộc Mộc, Hiên Viên Diễm sợ lúc hắn không thể bên nàng, một mình nàng nhàm chán, mới sai người tạm thời mua một nha hoàn về theo nàng giải sầu.

"Ha ha, được, ngươi tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi?" Mộc Mộc dẫn đầu đi ra ngoài trước, Hồng Hạnh theo sát sau lưng, chỉ sợ Mộc Mộc bị vấp.

"Nô tỳ là Hồng Hạnh, năm nay 16 tuổi!" Hồng Hạnh rất cung kính trả lời.

"Có thật không? Ai nha, vậy ngươi sinh tháng mấy?" Mộc Mộc thật vui mừng, kéo cánh tay Hồng Hạnh lắc một cái, nghĩ đến Hồng Hạnh ngẫu nhiên lại sinh cùng năm với cô, mới vừa rồi sợ ở cổ đại này không có bằng hữu chơi, không nghĩ sẽ có một người. Lúc ở hiện đại cô có rất nhiều bạn cùng lứa chơi cùng nhau, điên khùng với nhau.

"Bẩm tiểu thư nô tỳ là ra đời vào chánh nguyệt (tháng giêng)" Hồng Hạnh có chút ngẩn người, tiểu thư vui mừng mãnh liệt gì vậy, còn lôi kéo cánh tay của mình lắc một cái, thấy thế nào, cảm giác thế nàygiống như chủ nhân tốt với sủng vật nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Chiếc đũa cực kì độc ác

Editor: Tiểu Lăng

"A…., Là tháng giêng sao, ngươi còn lớn hơn ta, ta gọi ngươi là Hồng Hạnh tỷ tỷ nha." Một giây trước Mộc Mộc vẫn thấy có chút mất mác, sao lại vẫn lớn hơn nàng chứ, ở hiện đại nàng là bé nhất, vẫn luôn là người khác chăm sóc nàng, nàng luôn muốn được là tỷ tỷ của người khác một lần, chăm sóc người khác, nhưng mà nghĩ lại, không nhất định phải là tỷ tỷ mới có thể chăm sóc người khác, hiện tại nàng là tiểu thư của Hồng Hạnh, nàng chăm sóc nàng ấy cũng là chuyện đương nhiên, nghĩ đến đã thấy buông được rồi.

"Tiểu thư, không được, chủ tớ khác biệt." Hồng Hạnh sửng sốt, nàng không nghĩ rằng nàng lại gặp một người chủ tốt như vậy, không nói đến việc dễ hầu hạ, lại còn không hề có chút tính tình đại tiểu thư nào.

"Ai nha, cái gì mà chủ tớ khác biệt chứ, tất cả mọi người đều là người, là người thì đều ngang hàng, cho nên không được nói như vậy, còn lặp lại lần nữa ta sẽ tức giận, còn nữa, đừng gọi ta là 'Tiểu thư', tỷ gọi ta là Mộc Mộc hoặc Đào Đào cũng được, gọi tiểu thư khiến ta không quen." Mộc Mộc nói xong thở mạnh một cái, dáng vẻ kia đáng yêu đến cực điểm.

Những ảnh vệ đang ở gần đó nghe thấy câu nói này cũng cảm động đến chết, tuy Vương gia luôn đối xử tốt với bọn hắn, nhưng bọn hắn vẫn bị một câu nói của Mộc Mộc cảm thấy uất ức. Dù sao bọn hắn cũng là những cô nhi không cha không mẹ, cuộc sống trước kia cũng giống như nô lệ, nếu không phải Vương gia cứu bọn hắn, có lẽ bọn hắn đã sớm bị chết. Cho nên khi họ nghe thấy câu 'tất cả mọi người đều là người, là người thì đều ngang hàng' thì hốc mắt đều ẩm ướt, họ ghi nhớ, sau này phải làm tốt hơn nữa, bảo vệ thật tốt để Vương gia an toàn, còn cả Mộc Mộc nữa.

Mộc Mộc cũng không biết chỉ một câu nói bình thường nhưng đã mua chuộc được những ảnh vệ này.Tất nhiên, còn cả Hồng Hạnh.

"Tiểu thư… ….. Mộc Mộc, những lúc không có người nô tỳ sẽ gọi người là Mộc Mộc được không?" Hồng Hạnh có chút khẩn trương, sợ Mộc Mộc tức giận, dù sao thì Mộc Mộc đối xử với nàng rất tốt.

"Được rồi, cứ vậy đi… Tỷ tỷ nhìn xem, đình kia thật đẹp, hoa văn trên cây cột cũng rất đẹp mắt, Hồng Hạnh tỷ tỷ, chúng ta đến đó chơi đi…" Nói xong nàng nhanh chóng kéo Hồng Hạnh chạy về phía đình.

"Mộc Mộc, Mộc Mộc, ngươi đi chậm một chút, cẩn thận lại ngã." Hồng Hạnh bị Mộc Mộc kéo chạy đến mức thở hổn hển, hơn nữa chân nàng đã từng băng bó nên không thể chạy được như Mộc Mộc, người đã từng được gọi là toàn năng trong mười môn thể dục.

Đợi đến khi vào đình, Hồng Hạnh mệt đến mức thở không ra hơi, còn chưa bắt đầu tức giận, Mộc Mộc nhanh chóng kéo nàng ngồi xuống ghế đá, đang chuẩn bị rót cho nàng một ly nước, kết quả là khiến cho nha đầu này sợ đến mức nhanh chóng đứng lên, dáng vẻ thụ sủng nhược kinh. (Được sủng ái mà kinh sợ.)

"Tiểu thư, chuyện này không thể được, nếu để vương gia biết, nô tỳ…."

"Ai nha, cái gì cũng không được, không phải chỉ là uống một ly nước thôi sao, nhanh ngồi xuống đi, uống hết nước đi, đây là mệnh lệnh." Hồng Hạnh còn chưa nói hết đã bị Mộc Mộc chặn ngang.

"Tỷ tỷ xem, chỗ này còn có cờ vây, chúng ta chơi đánh cờ được không?" Vẻ mặt Mộc Mộc rất hưng phấn, mặc dù nàng là người Trung Quốc lớn lên ở San Francisco, nhưng nàng cũng tiếp xúc với văn hóa Trung Quốc không thiếu chút nào, nhưng mà giống như đang lạc vào một hoàn cảnh kì lạ như vậy vẫn là lần đầu tiên, dù sao xã hội hiện đại cũng không có những người thuần khiết như vậy.

"Tiểu thư…"

"Không phải chúng ta đã nói là gọi ta là Mộc Mộc sao. Tại sao lại gọi tiểu thư?" Mộc Mộc chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nói.

"Mộc Mộc, ta không biết đánh cờ…."

"Không sao, ta cũng không biết đánh cờ vậy, ta dạy tỷ một loại cờ khác, gọi là cờ năm quân, chỉ cần người nào có năm quân cờ nối thành một đường thẳng trước thì tính là thắng, rất đơn giản."Vừa nói nàng vừa kéo Hồng Hạnh ngồi xuống.

~ ~ ~ ~ ~

"Vương gia, Vô Ảnh Các truyền tin đến nói Hư Vô đạo trưởng xuất hiện ở Liên Thành, cũng nói, trong đại hội võ lâm sẽ tìm một người có duyên đưa 'mị ảnh' cho hắn." Phong bẩm báo rõ ràng một năm một mười về tin tức mới nhận được cho Hiên Viên Diễm, khó hiểu ở chỗ ba mươi năm gần đây Hư Vô đạo trưởng chưa từng xuất hiện qua, tại sao lần này lại xuất hiện ở Liên Thành, lại còn lấy ra 'Mị ảnh', một loại binh khi đứng thứ hai ra tặng người khác.

Loại binh khí đứng đầu là 'Ảo ảnh', đây là một thanh nhuyễn kiếm, đứng thứ hai là 'mị ảnh' là một nhuyễn tiên, thứ ba là 'Tuyệt ảnh' là một thanh chủy thủ. Nghe nói đây là những binh khí do một vị cao tăng đức đạo đúc thành từ mấy trăm năm trước, vẫn còn lưu truyền đến nay, những có rất ít người từng nhìn thấy, càng không nói đến chuyện đạt được loại binh khí tuyệt thế này.

'Ảo ảnh' ở trên người vương gia nhà mình, mặt khác, Vô Ảnh các vẫn luôn tìm kiếm hai loại binh khí còn lại, nhưng vẫn chưa có tin tức gì, thật không ngờ trong tay Hư Vô đạo trưởng lại có.

"Ngươi về Vô Ảnh các thu xếp một chút, ba ngày sau đi Liên Thành, để 'Vân' đến bảo vệ Mộc Mộc, còn nữa, chuẩn bị một chiếc xe ngựa, bên trong làm mềm mại một chút." Hiên Viên Diễm vừa nói xong lập tức đi ra ngoài, còn lại một mình Phong đứng ngây ngốc tại chỗ, xem ra Mộc cô nương thực sự rất đặc biệt với Vương gia, về sau phải nịnh hót nhiều hơn một chút.

Hiên Viên Diễm bàn xong công việc đi ra ngoài thì Thiên Đô cũng đã tối, hắn còn chưa đi đến hoa viên đã nghe thấy tiếng cười liên tiếp.

"Ha ha…. Hồng Hạnh, tỷ xem, ta lại thắng tỷ rồi."

"Mộc Mộc,…. Ngươi quá lợi hại, ta không thắng được ngươi." Hồng Hạnh có chút buồn bực, cờ đơn giản như vậy, vì sao nàng không thắng được Mộc Mộc.

"Mộc Mộc, nàng đang chơi gì vậy?" Hiên Viên Diễm đi từ hành lang tới, đi vào trong đình.

"Diễm, ngươi nhanh qua đây, chúng ta đang chơi cờ năm quân." Mộc Mộc vui vẻ vẫy tay để hắn nhanh chóng đi đến, Hồng Hạnh cung kính lùi sang một bên.

"Ngoan, chơi có mệt không?" Hiên Viên Diễm cười nhẹ, ánh mắt sủng nịnh đến mức chính hắn cũng không nhận ra.

"Ha ha, không hề mệt, ngươi có muốn chơi cùng ta không?" Mộc Mộc vui vẻ hớn hở kéo tay Hiên Viên Diễm.

"Bây giờ ta đưa nàng ra ngoài ăn cơm được không?" Âm thanh của Hiên Viên Diễm ôn nhu đến mức chảy ra nước luôn rồi.

"Được, được, đi, chúng ta xuất phủ thôi." Mộc Mộc vừa kéo ngoại bào của Hiên Viên Diễm, vừa vui vẻ chạy ra ngoài, vui mừng giống như con khỉ nhỏ.

"Ta lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên ngồi xe ngựa đó, xe ngựa này thật to, còn rất đẹp nữa." Mộc Mộc ngồi trong xe ngựa, hết sờ đông lại sờ tây, giống như Lưu mỗ mỗ đi vào quan viên lớn vậy. (??? Chắc là kiểu hai lúa ra thành phố đi, mình tìm mãi không được)

"Diễm, cái này là dạ minh châu sao? Một viên thật to, sáng quá, giống như đèn điện vậy." Đôi mắt ngập nước xinh đẹp của Mộc Mộc nhìn chằm chằm viên dạ minh châu không hề chớp.

Hiên Viên Diễm thấy Mộc Mộc thích nên cũng không nghĩ ngợi nói luôn: "Thích không? Trong phủ còn viên lớn hơn, trở về tặng cho nàng…"

"Chúng ta đang ngồi trên da hổ sao, mành này làm bằng loại vải gì vậy, mềm mại, thoải mái, hoa văn này cũng rất đẹp…."

"Ngoan, ngồi đừng nhúc nhích, cẩn thận tí nữa bị đụng." Mộc Mộc xoay tới xoay lui trong xe ngựa, Hiên Viên Diễm sợ nàng bị ngã nên ôm luôn nàng ngồi vào lòng.

"Không được, không được, để người ta nhìn một chút thôi." Mộc Mộc hơi vểnh cái miệng nhỏ lên, ôm cổ Hiên Viên Diễm làm nũng. Hiên Viên Diễm nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng, thật muốn vân vê nàng đến tận xương đi. Ánh mắt cũng không khỏi tối xuống, hơi thở biến thành dồn dập…..

"Vương gia, đến Thiên Hương lâu rồi ạ." Phu xe dừng xe lại ngay trước cửa Thiên Hương lâu.

Nghe thấy giọng nói của phu xe, Hiên Viên Diễm xuống xe ngựa trước, hắn sợ hắn không xuống sẽ không kìm chết được mà một hớp ăn luôn Mộc Mộc, điều chỉnh hô hấp một chút, sau đó mới vén rèm xe ngựa lên ôm Mộc Mộc xuống.

Chưởng quỹ vừa nhìn thấy người đến là Diễm Vương gia, nhanh chóng lên nghênh đón: "Vương gia, phòng ba trên lầu giữ lại cho người rồi, mời đi bên này." Hiên Viên Diễm trực tiếp đưa Mộc Mộc vào phòng ba trên lầu.

Người phía dưới càng thêm kinh ngạc đến mức không ngậm được miệng, rối rít suy đoán xem tiểu cô nương này là ai, lại có thể lợi hại như vậy, có thể

khiến Diễm Vương gia lãnh khốc vô tình lộ ra vẻ mặt ôn nhu, còn đích thân ôm nàng xuống xe. Đây là loại đối xử bất luận kẻ nào cũng không có.

"Hôm nay Vương gia muốn ăn gì ạ?" Chưởng quỹ đứng một bên cung kính hỏi, chỉ là ánh mắt vẫn như vô ý liếc qua tiểu cô nương ngồi cạnh Vương gia, cô nương này có dáng dấp như thủy linh, đôi mắt to long lanh, giống như biết nói…

"Mộc Mộc, nàng muốn ăn gì?" Không để ý đến chưởng quỹ, Hiên Viên Diễm chỉ nhẹ giọng hỏi.

"Ta không biết, ngươi quen thuộc hơn thì ngươi chọn đi, chỉ cần có cay là được." Bởi vì từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, rất ít khi ăn đồ ăn Trung Quốc, nên nàng không biết, ngay cả đũa nàng cũng không biết dùng, cho nên nhất định sau này Hiên Viên Diễm sẽ sống kiếp sống của vú em.

"Đậu hũ ma bà, gà xào cay, thịt băm hương cá…. Thêm một bát canh nữa là được rồi." Hiên Viên Diễm lập tức nói tên của mười mấy món ăn, suy nghĩ một chút rồi quay sang nhìn Mộc Mộc hỏi: "Mộc Mộc, nàng có muốn món nào khác không?"

"Không cần nhiều như vậy, quá lãng phí, hai người chúng ta không thể ăn hết được."

"Nàng gầy quá, ăn nhiều một chút, chưởng quỹ, mang thức ăn lên đi." Không cho Mộc Mộc có cơ hội từ chối.

Thật ra thì Hiên Viên Diễm gọi mỗi món một chút, muốn nhân đây tìm hiểu Mộc Mộc thích món nào. Thiên Hương lâu không hổ là quán rượu đệ nhất thiên hạ, chỉ một chốc món ăn đã được bưng lên, đầy một bàn thức ăn.

Mộc Mộc cứ ngây ngốc nhìn một bàn thức ăn, sắc hương vị đều đầy đủ, Mộc Mộc sắp chảy nước miếng, bụng cũng không khỏi kêu lên ùng ục.

"Ăn nhanh đi, chú mèo tham ăn." Nói xong Hiên Viên Diễm bắt đầu gắp rất nhiều món ăn vào chén của nàng, lát sau, không những thấy Mộc Mộc không ăn, chỉ nhìn chằm chằm cái chén không nhúc nhích.

"Sao vậy, món ăn không hợp khẩu vị sao?" Hiên Viên Diễm khẽ nhíu mày nhìn Mộc Mộc, gương mặt hiện lên sự không hiểu, mới vừa rồi không phải vẫn đang rất vui mừng nhìn những món ăn này cũng là dáng vẻ rất thèm ăn mà? Sao bây giờ lại chỉ nhìn mà không ăn thế này?

Vụt, Mộc Mộc lúng túng vô cùng, mặt cũng hồng đến mang tai, lộp bộp nói: "Ta… ta chưa bao giờ dùng đũa, ta không biết."

Hiên Viên Diễm đầu đầy hắc tuyến, đứa nhỏ này lớn lên như nào vậy, ngay cả đũa cũng không biết dùng, vậy bình thường nàng ăn cơm như thế nào, chẳng lẽ dùng tay, nhìn cũng không giống như đang nói dối.

Ăn xong bữa cơm, Hiên Viên Diễm đã nắm vững được sở thích của Mộc Đào Đào, ăn xong muốn đưa nàng xuống đi dạo, không ngờ, Mộc Đào Đào rất thích ngủ, hôm nay nàng lại không ngủ trưa, còn chưa đi được vài bước thì mắt cũng bắt đầu chớp chớp buồn ngủ rồi, bất đắc dĩ, Hiên Viên Diễm chỉ có thể bế nàng lên xe ngựa về phủ.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Chiếc hôn nhẹ nhàng

Edit: rinnina

Beta:

Xuống xe ngựa, ôm Mộc Mộc trở về phòng ngủ của hắn, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, để tất cả người hầu lui ra ngoài. Mới bắt đầu cởi y phục cho Mộc Mộc, lại ôm nàng vào hồ tắm trong phòng tắm cho nàng, bên trong có dẫn một suối nước nóng tự nhiên.

Ôm Mộc Mộc từ từ ngồi vào nước, mới vào nước Mộc Mộc đã quấn chặt Hiên Viên Diễm như bạch tuộc vậy, Hiên Viên Diễm vốn sợ mình khắc chế không được lúc tắm cho nàng, không cởi trung y của nàng, ai ngờ tiểu nha đầu không mặc yếm, hơi dính nước thì dán thật chặt trên người, cảnh tượng bên trong vừa nhìn đã rõ không sót gì, khiến bụng hắn vọt lên từng trận sóng nhiệt, cả người cứng ngắc, vậy mà nha đầu này còn không nghe lời cứ nhích tới nhích lui trong lòng hắn, đây không thể nghi ngờ đang đốt thêm một cây đuốc lên người Hiên Viên Diễm.

"Ngoan, bé cưng chớ lộn xộn" Hiên Viên Diễm âm thầm điều chỉnh nhịp thở của mình, nghĩ mình nhất định phải nhịn xuống, bảo bối của hắn còn nhỏ, hắn không thể muốn nàng ở tình huống như thế. Nhưng bình thường Mộc Mộc ngủ cũng không ngoan, huống chi giống như bây giờ mơ mơ màng màng trôi trong nước, khiến nàng không có cảm giác an toàn, càng không thể nào nghe lời không nhúc nhích.

Hiên Viên Diễm thật sự là không thể nhịn được nữa cảm thấy không cần nhịn nữa, dù sao cũng do tiểu nha đầu này chọc dục hỏa của hắn, cũng nên để nàng phụ trách tắt lửa cho hắn mới đúng, vì vậy một tay ôm eo Mộc Mộc, một tay nâng đầu của nàng, hôn lên cái miệng nhỏ giờ nào khắc nào cũng dụ dỗ hắn, nhẹ nhàng ngậm lấy, dùng đầu lưỡi tỉ mỉ vuốt ve cánh môi mềm mại, từ cạn đến sâu trằn trọc thỏa thích mút.

Mộc Mộc mơ mơ màng màng cảm thấy hít thở thật là khó khăn, muốn há mồm hút một chút không khí, lại để Hiên Viên Diễm thuận thế trượt đầu lưỡi vào làm bậy trong miệng nhỏ của Mộc Mộc, tay cũng trượt đến vạt áo cầm bánh bao nhỏ đầy đặn xoa nắn.

"Ừm" Mộc Mộc vừa như khóc khẽ vừa như quyến rũ, không thể nghi ngờ như đang mời gọi Hiên Viên Diễm, khiến hắn cảm thấy bất lực (Bất lực ở đây là vì nhìn mà không ăn được chứ không phải anh í bị bất lực phương diện đó nhé *đỏ mặt –ing*), ôm Mộc Mộc lên giạng chân ngồi trên người hắn, hôn dọc theo khóe miệng, mắt, vành tai rồi đến chiếc cổ thon nhỏ, cuối cùng vùi đầu ở nơi mềm mại của nàng, thỏa thích liếm mút cắn khẽ, vẽ ra nhiều đóa hồng mai ướt át đỏ tươi.

"Ô ô, ô ô, đừng, đừng như vậy, thật khó chịu" Mộc Mộc ríu rít khóc khẽ, giọng nói quyến rũ đánh thẳng vào lòng Hiên Viên Diễm, khiến hắn không thể kiềm chế.

"Ngoan, bảo bối đừng khóc, cứ để cho ta ôm một lát, một lát là được rồi" Hiên Viên Diễm ôm thật chặt Mộc Mộc, cho đến lúc mình bình tĩnh lại, mới ôm Mộc Mộc ra khỏi suối nước nóng, đặt lên giường, tỉ mỉ lau người cho nàng, nhìn vết hôn đầy người nàng, trong lòng thấy vui vẻ, rồi lại không nhịn được mà ảo não, sao mình không thể dịu dàng một chút nữa chứ, lau xong mặc trung y cho nàng rồi đắp kín chăn.

Đứng lên hôn một cái trên trán Mộc Mộc, cưng chiều nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say này, nghĩ thầm khi nào bé con này mới hiểu tình cảm mình dành cho nàng nhỉ, hi vọng không hiểu quá muộn, nếu không cuộc sống khổ sở của mình lúc nào mới hết đây. Xem ra mình phải đi tắm nước lạnh mới được, nếu không chỉ lo một đêm cũng không thể dập tắt lửa này, lại nhìn bé con xinh xắn trên giường một cái mới xoay người đi ra ngoài.

Tắm xong thì về thư phòng xem sổ con, kết quả một chữ cũng không đọc vào, trong đầu đều là hình ảnh một cái nhăn mày một nụ cười của nha đầu kia, khiến mình hoàn toàn không có cách nào hoàn thành công việc như bình thường. Thay vì như vậy còn không bằng thuận theo lòng mình, nên cũng không làm gì nữa mà về phòng ngủ, lên giường ôm cả chăn lẫn người vào lòng mình, khóe môi mỉm cười thỏa mãn ngủ thiếp đi. Hi vọng ngày mai Mộc Mộc đừng dỗi hắn.

hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Tuyển thê

"Vương gia, thời gian lâm triều sắp đến rồi." Trời vừa tờ mờ sáng thì truyền đến giọng nói trầm thấp của Vân.

"Ừ, đã biết." Hiên Viên Diễm nhẹ nhàng đứng dậy, rửa mặt chải đầu xong lại thay triều phục, mặc dù anh tuấn tiêu sái giống với bình thường, nhưng càng thêm một chút bá khí và sắc bén. Xoay người về lại trước giường, khẽ hôn một cái ở mi tâm của Mộc Mộc, làm cho miệng nhỏ của tiểu nhân nhi hơi vểnh, cái mũi lại cau, bộ dáng bồ tát nhỏ chọc người ta mến yêu.

"Bảo bối, ta đi." Lại nói một câu, mới không nỡ xoay người rời đi.

"Người trông coi ở trong này, để cho nàng ngủ lâu thêm một lát, đừng để người khác đến ầm ĩ."

"Vâng!" Vân đáp lại cung kính, với mệnh lệnh của Vương gia nhà mình, Vân luôn đều phục tùng vô điều kiện, chưa bao giờ sẽ hỏi tại sao, Vương gia nhà hắn giống như một nhân vật thần thông ở trong lòng hắn, bất cứ sự tình gì đều không làm khó được ngài.

"Diễm Vương gia, Diễm Vương gia, xin dừng bước." Sau khi lâm triều thái giám tổng quản bên người Hoàng thượng, vội vội vàng vàng đuổi theo, tuổi đã cao chạy đến thở không ra hơi.

"Lý công công, cấp bách như vậy là hoàng huynh tìm ta có chuyện gì sao?" Hiên Viên Diễm, khẽ nhíu mày lại, miệng nhếch thành một đường thẳng, nghĩ thầm gần đây không xảy ra chuyện lớn gì, lúc này hoàng huynh tìm mình có thể làm gì, chủ yếu bản thân rời khỏi tiểu nhân nhi kia có một hồi lâu, nhớ đến chặt chẽ, không biết thức dậy chưa, ăn cơm chưa, nghĩ đến trong lòng mình đều là một mảnh mềm mại, bây giờ bản thân hận không thể chắp cánh bay về.

"Hồi Vương gia, cái này nô tài không biết, Hoàng thượng chỉ bảo nô tài sau khi lâm triều mời Vương gia đi Ngự Thư Phòng." Lý công công cung kính trả lời, thật ra khi nhìn thấy Hiên Viên Diễm nhăn mày lại, hai chân của mình đều đang run rẩy rồi, mồ hôi chảy ròng trên trán.

Thật ra cũng không trách Lý công công kinh hãi, chỉ là quốc đô Nam Thương biết Hiên Viên Diễm lãnh khốc vô tình, tâm ngoan thủ lạt*, nếu hắn để mắt đến ai, hoàn toàn muốn sống không được, muốn chết không xong. Ngôi vị hoàng đế này vốn cũng là của hắn, nhưng hắn không thích liền ném cho thân huynh trưởng Hiên Viên Kỳ của hắn, cũng san bằng tất cả chướng ngại cho Hiên Viên Kỳ, Hiên Viên Kỳ cảm thấy ngai vàng này vốn là của Hiên Viên Diễm nên sau này đăng cơ đều cho hắn tất cả binh quyền, cũng cho phép hắn nhiếp chính.

*Tâm ngoan thủ lạt: Thủ đoạn ngoan độc

“Ừ, đã biết, ngươi đi xuống đi!” Hắn phất phất tay ý bảo Lý công công lui ra, đi thẳng về phía Ngự Thư Phòng; Lý công công đứng ở nơi đó như được đại xá lui xuống.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Diễm Vương gia đến rồi!” Tiểu thái giám ở cửa tiến vào thông báo.

“Mau truyền!” Hiên Viên Kỳ buông sổ con, đi xuống.

“Hoàng huynh, huynh có chuyện gì sao?” Hiên Viên Diễm vừa tiến đến thì đi thẳng vào vấn đề.

“Diễm, ta và đệ đều là huynh đệ ruột, nói chuyện khách khí như vậy sao? Chẳng lẽ hoàng huynh tìm đệ thì phải có việc hay sao, không thể quan tâm đệ một chút à?” Hiên Viên Kỳ cố tình tức giận nói đến.

Hiên Viên Diễm không nói không rằng, cứ lẳng lặng đứng ở nơi đó như vậy, rất hiểu rõ hoàng huynh của mình, cứ chờ hoàng huynh nói ra mục đích.

“Ai, đệ cũng trưởng thành rồi, mẫu hậu chọn một vài cô nương cho đệ, đệ lấy một chút thời gian qua nhìn thử đi, đệ xem nhà người ta lớn như đệ vậy, đều đã có mấy hài tử rồi, bây giờ đệ còn một mình, sao được đây?” Hiên Viên Kỳ khẽ than thở, mẫu hậu cũng thật là, sao lại giao cái chuyện cực khổ này cho hắn đây, từ nhỏ đến lớn chuyện gì Hiên Viên Diễm cũng tự mình quyết định, chuyện này hắn đã không ôm hi vọng có thể lay động đệ đệ rồi.

“Hoàng huynh, ta đã có người trong lòng rồi, cho nên không cần lại đi chỗ mẫu hậu nhìn, chờ từ Liên thành về ta liền mang nàng đến gặp hai người.” Nói xong cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Để lại một mình Hiên Viên Kỳ ngốc như vậy đứng ở nơi đó hồi lâu không hồi được thần trí, hắn nghe được cái gì, người trong trẻo và lạnh lùng nhưv ậy có cô nương để yêu mến đấy, ha ha, vẫn lo lắng đệ đệ không thích nữ nhân, không ngờ,,,, Tiểu tử này giấu được đủ sâu, nếu không gọi hắn đến tuyển phi, sợ còn không thể nhận được một chút tin tức hữu dụng từ miệng đệ đệ, xem ra hắn phải nhanh đưa tin tốt này cho mẫu hậu mới được! Tin rằng mẫu hậu nghe xong nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Anh hùng cứu mỹ nhân

Editor: Lãng Nhược Y

Hiên Viên Diễm vội vàng ra khỏi cung về vương phủ, thấy tiểu nha đầu còn đang ôm chăn ngủ say, gương mặt bé nhỏ đỏ bừng giống như quả táo, khiến người ta không nhịn được muốn cắn, nhưng so sánh giữa sự ham muốn của mình với Mộc Mộc thì Mộc Mộc vẫn quan trọng hơn, cho nên cũng không tiện quấy nhiễu nàng, chỉ nhẹ nhàng đặt một cái hôn lên trán nàng, để nàng tiếp tục ngủ, chính mình quay về thư phòng xử lí công vụ.

Mặt trời từ từ mọc lên, ánh mắt trời chiếu vào qua cửa sổ, chiếu thẳng vào gương mặt nhỏ nhắn của Mộc Mộc, quấy nhiễu khiến nàng không thể ngủ yên được, nàng lăn vài vòng trên giường sau đó mới từ từ bò dậy.

Hồng Hạnh thấy trong phòng có tiếng động, nghĩ thầm, có lẽ là tiểu thư đã dậy, tiện hỏi ra tiếng: “Tiểu thư, người dậy rồi sao?”

“Dậy rồi, tỷ vào đi.” Âm thanh có chút rầu rĩ, rõ ràng là dáng vẻ chưa tỉnh ngủ.

“Hồng Hạnh, bộ y phục này mặc như nào vậy, ta không mặc được.” Hàng lông mày nhíu vào, cái miệng nhỏ như đang chu lên.

“Tiểu thư, để ta làm đi…” Hồng Hạnh nhìn dáng vẻ đáng yêu khi chu miệng của tiểu thư khiến nàng cười nhẹ, nhận lấy y phục trong tay tiểu thư, thuần thục mặc vào cho Mộc Mộc.

Bộ y phục màu hồng thêu hoa, trên váy có sợi dây treo trân châu trắng, đây là gương mặt trắng nõn như ngọc hình hạt dưa, giữa má hiện lên hai cái lúm đồng tiền, tô son nhạt khiến hai má giống như một đóa quỳnh hoa, bạch trung thấu hồng. Hàng lông mày đen nhánh cong cong, không phải họa mà giống như họa, đôi mắt như đang phát ra ánh sáng, một đôi mắt mê người, trắng đen rõ ràng, dập dìu khiến người khác có cảm giác bị cử chỉ say mê hấp dẫn. Những sợi tơ tằm có treo trân châu màu trắng được vấn lên, vốn là mái tóc dài đen nhánh lộ ra cỗ phong cách phiêu dật của tiên tử. Tóc dài tới eo, tóc trên trán dùng đóa hoa ngọc màu hồng đan xen với màu trắng rủ xuống như đang quấn lấy những sợi tóc mai, thỉnh thoảng có mấy sợi như không nghe lời hạt ngọc mà roi xuống, như vậy càng tăng thêm phần chân thật mà vẫn xinh đẹp, cổ tay đeo một chiếc vòng ngọc màu trắng ngà, Dương Chi Bạch Ngọc ôn nhuận tản mát ra sự rực rỡ không nói thành lời, kết hợp với bộ y phục đơn giản giống như càng tăng thêm sức mạnh.

“Tiểu thư thật đẹp.” Hồng Hạnh nhìn Mộc Mộc đang đứng trước mắt đến ngây người, mặc dù nàng vẫn luôn nghĩ dáng dấp của tiểu thư sẽ rất dễ nhìn, nhưng dáng vẻ như vậy cộng thêm cách ăn mặc càng khiến gương mặt tươi đẹp đáng yêu cởi bỏ sự e sợ, non nớt trẻ trung, hiện ra sự quyến rũ, câu hồn đoạt phách.

“Hồng Hạnh, tỷ chỉ biết trêu ghẹo ta, xem ta thu thập tỷ.” Mộc Mộc nghe Hồng Hạnh nói xong, hai má đỏ bùng, cố tình giả vờ tức giận oán trách liếc mắt nhìn Hồng Hạnh một cái.

“Tiểu thư, ta nói thật đó, chỗ này có gương đồng, không tin thì tự người xem đi, xem có phải là đẹp đến mức không giống người thật nữa hay không?” Nói xong Hồng Hạnh kéo Mộc Mộc đến trước bàn trang điểm để cô tự xem.

“Tỷ chê cười ta, hừ, ta không để ý đến tỷ nữa.” Mộc Mộc cố ý quay đầu đi không nhìn Hồng Hạnh.

“Tiểu thư tốt của ta, ta sai lầm rồi được không? Sáng nay tiểu thư muốn ăn gì nào?” Hồng Hạnh lấy lòng nói.

“Ta không muốn ăn trong phủ, chúng ta ra ngoài đi dạo phố đi, sau đó ăn ở bên ngoài được không?” Mộc Mộc lôi kéo cánh tay Hồng Hạnh năn nỉ.

“Tiểu thư, chúng ta không thể tùy tiện xuất phủ được, muốn ra ngoài phải được Vương gia đồng ý.”

“Ai nha, không cần phiền toái như vậy, tỷ đi tìm cho ta hai bộ y phục nam đến đây, chúng ta thay rồi lặng lẽ ra ngoài là được, chẳng qua cũng chỉ đi dạo một chút rồi trở về ….”

Mộc Mộc còn chưa nói hết, Hồng Hạnh liền vội vàng nói: “Tiểu thư, không được, không được, nếu để Vương gia biết thì thảm rồi.”

“Có cái gì mà không được, đi nhanh, đi nhanh, chẳng lẽ tỷ muốn ta đói chết sao? Hồng Hạnh tỷ tỷ ~~ Tỷ tỷ ~~” Mộc Mộc cố tình bày ra dáng vẻ đáng thương tội nghiệp, bởi vì nàng biết nàng có một chiêu trăm lần đều trúng.

Hồng Hạnh bị Mộc Mộc làm nũng đến không còn biện pháp, nếu mà nàng không đồng ý thì giống như vừa làm một chuyện Thập ác bất xá (mười tội nặng nhất), cuối cùng không thể không đồng ý.

Chỉ một lát sau Hồng Hạnh đã mang về hai bộ y phục của nam, sau khi thay đồ xong, hai người lặng lẽ trốn đi từ cửa sau. Hai người vừa mới đi, Vân cũng nhanh chóng đến thư phòng của Hiên Viên Diễm báo cáo hành tung của hai người.

Hiên Viên Diễm nghe xong cũng chỉ hỏi một câu: “Có mang đủ bạc không?”

“Họ chỉ đổi hai bộ y phục nam, sau đó hình như không mang theo cái gì đã đi rồi.”

Hiên Viên Diễm nghe xong nhíu nhíu mày, vốn cũng định tự mình đi, nhưng nhìn đống công văn cao như núi, hắn lại nghĩ muốn nhanh chóng xử lí cho xong rồi mới đi tìm nàng, nên hắn để Vân mang theo ngân phiếu đi bảo vệ nàng.

Trên đường phố phồn hoa số một, hai tiểu công tử tuấn tú nhàn nhã đi dạo trên ngã tư đường, những cô nương bên cạnh vừa nhìn thấy công tử tuấn tú như vậy đều xấu hổ đỏ mặt, Mộc Mộc nhìn những cô nương này dễ thẹn thùng như vậy, vì thế nàng càng muốn chơi đùa, càng phóng điện với các nàng, mê đảo một mảng lớn cô nương.

“Tiểu thư, không phải người nói muốn ăn cơm sao, chúng ta trực tiếp đến Thiên Hương lâu đi….” Hồng Hạnh nhìn dáng vẻ công tử phong lưu của tiểu thư nhà mình chỉ cảm thấy buồn nôn, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật khó để tưởng tượng tiểu thư nhà mình có một mặt như vậy.

“Được, tỷ dẫn đường đi, đúng lúc ta cũng đói đến mức bao tử kêu ùng ục ùng ục, ở bên ngoài thì gọi ta là công tử, công tử hiểu không? Hiện tại ta thành cái dạng này mà vẫn là tiểu thư sao?” Mộc Mộc dùng vẻ mặt và ngôn từ chính nghĩa nói.

“Vâng. Là công tử, đi thẳng về phía trước của con phố này rồi quẹo phải là đến Thiên Hương lâu rồi.” Hồng Hạnh buồn cười nhìn dáng vẻ tỷ tỷ đáng yêu của tiểu thư nhà nàng.

“Van xin các người, thả ta đi, ta nhất định sẽ trả tiền cho các người.” Hai người chưa đi được mấy bước đã thấy trước mặt có rất nhiều người đang vây lại một chỗ, còn cả tiếng của một cô nương cầu cứu.

“Con bà nó, ngươi lấy gì mà trả, nam nhân nhà người đã bán ngươi cho chúng ta, Linh Lung các rồi, bây giờ nhanh chóng đi cùng lão tử, nếu không lột da ngươi.” Nói xong nhanh chóng túm cô nương kia lại, muốn kéo đi.

“Dừng lại.” Một giọng nữ thanh thúy vang lên, những người bên cạnh cũng nhao nhao tránh ra tạo thành một con đường, nhìn xem là ai lớn gan như vậy, dám đắc tội với ác bá của kinh thành. Mộc Mộc nhớ đến mình ở hiện đại được người trong nhà bảo vệ tốt, cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp loại chuyện này, cho nên không chút nghĩ ngợi đứng lên, Hồng Hạnh lại kinh ngạc chưa kịp ngăn cản, nghĩ thầm, thế này thì xong rồi.

“A, hóa ra một một con quỷ nhỏ, nữ giả nam nha, ha ha, xem ra vận khí của ca đây không tệ.” Đại Cá Tử dẫn đầu đưa tay lên vuốt cằm nở nụ cười bỉ ổi.

“Nàng nợ ngươi bao nhiêu tiền, ta giúp nàng trả, ngươi nhanh chóng thả người ra.” Nhìn dáng vẻ cô nương kia khóc đến hoa lê đãi vũ, tiểu vũ trụ chính nghĩa trong Mộc Mộc lại bạo phát, nàng không nhìn được nhất chính là bắt nạt kẻ yếu.

“Được, lấy ra một ngàn lượng bạc, người cho ngươi mang đi.” Đại Cá Tử nhìn Mộc Mộc nói, nghĩ thầm, lát nữa nhất định phải lấy được con quỷ nhỏ này đến tay.

“Hồng Hạnh, lấy bạc ra.” Mộc Mộc xoay người xèo tay bảo Hồng Hạnh lấy bạc.

“Tiểu, tiểu thư, ta quên mang theo rồi.” Hồng Hạnh xấu hổ đến mức thiếu chút nữa chôn luôn đầu vào ngực, nàng càng lo lắng nhiều hơn, vốn là lẽn

chuồn ra ngoài, nếu xảy ra chuyện gì cũng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Lộ ra quyền cước

Editor: Voicoi08

"Cái gì? Tỷ không mang theo sao?" Mộc Mộc mở to hai mắt, vẻ mặt không dám tin, trời ơi, quá xui xẻo, nha đầu này cùng nàng đi ra ngoài nhưng lại không mang theo bạc, mà nàng cũng không có thói quen mang theo bạc nha, trước kia ra cửa mua đồ nàng chỉ cần để lại chữ kí là được, chưa bao giờ phải tự trả tiền, ai, ông trời muốn giết nàng đi thôi.

"Không mang theo bạc thì lăn xa một chút cho lão tử." Gương mặt của Đại Cá Tử hiện lên vẻ mất hứng, nói xong đẩy Mộc Mộc một cái.

Mộc Mộc không chú ý nên bị Đại Cá Tử đẩy lùi về sau mấy bước, nếu không nhờ Hồng Hạnh nhanh tay đỡ được nàng thì có thể nàng đã bị ngã chổng vó lên mất.

Từ nhỏ đến giờ, Mộc Mộc chưa bao giờ bị đối xử như vậy, nàng tức giận đến mức đỏ bừng hai mắt, chỉ tay vào Đại Cá Tử: "Người dám đẩy ta, ta cắt đứt hai tay ngươi."

"Cô nương, mặc kệ ta, cô nương đi nhanh lên đi." Cô nương bị Đại Cá Tử túm nhìn thấy Mộc Mộc giúp nàng ấy thì trong lòng tràn đầy cảm kích, nhưng nàng cũng không muốn một cô nương đáng yêu như vậy bị nàng làm liên lụy, những người này đều là những tên ác bá, không điều ác nào mà chúng không làm, nàng sợ bọn chúng tức giận bắt luôn cả Mộc Mộc.

Lúc Vân tìm được Mộc Mộc thì đã thấy cảnh tượng này, hắn cũng định đi ra dạy dỗ cho bọn ác bá kia một trận, nhưng lại thấy giọng điệu của Mộc Mộc không thèm để bọn ác bá kia trong mắt, vì vậy nên hắn muốn nhìn xem rốt cuộc thì Mộc Mộc có bản lĩnh gì, làm thế nào dạy dỗ đám người kia, cho nên hắn không động thủ, lẳng lặng đứng ở một bên nhìn, chẳng may lúc có người gây bất lợi cho Mộc Mộc hắn cũng có thể kịp thời ra tay giúp nàng.

"Ơ, khẩu khí cũng thật lớn, ta ngược lại muốn nhìn một chút xem ngươi cắt tay ta như thế nào." Đại Cá Tử nghe thấy câu nói của Mộc Mộc chỉ cảm thấy buồn cười, một nha đầu nho nhỏ cũng muốn đánh thắng hắn, không phải hắn đang khoác lác về hơi sức của mình, nhưng trên con phố này hắn cũng nổi tiếng, hai ba người nam tử cũng không đánh lại hắn, nói xong, hắn lập tức vọt về phía Mộc Mộc.

Chỉ thấy Mộc Mộc đứng yên một chỗ không nhúc nhích, Hồng Hạnh gấp đến mức đứng một bên dùng sức kéo tay áo Mộc Mộc, nhỏ giọng nói bên cạnh: "Tiểu thư, chúng ta chạy mau thôi, sao người có thể đánh thắng hắn đây? Tiểu thư xem, hai người như tiểu thư gộp lại cũng không to bằng hắn đó." Mộc Mộc không để ý đến nàng, chỉ đẩy Hồng Hạnh cách ra một khoảng cách an toàn, tung ra một cước về phía Đại Cá Tử đang xông về phía này, Đại Cá Tử bị đá một cái khiến hắn ta lui về sau mấy bước, lqd, máu mũi chảy ròng ròng, răng cũng bị rụng mất mấy cái, dù gì thì nàng cũng là một người có đai đen Taekwondo đó.

Ngay sau đó, Mộc Mộc lại xông lên phía trước, ném Đại Cá Tử qua vai khiến hắn ta ngã nằm trên mặt đất, nàng mạnh mẽ đè hắn xuống đất, thuận tay rút luôn đai lưng của hắn, buộc hai tay của hắn vòng về phía sau, sau đó lại chỉ dùng một tay nhấc hắn lên. Nàng chỉ dùng một phút ngắn ngủi đã xử lí xong.

"Mấy người các ngươi còn đứng đấy làm gì, còn không tiến lên cho lão tử, nếu bắt được con quỷ nhỏ này, thưởng cho mấy anh em vui vẻ, vui vẻ." Sau khi Đại Cá Tử bị nhấc lên, hắn hét về phía đồng bọn của mình, lời nói càng thêm khó nghe. Hơn nữa hắn ta như vậy mà lại bị một tiểu nha đầu đánh bại, thể diện ở đâu, sau này đi ra ngoài lăn lộn như thế nào đây.

Mấy người khác nhìn lão đại bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, cũng lập tức ùa lên, nghĩ thầm, mấy anh em cùng nhau lên còn sợ không đánh lại được một tiểu nha đầu sao?

Lý tưởng đẹp đẽ, hiện thực đau thương.

Sự thật là, Mộc Mộc đánh ngã mấy người này trong vòng vài phút đồng hồ, hơn nữa còn cho bọn hắn được tạo hình La hán.

"Xử lí xong." Mộc Mộc vỗ vỗ hai tay, vui vẻ đi về phía người cao to kia, Đại Cá tử hoảng sợ nhìn tiểu cô nương kia, tiểu nha đầu này cũng lợi hại quá đi, bây giờ không phải là muốn đánh gãy hai tay của hắn chứ, vừa nghĩ hắn vừa lùi lại phía sau.

"Này, Đại Cá Tử, hiện tại ta cho ngươi hai con đường lựa chọn, một thả cô nương này ra, trả lại khế ước bán thân và giấy nợ cho cô nương này, bản cô nương sẽ tạm tha cho ngươi lần này, hai là bản cô nương chặt đứt hai tay của ngươi, vất ngươi xuống sông cho cá ăn." Mộc Mộc nhìn cái đầu ngu ngốc trước mặt, hung ác hét to với Đại Cá Tử, gương mặt nàng hiện lên sự hài lòng, cảm giác như mình là một nữ hiệp, đặc biệt có cảm giác thành tựu.

"Ôi, Tiểu cô nãi nãi của ta, van cầu ngươi thả ta đi đi. Chúng ta cũng chỉ là người làm việc cho người khác thôi, tướng công của nàng nợ tiền bạc, nên bán nàng đến Lung Linh các của chúng ta, nếu như ngươi cứ mang nàng đi như vậy, chúng ta trở về cũng không biết ăn nói thế nào. Trở về cũng chỉ có con

đường chết mà thôi.” Đại Cá Tử nước mắt nước mũi ròng ròng cố gắng thuyết phục Mộc Mộc, nhưng kết hợp với vóc người to lớn và mảng xanh tím trên gương mặt của hắn, dáng vẻ kia muốn bao nhiêu buồn cười có bấy nhiêu buồn cười.

Mộc Mộc không để ý đến Đại Cá tử, nàng xoay người nhìn cô nương kia ôn nhu nói: “Ngươi nợ nhóm người này bao nhiêu bạc?”

“Tướng công của ta bán ta cho bọn chúng với giá năm mươi lượng bạc…..” Cô nương kia không che dấu được bi thương, giọt nước mắt lớn bằng hạt đậu cũng trào ra từ hốc mắt của nàng, kèm theo đó là tiếng khóc lóc, trên đường lớn có vẻ như rất gây sự chú ý.

“Cái gì? Có năm mươi lượng mà ngươi dám đòi ta một ngàn lượng bạc.” Cô nương kia còn chưa nói hết đã khiến Mộc Mộc cắt ngang, gương mặt tức giận chỉ vào Đại Cá tử.

Mộc Mộc suy nghĩ một chút cảm thấy người này quá ghê tởm, vì vậy, nàng lại tiếp tục, bịch bịch mấy cái, tiếp tục quyền đấm cước đá về phía Đại Cá tử, Hồng Hạnh ở bên cạnh nhìn thấy chỉ biết há hốc mồm, tiểu thư quá cường hãn, nàng thật quá sùng bái, quá bội phục.

Hiên Viên Diễm nhận được tin tức Vân truyền về nên vội vàng chạy đến, đúng lúc chứng kiến cảnh này, lông mày hơi giật giật, vẻ mặt cưng chiều nhìn tiểu nha đầu đang càng đánh càng vui kia, sao nha đầu này có thể đáng yêu đến vậy chứ, thế này bảo hắn phải làm gì cho phải đây.

“Tiểu cô nãi nãi, đừng đánh, đừng đánh nữa ~ ai ôi, đau chết ta rồi, ~ đau chết ta mất.” Đại Cá Tử bị trói nên lúc bị đánh không thể đánh trả được, đau đến mức oa oa kêu, mặc dù cứ coi như hắn ta không bị chói cũng không thể đánh lại được Mộc Mộc.

“Ngươi nhìn ngươi đi, mặc dù nhìn ngươi rất xấu xí, nhưng đây cũng không phải lỗi của ngươi, chỉ có thể nói là ông trời đang phát tính tình, nhưng ngươi làm vậy là không được, sao ngươi có thể làm những chuyện xấu như này, loại người như ngươi sống chỉ lãng phí không khí, chết lãng phí đất đai, lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh không có học thức nha.” Mộc Mộc nói với Đại Cá Tử xong gương mặt vẫn mang vẻ tức giận, đau đớn vô cùng, những người bên cạnh cũng nghe đến trợn mắt há mồm.

“Ai u, tiểu cô nãi nãi của ta, ngươi nói đúng, đều là do ta sai lầm, ta là loại người chết còn lãng phí đất đai, cho nên vì không để lãng phí đất đai, van cầu ngươi tha ta đi được không, về sau ta không dám nữa.” Đại Cá Tử bị Mộc Mộc đánh đến nỗi không biết lựa lời mà nói nữa.

“Nếu ngươi thật sự thành tâm hối lỗi, lqd, sửa chữa sai lầm, ta tha cho ngươi cũng được, nhưng mà ngươi làm thế nào để chứng minh đây?” gương mặt Mộc Mộc hiện lên vẻ buồn rầu, nên nghĩ cách nào để về sau hắn không dám làm bậy nữa đây.

“Này,…. Ngươi nói gì ta làm cái đó.” Đại Cá Tử cũng không nghĩ được gì, vậy nên để Mộc Mộc ra điều kiện luôn.

“Ừ, vậy phạt ngươi đi ngược (chỗ này mình cũng không rõ lắm) trước mặt dân chúng toàn thành.” Mộc Mộc vui vẻ hớn hở nói.

“Cái gì?” Gương mặt Đại Cá Tử hiện lên vẻ không dám tin, sao lại để hắn làm loại công việc này chứ.

“Ngươi không muốn?” Mộc Mộc cố bày ra dáng vẻ hung hãn.

“Đồng ý, đồng ý.” Đại Cá Tử sợ Mộc Mộc nên luôn miệng nói đồng ý.

Khiến cho dân chúng bên cạnh nở nụ cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Nàng là chủ nhân Vương phủ

Edit: Lavender - Blue

Hiên Viên Diễm nhìn Mộc Mộc xử lý được không sai biệt lắm, liền tiến lên ôm Mộc Mộc vào trong lòng mình, đưa tay chỉnh mấy sợi tóc xốc xếch cho nàng, nói với Vân phía sau lưng: "Còn dư lại ngươi đi xử lý một chút!"

"Diễm, chàng... sao chàng lại tới đây?" Mộc Mộc xoay người thấy là Hiên Viên Diễm, liền buông lỏng tựa vào trong ngực của hắn, chỉ là phải vùi đầu thật thấp, một đôi mắt lung linh đảo quanh, tay nhỏ bé vặn lan váy, bộ dáng cực kỳ giống như tiểu hài tử làm chuyện sai.

"Ngoan, không phải nàng đói bụng đi ra ăn cái gì à? Chúng ta đi thôi, ta biết có một nơi nấu cháo rất ngon, dẫn nàng - chú mèo tham ăn đi nếm thử." Hiên Viên Diễm đưa tay sờ sờ đầu óc ngây ngô của Mộc Mộc, ôm nàng đi về phía trước, thật không biết bây giờ là ăn điểm tâm hay là đồ ăn Trung Quốc nữa.

"Được, Diễm đối với ta tốt nhất" nói xong liền xoay người sang ôm Hiên Viên Diễm, “Chụt“ một cái lên gương mặt tuấn tú thật to của hắn. (là hôn nha)

Tất cả mọi người xung quanh đều trợn tròn mắt, đây là một tình huống gì, đường đường là Diễm Vương Gia bị một tiểu nha đầu “cường hôn” ngoài

đường phố.

Người "cường hôn" không bị đập chết thì thôi, tại sao đường đường là Diễm Vương còn lộ ra bộ dạng rất hưởng thụ. Khóe miệng hơi nhếch lên, rõ ràng là dạng vẻ tâm tình ta rất tốt.

Mộc Mộc hoàn toàn không phát hiện mình làm chuyện kinh thiên động địa, lôi kéo Hiên Viên Diễm đi về trước: "Vị tiểu thư này chờ một chút." Đi chưa được mấy bước thì vị cô nương này ngăn lại.

"Làm sao, à, đúng rồi. Diễm! trên người chàng có bạc không?" Mộc Mộc nhìn cô nương kia bừng tỉnh hiểu ra, nhớ tới nàng ấy mới bị bán, trên người nhất định không có bạc, nhưng mà mình cũng không có bạc, chỉ đành phải chớp chớp mắt to nhìn Hiên Viên Diễm, trong hai tròng mắt viết đầy ' bạc, bạc '.

"Có, ' Vân ' cầm bạc!" Hiên Viên Diễm nhìn dáng vẻ lấy lòng kia của Mộc Mộc, cưng chìu sờ sờ đầu của nàng, gọi Vân cầm bạc tới, đưa cho Mộc Mộc.

"Mặc dù bạc này không nhiều, nhưng ngươi cầm đi có thể tùy tiện mở một chỗ buôn bán nhỏ, nuôi sống mình không phải là vấn đề! Về sau lúc nhìn người phải nhớ xoa mắt cho sáng, loại cờ bạc thành tánh chả ra gì giống như trượng phu của ngươi thì bỏ đi, hắn có thể bán ngươi một lần cũng có thể bán ngươi lần thứ hai thứ ba." Mộc Mộc lấy được bạc, cũng không có quản nó có bao nhiêu, đưa toàn bộ túi cho vị cô nương kia, muốn cuộc sống sau này của nàng có thể trải qua khá hơn một chút, hy vọng sau này không gặp lại người giống như tướng công trước của nàng, nữ nhân cũng là người sao lại giống như hàng hóa nói bán là bán chứ.

"Tiểu thư, cám ơn ân cứu mạng của người, nhưng bạc này, nô tỳ không thể cầm." Nói xong liền quỳ gối trước mặt Mộc Mộc.

"Lòng biết ơn của ngươi, ta đã cảm nhận được, ngươi ngàn vạn lần ** không cần nữa quỳ, cứu ngươi cũng chỉ là một cái nhấc tay mà thôi, không phải ngươi nhớ chuyện này trong lòng sao, ta tin tưởng người khác cũng sẽ giống như ta." Mộc Mộc sợ tới mức vội vàng đỡ nàng dậy.

"Tiểu thư, bây giờ nô tỳ đã không có người thân rồi, nếu tiểu thư đã cứu ta, vậy mạng của nô tỳ là của tiểu thư, cầu xin tiểu thư cho Bích Vân đi theo hầu hạ bên cạnh tiểu thư". Đôi tay Bích Vân lôi kéo cánh tay Mộc Mộc, quỳ gối trước mặt Mộc Mộc, nước mắt chảy ròng, nếu Mộc Mộc không đồng ý với nàng, nàng cũng không đứng lên.

"Không phải là ta không muốn đáp ứng ngươi, mà vì cuộc sống của ta đều phải phụ thuộc vào người khác, sao có thể mang ngươi theo, ngươi vẫn nên cầm bạc, sống những ngày hạnh phúc đi!" Mộc Mộc chau mày, nàng cũng rất thương cảm cảnh ngộ của Bích Vân, nhưng thật sự nàng cũng không có cách nào, giống như nàng đã nói, cuộc sống bây giờ của nàng đều dựa vào Hiên Viên Diễm, sao có thể mang theo một người nữa chứ. Nếu như mình ở hiện đại, nàng còn có năng lực này, nhưng bây giờ nàng thật sự cũng không có cách nào.

"Bảo bối, hình như nàng đã quên lời ta đã nói với nàng thật sao? Hả ~" Hiên Viên Diễm nâng cằm Mộc Mộc lên, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm nàng.

"Chàng nói cái gì?" Mộc Mộc mơ mơ màng màng, chớp đôi mắt to long lanh vô cùng mê hoặc, biểu cảm hoàn toàn hiện ra ngoài mặt.

"Này ~~ nàng nhớ kỹ, ta nói một lần cuối cùng, nếu nàng không nhớ rõ trong lòng, xem lần sau ta trừng phạt nàng thế nào, Vương phủ vĩnh viễn là nhà của nàng, ta là người nhà của nàng, cho nên nàng cũng là chủ nhân vương phủ, lời của nàng nói cũng như lời ta nói, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong vương phủ nàng đều có thể làm chủ, nhớ rõ chưa? Mộc Mộc ~~ Hả ~~" Hiên Viên Diễm hết than lại thở, nhìn chằm chằm Mộc Mộc, nói từng từ từng câu từng chữ, hơi thở ấm áp của hắn phả vào mặt của Mộc Mộc cảm giác giống như lông vũ mơn trớn trong lòng, giọng trầm thấp lại hơi khàn khàn, lộ ra bộ dạng mập mờ, khiến mặt Mộc Mộc lập tức đỏ đến mang tai.

Mộc Mộc nghĩ thầm Hiên Viên Diễm có ý là mình có thể xem vương phủ là nhà mình, muốn thế nào thì được thế đó sao? Có thể vì gì đây, họ rõ ràng mới biết nhau không quá hai ngày, Mộc Mộc giống như đi vào một làn sương mù dày đặt, phía trước rõ ràng có ánh sáng hiện ra, nhưng lại không rõ ràng. Trong lòng loáng thoáng cảm thấy là thích lại giống như không phải, a, không có nói yêu nha ~~~

"Diễm, ý của chàng là ta có thể để cho Bích Vân đi theo ta đúng không?" Mộc Mộc lấy lòng lôi kéo cánh tay Hiên Viên Diễm.

Hiên Viên Diễm nhẹ nhàng gật đầu bày tỏ đúng vậy.

"Diễm ta yêu chàng chết mất, chàng thật tốt với ta" Hiên Viên Diễm nghe nói như thế nên sướng đến phát rồ rồi, mặc dù biết câu kia "Diễm ta yêu chàng chết mất" là lời Mộc Mộc cảm kích hắn, cũng không phải thật sự yêu hắn, nhưng vẫn không kiềm được tâm vui mừng, nếu có thể vẫn để cho nàng vui mừng như thế, cười vui vẻ, muốn hắn làm cái gì cũng đều đáng giá, bao gồm muốn mạng của hắn.

Nói xong xoay người sang chỗ khác kéo Bích Vân nói: "Về sau ngươi theo ta lăn lộn đi, bảo đảm để cho ngươi toàn được nhậu nhẹt ăn ngon, ha ha ~~"

"Dạ, đa tạ ân cứu mạng của công tử, tiểu thư, đời này Bích Vân làm trâu làm ngựa cũng không thể đền đáp!" Bích Vân cảm kích nhìn Mộc Mộc, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, nghĩ thầm về sau nhất định phải báo đáp nàng thật tốt, cho dù liên lụy tánh mạng của mình cũng sẽ không tiếc.

"A, ngươi mau đứng lên đi, tại sao lại quỳ xuống nữa rồi, rất đau nha, sau này ngươi đi theo cũng vậy không cần quỳ tới quỳ lui, mọi người đều ngang hàng, ngươi không cần cảm thấy ta cứu ngươi mà cư xử với ta như vậy." Mộc Mộc vội vàng đỡ Bích Vân lên, vỗ vỗ chỗ dơ trên đầu gối của nàng.

"Tiểu thư, chuyện này sao có thể được, nô tỳ tự làm là được!" Bích Vân vội vàng kéo tay Mộc Mộc ra tự mình phủi chỗ dơ. Nghĩ thầm mặc dù hôn nhân của nàng không như ý, nhưng lúc nàng thất vọng nhất, chật vật nhất lại gặp được một người tâm địa thiện lương như tiểu thư, thật sự là kiếp trước nàng

đã tu luyện bao nhiêu phúc.

"Ôi chao, được rồi, được rồi, đừng như vậy, chúng ta nhanh đi ăn cơm đi! Ta sắp chết đói rồi! Nhìn bộ dạng ngươi như vậy hẳn là chưa ăn đâu! Nhanh lên đi cùng!" Sau đó Mộc Mộc lôi kéo Hiên Viên Diễm đi tới, không cho bọn họ có đường cự tuyệt, Vân đi theo phía sau, Hồng Hạnh và Bích Vân mới thu cũng sải bước tiến về phía trước đi vào tửu lâu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Buổi đấu giá

Editor: Maria Nyoko

"Diễm, thanh lâu của nơi đây thì ở chỗ nào?" Mộc Mộc nghiêng cái đầu nhỏ ngây ngô nhìn Hiên Viên Diễm. Mọi người hóa đá, đây là lời mà một cô nương nên nói sao? Huống chi còn là một cô nương chưa xuất giá.

(xuất giá: lấy chồng)

Hiên Viên Diễm ngây ngẩn, là hắn nghe lầm chăng? Hay là Mộc Mộc chưa nói rõ ràng? Hắn đang tự động thôi miên mình.

"Mộc Mộc, nàng vừa nói gì, ta không nghe rõ?" chân mày Hiên Viên Diễm thành chữ ' Xuyên ' không xác định lại hỏi một lần.

"Thanh lâu nha, lúc nữa chúng ta cơm nước xong đi thanh lâu chơi có được hay không vậy!" Mộc Mộc tự nói, hoàn toàn không có một chút tự giác của một cô nương cổ đại, cũng không cảm thấy lời mình nói ra kinh thế hãi tục bao nhiêu, trong ý thức của nàng, thanh lâu cuungx giống như câu lạc bộ giải trí, bên trong có biểu diễn có phòng bao, ca hát, uống chút rượu tụ hội cùng bằng hữu.

Trước kia Mộc Mộc thường ở cùng các bạn học, bạn bè đi chơi trong các câu lạc bộ, Tất cả các câu lạc bộ giải trí dưới danh nghĩa của nhà cô cũng đặc biệt để dành phòng VIP cho tiểu tổ tông, lúc nào cô muốn chơi đều lấy dễ dàng, còn đặc biệt làm đồ ngọt cho cô, phân phối đồ uống. Bởi vì Mộc Mộc còn nhỏ, người trong nhà cũng không cho phép cô uống rượu, cho nên đến bây giờ vẫn là tiểu Thanh quả, chưa từng uống rượu. (Đây là lúc ở hiện đại nên mình đổi xưng hô hiện đại nhé)

"Ách, Mộc Mộc ta nghe nói hôm nay ở "Ngọc Linh Hiên" có buổi đấu giá, hơn nữa hôm nay chủ yếu bán đấu giá Ngọc Thạch cùng một chút đồ trang sức, không bằng ta dẫn nàng đi buổi đấu giá nhìn một chút xem có đồ thích hay không?" Hiên Viên Diễm chỉ đành phải nói sang chuyện khác, hơn nữa hắn có một ít lúng túng, cho tới bây giờ hắn cũng không đi đến thanh lâu, đối với hắn mà nói đi những nơi kia nhất định là đang lãng phí thời gian của hắn, còn không bằng giải quyết mấy cuốn sổ con cùng xem thêm mấy quyển sổ sách. Tại sao từ trong miệng nha đầu này lại thành chuyện đương nhiên rồi, nàng không biết cô nương đàng hoàng không thể đi những nơi như vậy sao?

Nàng là bảo bối trong lòng hắn thương yêu, hắn tuyệt đối không để cho nàng đi những nơi như vậy.

"Buổi đấu giá, nếu như Diễm muốn đi, ta có thể đi với chàng nhé!" Thật ra thì Mộc Mộc không có nhiều hứng thú đối với buổi đấu giá, trong ấn tượng của nàng, không phải là một người có tiền có quyền, dùng tiền ở những chỗ không đáng muốn gọi tới gọi lui. Ông nội và anh trai cô cũng chưa bao giờ miễn cưỡng cô tham gia những hoạt động thương nghiệp này.

"Nghe nói hôm nay có món đồ rất tốt được bán đấu giá, cho nên muốn đi xem một chút." Hiên Viên Diễm vội vàng nói ra, không muốn làm cho Mộc Mộc lại nói nàng muốn đi thanh lâu.

"Vậy cũng tốt, chúng ta đi "Ngọc Linh Hiên" mà chàng nói đi, hy vọng có thể thấy đồ tốt, hì hì." Nói xong vui vẻ kéo cánh tay Hiên Viên Diễm, đi theo hắn đến "Ngọc Linh Hiên".

Không thể không nói bên trong "Ngọc Linh Hiên" vô cùng lớn, hơn nữa trang trí thuộc về loại khiêm tốn nhưng xa hoa. Đi vào chính diện là một đài khổng lồ, phía dưới là khán đài, bàn ghế đều làm từ gỗ tử đàn, bốn phía cũng đặt dạ minh châu, chiếu sáng trọn gian đại sảnh giống như ánh sáng ban ngày, lầu hai còn có sương phòng đặc biệt cho khách quý, nghe nói lầu ba không thấy người nào đi.

Muốn vào "Ngọc Linh Hiên" đều phải được kiểm tra, chỉ có là hội viên VIP của "Ngọc Linh Hiên" mới có thể tiến vào bên trong. Có thể đi vào trong này đều không phú tức quý. Cho nên tất cả mọi người có thể có một vé VIP của "Ngọc Linh Hiên" mà vinh dự.

Hiên Viên Diễm mang theo Mộc Mộc trực tiếp lên sương phòng sang trọng nhất trên lầu hai, dĩ nhiên tầm mắt cũng tốt nhất có thể nhất thanh nhị sở tình hình phía dưới.

(Nhất thanh nhị sở: có thể nghe nhìn rõ ràng)

"Hoan nghênh các vị, đại nhân, phu nhân, công tử, tiểu thư đi tới "Ngọc Linh Hiên", hôm nay đại hội bán đấu giá của chúng tôi lập tức sẽ bắt đầu, xin các vị an vị. Lập tức sẽ có người thuyết minh tới giới thiệu sản phẩm lần đấu giá này cho các vị, hi vọng đến lúc đó các vị không nên keo kiệt bạc trong túi."

quản sự Hoàng Y của "Ngọc Linh Hiên" chân thành đi tới trước, nói với những thành viên tham gia buổi đấu giá đang ngồi ở dưới.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Súng ngắn xuất hiện

Edit: Tiểu Lăng

"Các vị, hiện tại hội đấu giá đã chính thức bắt đầu, xin tất cả ngồi xuống! Tiếp theo là vật phẩm đấu giá đầu tiên của chúng ta, 'Phượng Vũ Cửu Thiên', chắc chắn cái tên này rất quen đối với mọi người…" Người thuyết minh còn chưa nói xong, phía dưới đã nghị luận.

"Ồ, là 'Phượng Vũ Cửu Thiên' kìa!"

"Đúng vậy, đúng vậy, nghe nói năm đó một vị phi tử của Hoàng đế khai quốc Nam Thương đã mặc 'Phượng Vũ Cửu Thiên' vào ngày thọ thần của Nam Thương đế, như thể thiên nhân; từ đó đắc sủng hậu cung, nghe nói mấy chục năm rồi vẫn không ai bì được, vì nàng ta, hậu cung của Hoàng đế khai quốc Nam Thương cũng chỉ là thùng rỗng kêu to."

"Được rồi, không nói nhiều nữa, giá khởi điểm của'Phượng Vũ Cửu Thiên' là ba ngàn lượng hoàng kim, ai trả giá cao nhất sẽ đạt được." Người thuyết minh thấy tất cả đều biết, bèn trực tiếp bắt đầu.

"Ba ngàn năm trăm lượng."

"Bốn ngàn lượng."

"Năm ngàn lượng."

"…"

"Diễm, những người này có bị bệnh à, vì một bộ quần áo người khác đã từng mặc mà đấu kịch liệt như vậy?" Mộc Mộc nhíu mày, không hiểu hỏi.

Hiên Viên Diễm không nói gì, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều, chỉ ôm Mộc Mộc vào lòng mình, để nàng có thể ngồi thoải mái hơn. Theo kinh nghiệm của hắn, hắn cảm thấy Mộc Mộc sẽ không kiên trì được bao lâu, sắp ngủ rồi.

Mộc Mộc vừa vào trong lòng Hiên Viên Diễm, đã dán mặt vào lồng ngực hắn, mắt chớp chớp nhìn hiện trường hội đấu giá, song lại không hứng thú lắm với buổi đấu giá này.

Ngay lúc Mộc Mộc đang buồn ngủ, phía dưới vang lên giọng nói kích động của người thuyết minh. Mộc Mộc cũng lấy lại tinh thần, hai mắt nhìn đài trưng bày dưới đó.

"Tiếp theo chính là giây phút kích động nhất của chúng ta, cũng là vật phẩm đấu giá cuối cùng của hôm nay! Có lẽ có bằng hữu khó hiểu, vì sao vật phẩm đấu giá cuối cùng của hôm nay không xuất hiện trên danh sách đấu giá, nguyên nhân rất đơn giản: vì không ai biết nó tên là gì, nhưng nó có uy lực vô cùng mạnh mẽ. Không cần nói nhảm nhiều, để các vị bằng hữu thấy tận mắt đi!" Nói xong, để người ta đặt đồ lên khay, bưng lên cho những người đang ngồi nhìn. Vì người bưng khay đưa lưng về phía Mộc Mộc, nên Mộc Mộc cũng không thấy rõ là vật gì.

"Đó là gì vậy, đen như mực ấy."

"Có phải là huyền thiết không."

"Đây là ám khí sao?"

"…" Vô số lời như thế vang lên, không ai biết vật đó là gì, dùng như thế nào.

"Nếu mọi người đều không biết thứ này tên là gì, sử dụng ra sao, vậy để ta làm mẫu cho mọi người một chút…" Người thuyết minh còn chưa dứt lời, đã bị hoa hoa lệ lệ cắt đứt.

"Mau lên, mau lên!"

"Đúng vậy, mau để chúng ta xem nó có gì hữu dụng mà thổi phồng đến thế!"

"Mọi người bình tĩnh, ta lập tức làm mẫu cho mọi người…" Nói xong, xoay người gọi gã sai vặt bên cạnh đặt một bia ngắm ra xa hơn năm mươi mét,

trên đặt một quả táo. Mọi người không hiểu nhìn hắn, đặt bia ra làm gì?

"Mọi người hãy xem đi!" Hắn vừa nói xong, đã nghe thấy một tiếng "pằng", quả táo bị bắn thủng một lỗ, rơi xuống đất. Có vài người nhát gan còn bị dọa kêu oai oái.

Mà Mộc Mộc nghe thấy tiếng đó, nhảy xuống từ trên người Hiên Viên Diễm, chạy nhanh xuống dưới lầu.

"Nói cho ta biết, ngươi lấy được thứ này ở đâu?" Mộc Mộc kéo tay áo người thuyết minh, vội vàng hỏi.

"Ngoan, đừng vội." Hiên Viên Diễm thấy Mộc Mộc kéo tay áo nam nhân khác, lập tức đen mặt, trở tay ôm Mộc Mộc vào lòng mình.

"Tham kiến Vương gia." Người phía dưới thấy là Diễm Vương, rối rít hành lễ.

"Đứng lên đi." Hiên Viên Diễm cũng không thèm nhìn họ, tập trung tinh thần lên người Mộc Mộc, nghĩ thầm, chẳng lẽ nàng biết chủ nhân của thứ này, nên mới kích động như vậy?

"Ngươi mau nói, ngươi lấy được thứ này ở đâu." Mộc Mộc cầm lấy súng ngắn bên cạnh, kích động hỏi người thuyết minh, đây là súng ngắn nhà nàng, nàng biết, trên mỗi một khẩu súng đều có dấu hiệu của hội Hắc Long.

Hội Hắc Long là tiền thân của tập đoàn Mộc thị, Mộc thị gây dựng từ việc buôn lậu súng ống đạn dược, đến thế hệ của Mộc Mộc, mặt ngoài tập đoàn Mộc thị đã tẩy trắng rồi, nhưng cũng chưa hề bỏ nghề buôn lậu súng ống đạn dược, vẫn luôn làm việc này.

"Ở, ở Liên thành có người bán nó cho Ngọc Linh Hiên, người đó ăn mặc rất kỳ lạ…" Người thuyết minh sợ phát choáng, lúc này mới hồi phục tinh thần, ngây ngốc đáp.

"Người ngươi nói, có phải cao tầm hắn, tóc rất ngắn, trên tai trái có một viên đá quý màu xanh lam không?" Mộc Mộc vừa nói, vừa khoa tay chỉ chiều cao của Hiên Viên Diễm.

"Đúng vậy, đúng vậy, người đó trông đúng như ngài nói." Người thuyết minh không chút nghĩ ngợi đáp.

"Diễm, chàng dẫn ta đi Liên thành được không, ta nhất định phải tìm được hắn… Hu hu…" Nói nói, nước mắt đã chảy xuống, kéo tay áo Hiên Viên Diễm cầu xin. Trông nàng như một đứa bé lạc đường rốt cuộc cũng tìm được đường về nhà.

"Được, ta dẫn nàng đi, nàng đừng khóc, ta đau lòng." Hiên Viên Diễm không hề che giấu tiếng lòng của mình, nói. Song đó cũng là sự thật, mỗi một lần Mộc Mộc khóc, tim của hắn đều đau rút lại, tiểu nha đầu này thật sự là do trời cao phái xuống để thu thập hắn.

Lau sạch mặt nhỏ cho Mộc Mộc, hắn xoay người ôm nàng rời khỏi Ngọc Linh Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Diễm là người xấu

Mộc Mộc tựa vào trong ngực Hiên Viên Diễm, cảm thụ tiếng tim đập ấm áp và có lực của hắn, chớp chớp mắt có chút buồn ngủ, mà Hiên Viên Diễm cũng cảm nhận được Mộc Mộc buồn ngủ nên nhẹ giọng dụ dỗ: "Bảo bối ngủ một lúc thôi."

"Ừ" Mộc Mộc nhẹ nhàng hừ hừ, chui đầu vào trong ngực của hắn thỏa mãn ngủ.

Hiên Viên Diễm trở về Vương phủ ôm Mộc Mộc đi thẳng một đường đến phòng ngủ để cho nàng ngủ tiếp, để hai nha hoàn ở bên ngoài coi chừng, thật ra thì hắn muốn tự mình coi chừng nàng, nhưng ngày mai cần phải đi Liên Thành, nhỏ thì mười ngày nửa tháng, lâu thì muốn 1~2 tháng, cho nên trước khi đi hắn muốn dùng hết khả năng xử lý tốt mọi chuyện.

"Bích Vân ta dẫn ngươi đi đến chỗ quản sự để nhận quần áo và lấy một số đồ dùng hàng ngày, thuận tiện ngươi nhìn phòng ở một chút." Hồng Hạnh nhìn Bích Vân mới đến, cũng không có mang theo thứ gì, chủ động muốn dẫn Bích Vân làm quen Vương phủ một chút.

Bích Vân nhìn gian phòng rồi nói vớiHồng Hạnh: "Nhưng tiểu thư còn đang ngủ, nếu nàng tỉnh lại bên cạnh không có ai hầu hạ sao được đây?"

"Ha ha, không có chuyện gì, tiểu thư cũng không tỉnh lại nhanh như vậy, nàng có thể ngủ nhiều, hơn nữa tiểu thư là người rất tốt, cho dù tiểu thư tỉnh lại không thấy người, cũng sẽ không tức giận, cho nên yên tâm đi, chúng ta đi nhanh về nhanh là được." Trải qua mấy ngày tiếp xúc, Hồng Hạnh hiểu rõ tính tình cũng như thói quen sinh hoạt của Mộc Mộc. Có thể đi theo người như vậy, đời trước nàng đã tu luyện phúc khí.

"Vậy cũng tốt, cám ơn ngươi Hồng Hạnh, nhưng mà chúng ta hãy nhanh lên một chút." Nghe lời Hồng Hạnh nói cuối cùng lòng của Bích Vân để xuống.

Sắc trời dần dần tối, đèn trong sân cũng được thắp lên.

"Hồng Hạnh, ngươi xem sắc trời này đã trễ rồi, chúng ta có nên gọi tiểu thư dậy lên ăn bữa tối hay không, nếu đói bụng thì làm thế nào."

"Phòng bếp đã làm cho tiểu thư, hơn nữa tiểu thư có thói quen ngủ nướng, ta đều không gọi nổi, chỉ có Vương Gia mới có thể gọi tiểu thư dậy." Hai nha đầu cứ đứng ở cửa phòng câu có câu không trò chuyện như vậy. Phần lớn thời gian đều là Hồng Hạnh nói cho Bích Vân một chút quy củ trong Vương phủ cùng một chút thói quen sinh hoạt của tiểu thư. Bởi vì bây giờ đang ở trong Vương phủ, địa vị tiểu thư cao hơn so với Vương Gia, bởi vì Vương Gia đã nói qua tất cả lấy thói quen của tiểu thư làm chuẩn.

"Vương Gia"

"Vương Gia"

Chỉ chốc lát Hiên Viên Diễm lại tới, hai nha đầu thấy Hiên Viên Diễm vội vàng hành lễ.

Hiên Viên Diễm đứng ở trước cửa hỏi hai nha hoàn: "Tiểu thư còn chưa dậy sao?"

"Hồi vương gia, tiểu thư còn đang ngủ!"

"Đi lấy một chậu nước ấm đi vào, sau đó bưng đồ ăn đến phòng ngủ " nói xong liền đi vào.

"Bảo bối rời giường, nên ăn cơm tối!" Hiên Viên Diễm ngồi ở bên giường dịu dàng dụ dỗ Mộc Mộc. Ngón tay vuốt ve qua lại gương mặt của nàng. Mộc Mộc nhăn nhăn cái mũi nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn cong lên lại cọ xát trên tay Hiên Viên Diễm, mình lại ngủ, chọc cho lòng của Hiên Viên Diễm mềm mại.

"Bảo bối không đứng lên thì ta hôn nàng nhé!" Một lát sau thấy Mộc Mộc vẫn còn đang ngủ, Hiên Viên Diễm cúi người, phun hơi thở ấm áp về phía lỗ tai nhỏ của Mộc Mộc, không thể khống chế ngậm lấy vành tai nhỏ của nàng, khẽ liếm, mút, dần dần cũng không cảm thấy đủ, muốn càng nhiều, đôi tay cũng vén chăn sờ soạng theo vạt áo của Mộc Mộc. Hôn cũng từ vành tai đến cái miệng nhỏ nhắn của Mộc Mộc, chọc cho Mộc Mộc khó thở, không thể không mở cặp mắt ra.

Nhìn gương mặt phóng đại, mắt Mộc Mộc mở thật to, cảm thấy lúng túng gương mặt hồng tựa như một quả táo, nàng chưa từng hôn nam sinh, bởi vì nàng cảm thấy loại chuyện như vậy phải làm cùng người mình thích. Nhưng Hiên Viên Diễm đối với nàng như vậy, nàng xác thực không ghét chút nào, ngược lại cực kỳ vui mừng, chẳng lẽ đây chính là "thích" mà người ta nói phải không?

"Bảo bối không rời giường thì ta lại hôn nàng nhé!" Hiên Viên Diễm nhìn Mộc Mộc mở mắt thật to, không biết nghĩ cái gì, một hồi nghi ngờ, một hồi vui mừng, dù thế nào hắn cũng không nghĩ đến vẻ mặt Mộc Mộc sẽ như thế này, hoàn toàn mơ mơ màng màng, du thần bên ngoài.

"Diễm, chàng là người xấu, tại sao có thể thừa dịp lúc người ta ngủ hôn trộm người ta đây?" Mộc Mộc vốn chưa tỉnh ngủ, giọng nói nghe có một ít mềm mại, có vẻ cực kỳ mê người.

"Bảo bối, ta đã được nàng đồng ý nhé,,,, " Hiên Viên Diễm lưu manh mà nói.

"Nào có, người ta đang ngủ làm sao có thể đồng ý chàng được?" Mộc Mộc nhỏ nhắn đỏ mặt nhẹ giọng cãi lại.

"Ta nói với nàng 'Bảo bối không đứng lên thì ta hôn nàng nhé ' nàng không lên tiếng ta cho là nàng chấp nhận đây?" Hiên Viên Diễm đầy vô tội nhìn Mộc Mộc.

Mộc Mộc nhìn Hiên Viên Diễm tỏ vẻ vô tội, vừa giận vừa tức, chu cái miệng nhỏ nhắn nói một câu:"Ta không để ý tới chàng, hừ ~" liền chui vào núp trong chăn.

"Tốt lắm, tốt lắm chớ buồn bực, ngoan ngoãn, nhanh đứng lên dọn dẹp một chút chuẩn bị ăn cơm bé mèo lười." Hiên Viên Diễm nhẹ nhàng vén chăn lên, ôm Tiểu Nhân Nhi co rút thành một cục bên trong ra.

"Ta muốn tắm trước rồi ăn nữa cơm sau có được hay không?" Đầu Mộc Mộc chôn sâu ở trong ngực Hiên Viên Diễm buồn buồn nói xong, thật ra thì nàng ngượng ngùng gặp Hiên Viên Diễm, muốn bình tĩnh tâm tình của mình một chút, bởi vì nghĩ tới hình ảnh mới vừa rồi khiến nàng không tự chủ được mặt hồng tim đập.

"Được rồi, tắm trước, ta để Hồng Hạnh đi vào hầu hạ nàng." Hiên Viên Diễm nhìn Mộc Mộc xấu hổ, thật sự là không đành lòng lại đùa giỡn nàng, vì vậy xoay người đi ra ngoài phân phó Hồng Hạnh đi vào hầu hạ nàng.

Mộc Mộc không có thói quen lúc mình tắm còn có người bên cạnh nhìn, chỉ để cho Hồng Hạnh giúp nàng cởi áo ngoài phức tạp, rồi để cho nàng đi ra ngoài.

"A,,, a,,, ô ô,,, " Mộc Mộc từ từ cởi y phục bên trong, khi nàng cởi hết toàn bộ, nàng bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ đến khóc lớn ra ngoài. Trước ngực của nàng có một mảng xanh tím, không biết ra sao, chính nàng cũng không cảm thấy khó chịu chỗ nào, tại sao thành bộ dáng này.

Hiên Viên Diễm nghe được tiếng thét chói tai cùng tiếng la khóc của Mộc Mộc liền hoang mang lo sợ, trái tim cũng nhảy tới trong miệng bị nghẹn lại một hơi, cái gì cũng không để ý xông vào bên trong, chỉ sợ Mộc Mộc xảy ra chuyện gì.

Hắn vừa vọt vào thì nhìn đến Mộc Mộc không mặc gì đứng ở bên cạnh bồn tắm, khóc lóc vô cùng thảm thiết, lỗ mũi cũng co lại. Vội vàng cầm một bộ y phục bọc Mộc Mộc lại.

"Bảo bối, đừng khóc, nàng làm sao vậy?" Hiên Viên Diễm ôm Mộc Mộc thật chặt, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của nàng, vỗ lưng nhẹ nhàng dụ dỗ.

"Có phải ta sắp chết không?" Mộc Mộc ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Diễm, bên trong mắt to đen nhánh chứa đầy nước mắt, cứ rơi xuống từng giọt như vậy, nện vào trong lòng của hắn.

"Nói nhăng nói cuội gì đó, thân thể nàng rất tốt." Hiên Viên Diễm không thể hiểu nổi sao Mộc Mộc nói một câu như vậy, lúc ấy cứu nàng trở lại đã để cho Y Thánh cẩn thận kiểm tra, thân thể của nàng rất tốt.

"Vậy sao ngực ta đều xanh tím như vậy, thật là dọa người!" Mộc Mộc nói rồi đẩy Hiên Viên Diễm ra, cởi y phục khoác trên người ra cho hắn nhìn.

Hiên Viên Diễm thấy ngực Mộc Mộc, mặt từ từ hồng đến mức có thể nhỏ máu; hắn đương nhiên biết rõ chuyện gì xảy ra, đó là kiệt tác tối hôm qua của hắn, nhưng nhìn Mộc Mộc bị hù dọa vừa đau lòng một hồi.

"Có thể là lúc nàng bị nước biển đẩy lên bờ lại đụng trúng, đại phu đã kiểm tra, cái này không có gì, mấy ngày nữa là tốt." Đây là lần đầu tiên Hiên Viên Diễm nói láo, nội tâm vô cùng thấp thỏm nha.

"Thật sự là như vầy phải không?" Mộc Mộc không tin hỏi lại.

"Là thật, đừng khóc, tắm nhanh lên rồi ra ngoài có thể ăn cơm tối." Hiên Viên Diễm hôn một cái trên trán Mộc Mộc, để cho nàng tắm nhanh, mà chính hắn cũng muốn đi tắm nước lạnh mới được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Đi liên thành

Editor: Lạc Tâm Vũ

Sáng sớm, mặt trời đang sáng dưới tiếng thúc giục của gà trống, lười biếng duỗi duỗi cánh tay, mỉm cười phát ra tia sáng rực rỡ đầu tiên. Ấm áp chiếu vào gian phòng, chiếu cả phòng thành màu vàng.

Mà nhân nhi trên giường kia dưới sự soi sáng của mặt trời, mắt như sao, lông mi dài dài hơi rung rung, mũi cao thẳng mà không mất đi sự xinh xắn tiếp theo là miệng nhỏ đáng yêu mở ra, hiện ra màu hồng nhàn nhạt. Vạt áo nửa mở ra, lộ hai vai trắng nõn và một đôi chân xinh đẹp dễ thương.

“Làm thế nào bây giờ Hồng Hạnh, tiểu thư vẫn chưa chịu dậy, một lát phải xuất phát rồi.” Bích Vân có chút sốt ruột, hôm nay xuất phát đi Liên Thành, tất cả mọi người chuẩn bị xong sẽ lập tức lên đường, tiểu thư còn đang ngủ, cũng không có một chút ý đồ muốn dậy, thật là sốt ruột chết đi được.

“Không phải Vương gia nói để tiểu thư ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại ư, ngươi gấp làm gì.” Hồng Hạnh không nóng nảy chút nào, bây giờ tất cả Vương phủ ai chẳng biết đạo lí tiểu thư nhà nàng là lớn nhất, cái gì Vương gia cũng theo tiểu thư, nàng liên quan cũng thơm lây, người trong phủ chính là vô cùng cung kính với nàng.

“Nhưng dù sao để Vương gia chờ chúng ta hình như không tốt lắm?” Bích Vân vẫn rất lo lắng, tuy là bây giờ Vương gia rất sủng ái tiểu thư, nhưng ai có thể đảm bảo Vương gia có thể cưng chiều tiểu thư cả đời đây? Đều nói Đế Vương vô tình, đợi có một ngày hắn gặp được một cô nương xinh đẹp, không dám đảm bảo tâm hắn sẽ không động. Bích Vân lo lắng cũng là bình thường, nhà dân chúng bình thường cũng là tam thê tứ thiếp, huống chi đây là Vương gia chứ? (dien&dan^le^quy^don)

“Bích Vân ngươi đừng lo lắng,,, Vương gia, tiểu thư còn chưa tỉnh!” Hồng Hạnh nói còn chưa nói xong Hiên Viên Diễm đã tới rồi.

“Các ngươi chuẩn bị một chút thức ăn cho tiểu thư còn có đồ ăn vặt để trên xe” Nói xong xoay người đi vào.

Nhìn tiểu nhân nhi ngủ trên giường, Hiên Viên Diễm sủng nịch cười cười, nghĩ thầm thực sự là một bé mèo lười nha! Liền nhẹ nhàng ôm Mộc Mộc vào trong ngực, lau mặt cho nàng, lau tay, lại lấy y phục cẩn thận mặc cho nàng, mặc xong lại cầm một kiện áo choàng bao quanh chặt chẽ cho nàng ôm ra ngoài. Trải qua giày vò lâu như vậy nha đầu kia còn chưa tỉnh, thực sự là có thể ngủ.

Năm chiếc xe ngựa dừng ngay ngắn chỉnh tề ở cửa Vương phủ, chiếc lớn nhất xa hoa nhất đằng trước này đương nhiên là chuẩn bị cho Mộc Mộc rồi, bên trong có một cái giường êm rất lớn, ước chừng hai người thanh niên có thể nằm đủ, mặt trên phủ kín da lông trắng, bên cạnh còn có một cái bàn nhỏ, để bên trên tất cả đều là một số đồ ăn vặt Mộc Mộc thích ăn.

Đi theo xung quanh xe ngựa là trên trăm người thị vệ, thực chất những thị vệ này đều là sát thủ Hiên Viên Diễm điều tới từ “Nguyệt Dạ các”, cũng có gần một trăm ảnh vệ ở chỗ tối, võ công những người này đều rất cao ở trên giang hồ, bây giờ đều dùng để bảo hộ sự an toàn của Mộc Mộc, sao đều cảm

thấy có chút đại tài tiểu dụng*, bọn họ đều có thể lấy một chống một trăm, nhưng may mà bảo hộ Vương phi nhà mình liền không nhịn được nhảy nhót, trở về có thể khoe khoang với huynh hệ không tới nhận nhiệm vụ rồi.

*Gần giống câu dùng dao trâu mổ gà.

Hiên Viên Diễm trực tiếp ôm Mộc Mộc lên xe ngựa, nhẹ nhàng để nàng ở trên giường nệm đắp chăn cho nàng tiếp tục ngủ, bởi vì hắn muốn thời thời khắc khắc ở chung một chỗ với bảo bối của hắn, để hai nha hoàn ngồi xe ngựa phía sau.

"Lên đường" Sắp xếp xong tất cả liền để cho đội ngũ đi.

Hắn ngồi ở bên cạnh Mộc Mộc cầm một quyển sách nhìn lại, mà Mộc Mộc tựa như một mỹ nhân đang ngủ nằm ở nơi đó, thời gian như dừng lại, hình ảnh hài hòa mà tốt đẹp làm cho người ta không nỡ phá vỡ.

"Vương gia phía trước có một trấn nhỏ, chúng ta có muốn ăn cơm trưa ở chỗ đó không, nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút?" Giọng trầm thấp của Vân xuyên thấu qua cửa truyền vào.

"Ừ" Hiên Viên Diễm nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Chỉ chốc lát sau xe ngựa chậm rãi ngừng, thị vệ huấn luyện nghiêm chỉnh kéo cho ngựa đi ăn cỏ, nghỉ ngơi.

"Vương gia chúng ta đến khách sạn* rồi…"

*Từ "khách sạn" này là nguyên văn của tác giả.

"Đi trước chuẩn bị thức ăn cho tốt, nhớ kĩ làm mấy thứ bình thường Mộc Mộc thích ăn, à, lại làm một bát canh rau cải." Hiên Viên Diễm tinh tế phân phó, chỉ sợ có bỏ sót.

"Mèo lười nhỏ, dậy ăn cơm!" Hiên Viên Diễm hôn miệng nhỏ hồng hồng của Mộc Mộc một chút.

"Ừm, không nha, người ta còn buồn ngủ!" Mộc Mộc mềm mại nói xong, lại xoay người tiếp tục ngủ.

Hiên Viên Diễm thực sự hết cách rồi, đành bế nàng xuống xe ngựa, không thể để nàng bị đói bụng được, vốn là một người mềm mại yếu ớt như vậy, nếu bị đói nữa vậy mình phải đau lòng chết!

"Bảo bối hé miệng!" Chờ món ăn lên đủ một lượt, Hiên Viên Diễm lấy gần nửa muỗng nước canh rau cải, thổi thổi, đút tới miệng Mộc Mộc.

Sau khi Mộc Mộc uống xong chẹp chẹp cái miệng nhỏ nhắn, một bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn, chọc Hiên Viên Diễm cười khẽ một hồi. Cười thì cười những không thể quên chính sự, chính là cho mèo lười nhỏ Mộc Mộc này ăn no.

Vì thế lần đầu tiên Mộc Mộc không kén ăn, Hiên Viên Diễm cho ăn cái gì thì nàng ăn cái đó, mãi đến khi bụng nhỏ của nàng đều phồng lên, Hiên Viên Diễm mới ngừng cho nàng ăn trái lại tự mình ăn lấy.

Đến khi Hiên Viên Diễm ăn xong chuẩn bị đưa Mộc Mộc lên xe ngựa, cuối cùng tiểu nha đầu này cũng tỉnh lại, mới đôi mắt xinh đẹp nửa ngủ giống như nhiễm một tầng sương mù chớp chớp với Hiên Viên Diễm.

"Chúng ta đã xuất phủ rồi, bây giờ đang chuẩn bị đi về Liên Thành." Hiên Viên Diễm thấy nha đầu kia chưa biết hoàn toàn rõ ràng qua, còn mê man lắm vì vậy lại lên tiếng giải thích: "Nơi này là một trấn nhỏ, sợ nàng bị đói mang nàng đi ăn chút đồ trước sẽ tiếp tục lên đường."

"Vậy cũng tốt, chúng ta ăn cơm ở chỗ này rồi đi đi!" Mộc Mộc gật đầu nói.

Hiên Viên Diễm nghe vậy ngẩn người, lập tức phá lên cười "Ha ha", "Bảo bối à! Sao bảo bối nàng đáng yêu như vậy!" Hôn một chút trên trán Mộc Mộc.

Mộc Mộc xoay xoay con mắt to đen láy nhìn chằm chằm Hiên Viên Diễm, không rõ nguyên do. <*le*quy*don>

"Bảo bối, nàng có cảm thấy bụng nhỏ của nàng có chút no không đấy?" Hiên Viên Diễm cười nhẹ nhìn nàng, đưa tay sờ sờ bụng nhỏ của nàng.

"Oa, hình như thực sự có chút no đấy?" Mộc Mộc nghi ngờ cau mày, ngày trước ngủ dậy bụng đều rất đói, sao hôm nay cũng không có một chút cảm giác đói bụng nào, trái lại có chút căng.

"Mèo lười nhỏ nàng đây, ta vừa cho nàng ăn rồi, hơn nữa ăn thật nhiều! Cho nên mới thấy không đói bụng!" Nhẹ nhàng chạm chạm đầu mũi nhỏ của nàng, trong giọng nói tràn đầy sủng nịch.

"Hả! Ta ngủ thiếp đi còn có thể ăn cơm à…" Mộc Mộc cảm thấy không thể tin được, nhưng chính mình lại cũng không có một chút cảm giác nào.

"Tốt lắm, nàng đã tỉnh, đứng lên hoạt động một chút, nếu không không tốt với bao tử!" Nói xong để Mộc Mộc xuống, nắm tay nhỏ mềm mại của nàng đi ra bên ngoài.

Ra ngoài hít thở bầu không khí tươi mới, Mộc Mộc cảm thấy toàn thân đều thả lỏng, tuy thị trấn này thật nhỏ, nhưng người nơi này nhìn đều rất thật thà chất phác, hơn nữa phong cảnh cũng rất đẹp, còn có thể ngửi được mùi bùn đất và cỏ xanh.

Hai người cứ dắt đi tiêu sái chậm rãi như vậy, ai cũng không nói gì, ánh mặt trời kéo bóng của hai người đến thật dài, dường như ở thời khắc này hình ảnh dừng lại giống như sự yên lặng mà tốt đẹp.

Đi một hồi, Hiên Viên Diễm nhìn không sai biệt lắm, liền dẫn Mộc Mộc đi về.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Đối xử tốt với mình nàng

Edit: rinnina

Hiên Viên Diễm đưa Mộc Mộc về khách sạn, thấy bọn họ cũng đã chuẩn bị xong thì ôm Mộc Mộc lên xe ngựa cho đội ngũ lên đường.

Sau khi Hiên Viên Diễm lên xe thì cứ ôm Mộc Mộc trong ngực mãi, một tay vuốt đầu nàng, một tay cầm sách, bởi vì Mộc Mộc mới vừa ngủ dậy nên không mệt, thấy Hiên Viên Diễm chỉ lo đọc sách không để ý đến nàng, thì chu cái miệng nhỏ nhắn lên, cầm một lọn tóc trên vai Hiên Viên Diễm, thắt bím tóc nhỏ cho hắn, thắt xong rồi tháo ra, sau đó lại tiếp tục thắt lại, tháo ra.

"Bảo bối sao vậy?" Hiên Viên Diễm thấy dáng vẻ nàng chu cái miệng nhỏ nhắn lên rất là đáng yêu.

"Diễm, ngồi ở trong xe ngựa chán quá..." Mộc Mộc cúi đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm, hai đầu ngón tay út ngoéo vào nhau.

"Vậy bảo bối muốn làm gì?" Hiên Viên Diễm không cảm thấy nhàm chán chút nào, dù sao chỉ cần có Mộc Mộc ở bên cạnh hắn thì sao cũng được.

"Ta muốn đi ra ngoài cưỡi ngựa, được không?" Mộc Mộc thoáng chốc ngồi thẳng người lên trong lòng Hiên Viên Diễm, mắt to ngập nước lóe lên ánh sáng, hai cánh tay quàng qua gáy Hiên Viên Diễm, treo cả người mình lên người hắn. Thật ra thì bình thường Mộc Mộc không yếu ớt như vậy, nhưng mà ở trước mặt Hiên Viên Diễm nàng lại không nhịn được muốn làm nũng ăn vạ với hắn.

"Không được, ngã xuống làm sao?" Hiên Viên Diễm vừa nghe Mộc Mộc muốn cưỡi ngựa thì từ chối không thèm suy nghĩ, một bé con nhỏ xíu như vậy nếu ngã xuống từ trên lưng ngựa thì phải làm sao! Huống chi những con ngựa của hắn đều là Hãn Huyết Bảo Mã ngàn dặm có một, thuật cưỡi ngựa không tốt rất có thể sẽ bị chúng ném xuống từ trên lưng ngựa.

"Diễm, sẽ không ngã xuống đâu, ta bảo đảm mà, thuật cưỡi ngựa của ta rất giỏi đó!" Mộc Mộc thấy Hiên Viên Diễm chỉ sợ nàng không biết cưỡi ngựa mà ngã xuống, nên vô cùng tự hào vỗ bộ ngực nhỏ bảo đảm, mình nhất định sẽ không ngã.

"Không được, những con ngựa này vô cùng ngang ngược, không hợp cho nàng cưỡi, chờ đến Liên thành ta sẽ tìm một con ngựa ngoan ngoãn, để cho nàng cưỡi đủ, có được không nè ~" Hiên Viên Diễm không tin thuật cưỡi ngựa của Mộc Mộc có thể tốt đến mức nào.

"Không chịu, không chịu, chàng chỉ lo ta ngã xuống thôi, chàng có thể đi theo bên cạnh ta mà, như vậy thì không cần lo lắng ta sẽ ngã xuống!" Mộc Mộc dùng ánh mắt nai con của mình nhìn Hiên Viên Diễm, làm ra vẻ nếu Hiên Viên Diễm không đồng ý thì nàng sẽ khóc ngay.

Hiên Viên Diễm không muốn nàng khó chịu, không thể không đồng ý với nàng, chỉ là Mộc Mộc phải đồng ý để hắn đi bên cạnh nàng mới được. Mộc Mộc không thèm nghĩ ngợi đồng ý luôn, mấy tháng rồi nàng chưa cưỡi ngựa, nhìn thấy ngựa của Hiên Viên Diễm tốt như vậy, không nhịn được muốn lên chơi một lần. Thật ra thì lo lắng của Hiên Viên Diễm là dư thừa, thuật cưỡi ngựa của Mộc Mộc vô cùng xuất sắc, công lao này thuộc về ông nội và anh trai của nàng, nhà nàng kinh doanh tốt, kẻ thù rất nhiều, vì tự vệ cho nên những chuyện sinh tồn dã ngoại cơ bản, đánh nhau... đều không thể làm khó nàng.

Mộc Mộc vui vẻ hôn vào má Hiên Viên Diễm một cái, rồi nhảy xuống xe ngựa, nhanh nhẹn chạy tới chỗ con ngựa kia, bóng dáng kia tựa như một con bươm bướm sắp bay, Hiên Viên Diễm theo sát sau nàng, chỉ sợ nàng không để ý té ngã, những thị vệ kia thấy Vương Gia nhà mình tới thì rối rít xuống ngựa cung kính đứng một bên.

"Diễm, có phải ta có thể tùy ý chọn những con ngựa này không?" Mộc Mộc hưng phấn hỏi.

"Đúng." Hiên Viên Diễm thấy Mộc Mộc vui vẻ nên không nói gì, mặc cho nàng giày vò.

Mộc Mộc đi quanh mấy con ngựa nhìn một vòng, rồi đi tới trước một con ngựa toàn thân lông đen, thân hình cao lớn, chỉ vào nói với Hiên Viên Diễm: "Diễm, ta muốn nó, chàng nhìn thử xem nó có xinh đẹp không?"

Bọn thị vệ kinh hãi, nghĩ thầm ánh mắt của Vương phi tương lai quả là quá sắc bén, con ngựa này là tọa giá của vương gia, rất có linh tính, hơn nữa tính khí của con ngựa này không tốt, trừ Vương Gia ra ai cũng không đụng vào được.

Hiên Viên Diễm còn đang chuẩn bị bảo Mộc Mộc đổi một con ngựa khác, nhưng còn chưa mở miệng, thì đã thấy Mộc Mộc lật người một cái vững vàng ngồi trên lưng ngựa, lập tức chạy ra ngoài.

Hiên Viên Diễm sợ đến mức vội vàng kéo một con ngựa bên cạnh đuổi theo Mộc Mộc, nhưng thấy thuật cưỡi ngựa của Mộc Mộc rất nhuần nhuyễn, con ngựa cũng ngoan ngoãn khác thường, chạy rất vững, trái tim mới chậm rãi bình tĩnh lại. Mộc Mộc thấy Hiên Viên Diễm đuổi theo thì nổi hứng chơi đùa, biểu diễn mấy động tác độ khó cao trên ngựa, rồi lại chơi rượt bắt với Hiên Viên Diễm, mà Hiên Viên Diễm thì cứ không nhanh không chậm đi theo Mộc Mộc như vậy, thấy nàng chơi vui vẻ thì trong lòng thấy vô cùng thỏa mãn.

Con gái Nam Thương quốc ít ai biết cưỡi ngựa, tiểu thư nhà giàu bình thường đều là ngồi kiệu, càng đừng nhắc tới người có thuật cưỡi ngựa xuất sắc như Mộc Mộc, dùng đầu năm ngón tay là có thể điểm danh xong.

Bởi vì Mộc Mộc cưỡi ngựa cho nên tốc độ cả đội ngũ bọn họ tăng nhanh, trời chưa tối đã đến thành trấn, chạy nửa ngày đường, đi đến bụi bặm đầy người, đến khách sạn thì Hiên Viên Diễm để Mộc Mộc đi rửa mặt trước.

Mộc Mộc khoan khoái tắm cánh hoa xong chỉ mặc trung y mỏng manh đi ra ngoài, vừa mới ngồi trước bàn trang điểm, Hiên Viên Diễm đã đẩy cửa đi vào, thấy tóc Mộc Mộc còn nhỏ nước, thì xoay người khoác khăn lên đầu nàng, lau tỉ mỉ cho đến lúc lau khô tóc mới nói với nàng: "Sau này tắm xong thì phải lau khô tóc, nếu không rất dễ bị bệnh." Lại nghĩ thầm, nha đầu này lúc nào cũng mơ mơ màng màng, hay là sau này mình cứ đích thân làm thì mới yên tâm một chút, nếu không nàng ngã bệnh, người xót nàng còn không phải là mình sao.

Mộc Mộc cứ ngoan ngoãn ngồi ở chỗ đó để Hiên Viên Diễm lau tóc cho nàng, xong rồi lại để hắn chải đầu, cột tóc, mặc quần áo cho mình.

Làm xong tất cả, Mộc Mộc xoay người ôm hông của Hiên Viên Diễm, áp sát gò má vào ngực của hắn, lẩm bẩm nói: "Diễm, chàng đối xử với ta tốt quá, nếu như có một ngày chàng không tốt với ta như vậy nữa, còn tốt với người khác như vậy thì phải làm thế nào, nhất định ta sẽ khó chịu đến chết!" Mộc Mộc cũng không biết mình bị làm sao, cứ nghĩa nếu như có một ngày Hiên Viên Diễm đối xử với người con gái khác như vậy tim của mình đau như dao cắt.

"Bé ngốc, cả đời này Hiên Viên Diễm ta chỉ tốt với một mình nàng, sẽ không còn người nào khác, cho nên chớ có nghĩ bậy!" Hiên Viên Diễm hôn lên tóc của nàng một cái, khóe miệng hơi cong lên, tâm trạng rất tốt, hình như tiểu nha đầu này cũng hơi hiểu ra rồi, xem ra mình phải cố gắng cưng chiều nàng hơn nữa mới được, phải cưng chiều nàng đến mức vô pháp vô thiên, khiến bất kỳ nam nhân nào cũng không thể đi vào lòng của nàng, cũng không thể mang nàng đi, như vậy cả đời nàng chỉ có thể ở bên cạnh hắn thôi.

"Được rồi, đừng nghĩ linh tinh nữa, ta dẫn nàng đi ra ngoài dạo chơi." Nói xong thì dắt tay nhỏ bé củaMộc Mộc cùng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Đến Liên Thành

Editor: Voicoi08

Họ vừa đi vừa chơi như vậy, đến ngày thứ năm cũng gần đến Liên Thành, lúc còn chưa vào đến cửa Liên Thành Hiên Viên Diễm đã lo lắng dung mạo của Mộc Mộc quá thu hút sự chú ý của người khác, mặc dù hắn có đủ khả năng để bảo vệ cho nàng thật tốt, nhưng hắn vẫn cẩn thận sắp xếp để tránh gặp phải phiền phức không cần thiết. Vậy nên hắn lấy ra một cái khăn che mặt đã được chuẩn bị từ sớm, sau đó đeo lên mặt cho nàng.

Liên Thành là biên giới của ba nước, đây là nơi tốt xấu lẫn lộn, là một giải đất không có người quản lí nên cũng là một chợ đen chân chính, cho dù là những đồ vật không ra được ánh sáng thì ở đây cũng được đưa ra đấu giá một cách hợp pháp, vì đại hội võ lâm ba năm tổ chức một lần cũng được tổ chức ở đây nên từ một tháng trước những nhân sĩ trong võ lâm đã bắt đầu đến Liên Thành tụ tập, khiến cho những khách điếm (nhà trọ) ở đây cũng sớm chật kín, trên đường cũng không phải là chật chội bình thường, nhìn qua cũng thấy những hiệp khách, hiệp nữ.

“Chưởng quỹ, cho chúng tôi ba gian phòng đặc biệt.” Một vị công tử tuấn tú, khí phách hiên ngang, mặc một bộ trường sam màu lam đi đến, đi sau là hai cô nương xinh đẹp và ba vị công tử khác, dựa vào trang phục và khí chất trên người họ cũng đoán được là những người ở gia đình giàu có.

“Thật xin lỗi vị công tử này, khách điếm của chúng tôi đã hết phòng, hay các vị đến nhà khác xem một chút đi.” Chưởng quỹ của ‘Thiên Hương Lâu’ dùng vẻ mặt tươi cười, giọng nói thân thiện trả lời. Vì ‘Thiên Hương Lâu’ là sản nghiệp của thiên hạ đệ nhất trang, bên trong rất xa hoa, cho nên phần lớn những người có tiền có quyền sẽ lựa chọn nơi này, có thể ở ‘Thiên Hương Lâu’- nơi tốt nhất thì cũng chính là một cách thể hiện thân phận.

“Cái gì? Hết phòng, ngươi có biết chúng ta là ai không hả? Bớt nói lời thừa đi, nhanh chóng dọn cho chúng ta ba phòng đặc biệt.” Thiếu nữ áo đỏ đi bên cạnh công tử áo lam tức giận rống to, nghĩ thầm, nàng đường đường là Quận chúa của Đông Vũ quốc, sao có thể để nàng đến ở những khách điếm ngổn ngang kia được, chỉ có nơi tốt nhất mới xứng với nàng.

“Thật xin lỗi, vị cô nương này, khách điếm của tôi thật sự hết phòng rồi, không còn thừa phòng nào cho khách ở cả.” Chưởng quỹ dùng vẻ mặt tươi cười, hai mắt cũng híp lại thành một đường ngang, vẻ mặt ôn hòa nói với thiếu nữ mặc áo đỏ.

“Ngươi.....”

“Chúng ta đến nhà khác xem một chút đi.” Ngay lúc thiếu nữ áo đỏ còn muốn nói gì đó thì bị công tử áo lam giữ lại, vốn hắn cũng không muốn đến đại hội võ lâm, nhưng hắn sợ ở nhà sẽ bị mẫu hậu thúc giục cưới nên đành theo mấy người bạn ra ngoài xem náo nhiệt, cũng do hắn không sắp xếp từ trước nên mới xuất hiện tình huống không có phòng.

Vì có quá nhiều người đến tham gia đại hội võ lâm khiến cho đường đi bị tắc lại, xe ngựa của đám người Hiên Viên Diễm chỉ có thể đi một cách chậm chạp, thật vất vả xe ngựa đến được ‘Thiên Hương Lâu’ mới dừng hẳn, trên người Vân cũng xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, Vân xuống xe, cung kính đứng một bên nói: “Chủ tử, đến ‘Thiên Hương Lâu’ rồi ạ.”

Hiên Viên Diễm dẫn đầu nhảy xuống xe, xoay người đỡ Mộc Mộc ra ngoài, Mộc Mộc cứ đứng trên xe ngựa giơ tay về phía Hiên Viên Diễm muốn được ôm ôm. Một tay Hiên Viên Diễm kéo hông nàng ôm nàng vào trong ngực, vì xe ngựa có chút cao, lúc Hiên Viên Diễm ôm Mộc Mộc quay lại khiến gió thổi tung khăn che mặt của nàng lên làm cho gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu lộ ra ngoài, tuy chỉ một chút, nhưng cũng để con mắt sắc của Tiêu Lãnh Hàn nhìn thấy. Hắn gặp qua không ít những mĩ nhân, nhưng một cô nương có thể linh động, dí dỏm lại thuần khiết như vậy thì là lần đầu tiên hắn thấy, trái tim cũng run lên một hồi.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, bên cạnh cũng vang lên tiếng hít vào và tiếng thán phục, nghĩ thầm, cô nương này thật tốt số, phu quân nàng thật thương yêu nàng, đây là thời đại nam tôn nữ ti, địa vị của nữ nhân rất thấp hèn, không có một nam nhân nào lại đối xử như vậy với nữ nhân trước mặt bàn dân thiên hạ.

Cô nương áo đỏ là Lý Tuyết Nhi, ánh mắt nàng càng thêm trọn trắng, có hâm mộ, có ghen tỵ, nàng nghĩ thầm, nếu thái tử ca ca cũng đối xử với nàng như vậy thì thật tốt.

“Gia, ngài đã tới ạ, căn phòng cũng đã được chuẩn bị xong rồi ạ.....” Chưởng quỹ thấy Vương Gia nhà mình tới, ông nhanh chóng tiến lên nghênh đón, gương mặt tươi cười khiến cho đôi mắt vốn đã nhỏ thiếu chút nữa cũng không nhìn thấy.

“Đi chuẩn bị nước tắm lên phòng, còn phải thả thêm cánh hoa ~” Hắn nói xong cũng không thèm để ý đến phản ứng của mọi người mà ôm Mộc Mộc lên lầu.

“Vâng, lập tức mang lên ạ.” Cho đến khi Hiên Viên Diễm quay người lên lầu chưởng quỹ mới phục hồi tinh thần, Vương Gia nhà ông vừa rồi sao lại giống ‘bảo mẫu’ thế nhỉ.

“Chưởng quỹ, ngươi xem thường chúng ta đúng không, rõ ràng chúng ta đến trước thì người nói không còn phòng, họ vừa đến thì ngươi lại nói là có phòng, ngươi thật là quá đáng.....”

“Được rồi, nếu ngươi còn càn quấy ta sẽ lập tức đưa ngươi trở về.” Lý Tuyết Nhi còn chưa nói xong thì Tiêu Lãnh Hàn đã nói chen vào, giọng nói lạnh đến mức có thể đóng băng, hắn nói xong thì quay người nhanh chóng bước ra ngoài.

Lý Tuyết Nhi thấy Tiêu Lãnh Hàn tức giận lập tức ngoan ngoãn đi bên cạnh không lên tiếng, nước mắt cũng xoay một vòng trong hốc mắt, nhưng nàng vẫn đang cố gắng chịu đựng không để nó chảy ra, Thái Tử ca ca vốn cũng không ưa thích gì nàng, nếu khiến hắn thấy phiền thì sợ rằng hắn càng thêm không thích nàng, cho nên nàng luôn cố gắng bày ra dáng vẻ khéo léo, nhưng Lý Tuyết Nhi vốn là người có tính tình nóng nảy, để nàng nhịn một đường cũng là làm khó nàng.

.....

“Diễm, ta có thể lấy khăn che mặt xuống được không? Mang như vậy rất không thoải mái.” Vừa vào phòng Mộc Mộc đã bày ra vẻ mặt đáng thương làm nũng với Hiên Viên Diễm, nàng rất không thích đeo cái khăn này, vật này khó chịu quá.

“Vào phòng thì được lấy xuống, nhưng mà ra ngoài nhất định phải đeo lên, biết không?” Hiên Viên Diễm lấy khăn che mặt xuống cho nàng, để xuống bàn.

“Diễm, ta không đeo có được không? Ta không quen đeo nó, hơn nữa đeo cũng không dễ chịu.” Mộc Mộc tiếp tục yếu ớt mềm mại làm nũng với Hiên Viên Diễm.

“Bảo bối, nàng phải ngoan ngoãn nghe lời, Liên Thành rất loạn, bên ngoài rất nhiều người xấu, nàng cũng không muốn ta phải lo lắng đúng không?”

“Diễm, Diễm, Diễm, Diễm ~~~~” Đôi tay của Mộc Mộc ôm chặt lấy hông của Hiên Viên Diễm, mềm mại gọi Hiên Viên Diễm, khiến cho trái tim của hắn cũng tê dại.

“Được, nhưng mà chỉ khi ở bên cạnh ta mới có thể không đeo khăn che mặt.” Hiên Viên Diễm hết hôn hôn lại sờ sờ đầu Mộc Mộc, cuối cùng cũng chỉ có thể nhận thua.

“Ồ, cũng được, Diễm đối tốt với ta nhất. Mấy ngày nay ta đều không nhìn thấy Hồng Hạnh và Bích Vân rồi, ta đi tìm các tỷ ấy chơi.” Mộc Mộc vui mừng hươ tay múa chân, hôn hôn lên gò má của Hiên Viên Diễm, nàng quay người muốn đi tìm Hồng Hạnh và Bích Vân.

“Vừa nói xong sao đã quên rồi, muốn đi ra ngoài phải đi cùng ta mới được, hơn nữa nàng đi mấy hôm như vậy cũng mệt mỏi, nàng cần phải nghỉ ngơi một chút, chờ chút nữa có nước nóng rồi, tắm xong là có thể nhìn thấy các nàng ấy.” Mộc Mộc còn chưa đi đến cửa đã bị Hiên Viên Diễm kéo lại, tuy là

giọng điệu trách cứ nhưng lại tràn đầy cưng chiều.

“Được rồi, người ta nghe lời chàng là được.” Mộc Mộc mím mím cái miệng nhỏ, trong lòng có chút buồn bực, nàng làm chuyện gì hắn cũng muốn quản nàng, còn dài dòng hơn cả gia gia và ca ca của nàng.”

Hiên Viên Diễm buồn cười nhìn dáng vẻ của Mộc Mộc, không biết chừng trong lòng nha đầu này đang mắng hắn đến thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Cả nhà ngươi không biết xấu hổ

Edit: Lavender - Blue

"An Long, đi thăm dò một chút vị cô nương đi chung với Nhiếp chính vương Nam thương kia là ai?" Bên trong một gian phòng sang trọng trên lầu hai khách điếm Duyệt Lai, Tiêu Lãnh Hàn lẳng lặng đứng trước cửa sổ, đôi mắt sâu sắc nhìn ‘ Thiên Hương lâu ’ đối diện, khiến người ta nhìn không thấu đang suy nghĩ gì!

"Dạ" chỉ cảm thấy trong không khí khẽ chuyển động, liền khôi phục lại bình thường, giống như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

"Mai tỷ tỷ, chúng ta đi gọi Thái tử ca ca cùng đi ăn cơm đi!" Lý Tuyết Nhi thân thiết gọi người đi cùng Thi Mai Nhân là dòng chính nữ Trấn quốc tướng quân phủ Đông Vũ quốc, bởi vì Thi Mai Nhân tương đối trầm tính, kín kẽ, lại là đệ nhất tài nữ thông minh nhất Đông Vũ quốc, Lý Tuyết Nhi gặp phải chuyện gì đều thích gọi nàng giúp một tay, cũng luôn tin tưởng nàng.

"Được, Quận chúa chúng ta cùng đi chứ!" Mặc dù Lý Tuyết Nhi cũng gọi Thi Mai Nhân ‘ Mai tỷ tỷ ’, nhưng Thi Mai Nhân vô cùng chú trọng tôn ti, trước tới nay luôn gọi Lý Tuyết Nhi là Quận chúa, sợ để cho người ta bắt nhược điểm, dù sao địa vị nhà nàng như vậy nàng không thể phạm một chút sai phạm nào, một chút gió thổi nhẹ cũng sẽ liên lụy đến gia tộc.

"Cốc cốc cốc,,, Hàn ca ca ngươi ở đâu? Chúng ta đi xuống ăn cơm đi!" Lý Tuyết Nhi khéo léo hòa nhã lại, chỉ sợ chọc Tiêu Lãnh Hàn tức giận nữa.

‘ Cạch,, ‘ tiếng cửa mở vang lên, mặt Tiêu Lãnh Hàn không biểu cảm gì đi từ bên trong đi ra, chỉ thuận miệng đáp một tiếng: "Đi thôi! Bọn La Kỳ đâu?"

"Bọn họ à, rãnh rỗi đã sớm đi nhìn mỹ nữ rồi!" Vẻ mặt Lý Tuyết Nhi ghét bỏ nói, ba người kia (La Kỳ, Vương Hải, Lý Dục đi theo Tiêu Lãnh Hàn là ba công tử huynh đệ) ở Đông Vũ chính là ngày ngày đi dạo thanh lâu, đi tới nơi này cũng không biết an phận một chút, còn cả ngày mò mẫm đi dạo.

"Ừ, vậy chúng ta đi ’ Thiên Hương lâu ‘ ăn đi!" Mọi người ở chung một chỗ đã nhiều năm như vậy, vẫn hiểu tính nhau, ba người kia nhất định là đi tìm hiểu chuyện đại hội võ lâm lần này đi.

"Cái gì? ’ ta không đi Thiên Hương lâu ‘!" Lý Tuyết Nhi bất mãn, mới vừa rồi ở nơi đó, khiến cho nàng mất mặt rồi, sao nàng lại muốn đến đó nữa.

"Tùy ngươi!" Tiêu Lãnh Hàn nhìn cũng không nhìn nàng một cái liền đi về phía ’ Thiên Hương lâu ‘.

"Hàn ca ca, ngươi chờ ta một chút!" Lý Tuyết Nhi nhìn Tiêu Lãnh Hàn đi, vội vàng đuổi theo, còn Thi Mai Nhân đi theo từ từ phía sau, cũng không quá xa để cho nàng không tìm ra bọn họ.

———

Hiên Viên Diễm ngồi ở bên ngoài phòng khách ưu nhã uống trà, lẳng lặng chờ Mộc Mộc tắm xong ra ngoài.

"Diễm, ta tắm xong, chàng lau tóc giúp ta một chút!" Mộc Mộc tắm xong từ trong đi ra ngoài, ngồi vào trước bàn trang điểm, tóc ẩm ướt rũ trên người, áo trong rộng thùng thình, xương quai xanh xinh đẹp tinh sảo đều lộ ra ngoài, gương mặt nhỏ nhắn hồng hồng,đôi mắt to con ngươi trong veo như nước nhìn chăm chăm Hiên Viên Diễm.

Hiên Viên Diễm thấy Mộc Mộc từ bên trong đi ra, đặt ly trà xuống đi tới trước giường cầm một cái áo choàng khoác lên người cho Mộc Mộc, cầm lấy áo khoác tinh tế lau tóc ướt cho nàng, lại dùng nội lực hong khô tóc.

Xoay người đến tủ lấy cho nàng một chiếc váy màu xanh nhạt, y phục của Mộc Mộc, tất cả váy đều dùng Thiên Tàm Ti làm ra, êm ái vô cùng, mặc lên người đông ấm hạ mát, chất vải này một năm chỉ làm ra mười cuộn, ngay cả hoàng đế các nước một năm cũng chỉ có thể có một cuộn. Nếu để cho người khác thấy Mộc Mộc tùy tùy tiện tiện có một hộc tủ y phục như vậy đều là loại chất vải này sợ là phải thất vọng đau khổ, ngay cả hoàng đế này làm được cũng không quá ba cuộn đi, một năm mới một à!

Thay xong quần áo lại chuẩn bị cho Mộc Mộc một đôi giày trắng, đôi giày trước mặt dĩ nhiên chất liệu cũng là dùng Thiên Tàm Ti làm, Hiên Viên Diễm đối với Mộc Mộc có thể nói là vô cùng xa xỉ, cho dù là ăn, mặc, đồ dùng, đều là cực đỉnh trong cực đỉnh. Dĩ nhiên tiểu hài tử Mộc Mộc một chút cảm

giác cũng không có, ai bảo hai đời gia đình cô đều có tiền như vậy chứ?

"Được rồi, bảo bối nhỏ của ta thật xinh đẹp! Thế nào? Ta cũng không muốn nàng đi ra ngoài, nếu vậy chúng ta ăn cơm trong phòng được không!" Khó có được thời điểm Hiên Viên Diễm cũng làm nũng, giọng nói kia vừa vui mừng lại rối rắm, vui mừng là bảo bối của mình nhìn thế nào cũng xinh đẹp như vậy, rối rắm là bảo bối xinh đẹp thế này hắn chỉ muốn giấu nàng đi, không cho bất kỳ rẻ nào nhìn thấy.

"Diễm, chàng cũng biết cười nhạo ta! Nếu lại cười nhạo ta ta liền không để ý tới chàng!" Mộc Mộc nghe lời Hiên Viên Diễm nói mắc cở đỏ bừng mặt, cũng không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

"Ha ha,,được rồi, không trêu chọc nàng, chúng ta đi xuống ăn cơm thôi!" Khẽ cười sờ sờ đầu nhỏ Mộc Mộc, dắt tay của nàng đi xuống lầu dưới.

Hiên Viên Diễm tuyệt đối không muốn xuống lầu ăn cơm, nhưng Mộc Mộc lại cảm thấy ăn cơm dưới đại sảnh sẽ rất náo nhiệt, bởi vì nàng chưa từng ăn cơm ở đại sảnh cổ đại, cho nên vẫn năn nỉ Hiên Viên Diễm phải dẫn nàng tới thử một lần, mà từ trước đến giờ Hiên Viên Diễm cũng không cự tuyệt được yêu cầu của bảo bối mình, cho nên cuối cùng thì có một màn này.

"Diễm, chàng xem vừa đúng bên cửa sổ còn có một chỗ trống, chúng ta ngồi chỗ đó đi!" Vẫn còn ở trên cầu thang Mộc Mộc liền thấy phía dưới ở chỗ đối diện đường cái bên cửa sổ còn có một chỗ.

"Được, chúng ta ngồi nơi đó, nàng chậm một chút!" Hiên Viên Diễm nắm cả hông của Mộc Mộc, sợ nàng đi không cẩn thận ngã xuống.

"Hàn ca ca, huynh xem còn một chỗ trống, chúng ta ngồi nơi đó đi!" Lý Tuyết Nhi chỉ vào chỗ trống trước mặt khéo cười tươi đẹp làm sao nói với Tiêu Lãnh Hàn.

"Ừm!" Tiêu Lãnh Hàn thuận miệng đáp một tiếng.

"Tiểu nhị ca gọi thức ăn!" Mộc Mộc còn chưa đi đến bên cạnh bàn liền bắt đầu hô lên, tâm hồn xinh đẹp quả nhiên vẫn là ngồi ở đại sảnh có cảm giác nha! A! Đứa bé tội nghiệp, đều ăn cơm ở đại sảnh, vậy khiến cho những người ăn cơm lâu ở đại sảnh làm sao chịu nổi nha! (ý nghĩ là nàng mới tới cầu thang đã gọi giống như sẽ ăn cơm ở cầu thang)

"Này, chỗ này là ta nhìn thấy trước, tại sao ngươi lại giành?" Lý Tuyết Nhi vừa đến bên cạnh bàn liền hung dữ lớn tiếng chỉ Mộc Mộc.

"Nhưng chỗ này là ta tới trước ngươi!" Mộc Mộc nhất thời uất ức, cái miệng nhỏ nhắn mím môi, mắt đen to linh lợi chớp chớp, từ từ nổi lên một tầng hơi nước, như thể hạt đậu quý giá bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống, nghĩ thầm chỗ này vừa rồi không có người ngồi, người nào ngồi trước chính là của người đó sao! Rõ ràng là mình tới trước, làm thế nào đã thành nàng ta chứ?

"Ai nói là ngươi tới trước, rõ ràng chính là ta nhìn thấy!" Cằm Lý Tuyết Nhi hơi vểnh lên, bộ mặt khinh thường nhìn chằm chằm Mộc Mộc.

Con ngươi u ám của Hiên Viên Diễm nhìn Lý Tuyết Nhi, lúc đang chuẩn bị ra tay dạy dỗ nàng một chút, Tiêu Lãnh Hàn không nhanh không chậm đứng ra mỉm cười nói với Hiên Viên Diễm: "Thì ra là Hiên Viên huynh, mới vừa gia muội không biết, có chút đắc tội, mong rằng Hiên Viên huynh chớ để ở trong lòng!" Nhưng khi nhìn lại Mộc Mộc, nhìn thấy bộ dạng uất ức của cô, trong lòng khó chịu, chẳng lẽ mình đối với nàng thật là vừa thấy đã yêu sao?

"Vậy thì nể mặt Lãnh huynh tha cho nàng ta một lần, nếu có lần sau nữa nhất định không tha thứ nhẹ nhàng!" Hiên Viên Diễm nói lời này thì giọng lạnh lùng cũng có thể kết băng, hai mắt thâm thúy như ánh kiếm bắn thẳng về phía Lý Tuyết Nhi, dọa Lý Tuyết Nhi sợ đến co ro trốn sau lưng Tiêu Lãnh Hàn.

"Vậy thì ta ở chỗ này đa tạ Hiên Viên huynh, mọi người ở chỗ này gặp nhau cũng là duyên phận không bằng bữa cơm này ta mời, cũng coi như cho vị cô nương này chút an ủi!" Tiêu Lãnh Hàn hiếm khi nhìn thấy có cơ hội tốt như vậy có thể cùng Mộc Mộc tiếp xúc gần gũi, trong lòng hồi hộp.

Mặc dù Hiên Viên Diễm không nguyện ý, nhưng nghĩ đến Mộc Mộc lại muốn ăn cơm ở đại sảnh, liền không có lên tiếng cự tuyệt, ôm Mộc Mộc ngồi xuống.

"Tiểu nhị gọi thức ăn!" Tiêu Lãnh Hàn thấy Hiên Viên Diễm không có cự tuyệt liền gọi tiểu nhị tới gọi thức ăn.

"Vâng, công tử muốn ăn gì?"

"Còn chưa biết quý danh của vị cô nương này, nếu là an ủi cô nương., cô nương chọn đi!" Tiêu Lãnh Hàn dịu dàng nói với Mộc Mộc, trong mắt một mảnh dịu dàng.

"Chào ngươi! Ta tên là Mộc Đào Đào!" Mộc Mộc nói qua đưa tay phải ra muốn bắt tay hắn, dường như quên mất nơi này là cổ đại, nam nữ thụ thụ bất thân, nghĩ tới lại thu tay lại, nhìn về phía Tiêu Lãnh Hàn xin lỗi cười ngượng ngùng cười nói: "Ta chưa quen món ăn nơi này, không bằng nhường cho Diễm chọn đi, chàng hiểu rõ món ăn nơi này!" Nói xong dí dỏm le lưỡi một cái.

"Ha ha,, chào nàng! Ta tên là Tiêu Lãnh Hàn" nhìn động tác đáng yêu của Mộc Mộc, Tiêu Lãnh Hàn cũng vui thích học theo giọng điệu của Mộc Mộc nói với nàng.

Lý Tuyết Nhi ở bên cạnh nhìn mắt cũng đỏ lên vì tức, nha đầu chết tiệt có gì tốt, chẳng qua là dáng dấp đáng yêu, Hàn ca ca phải cười dịu dàng như vậy với nàng ta sao? Cho tới bây giờ huynh ấy cũng chưa từng dịu dàng như vậy với nàng?

Hiên Viên Diễm nhìn Mộc Mộc và Tiêu Lãnh Hàn nói chuyện lòng hết sức không thoải mái, sắc mặt cũng lạnh xuống, ôm chặt Mộc Mộc.

Hiên Viên Diễm cũng biết bình thường Mộc Mộc thích ăn gì, chỉ chốc lát món ăn được bưng lên toàn bộ, đầy một bàn, thấy phải Mộc Mộc bẹp bẹp cái miệng nhỏ nhắn, Hiên Viên Diễm khẽ cười bóp chóp mũi Mộc Mộc, gắp một miếng cá vào trong bát, tỷ mỉ lấy xương ra cho nàng.

"Diễm, chàng nhanh lên một chút, ta sắp chết đói!" Mộc Mộc lẩm bẩm cái miệng nhỏ nhắn, làm bộ đáng thương nhìn cá trong chén Hiên Viên Diễm.

"Không cho nói càn! Há miệng! Khi ăn cẩn thận một chút, không cho nói chuyện nhìn xem còn có xương cá không!" Cuối cùng Hiên Viên Diễm bỏ sạch sẽ xương cá gắp lên một miếng nhỏ đút cho nàng.

Người chung quanh toàn bộ ngây ngốc, Thi Mai Nhân ghen tỵ, nghĩ thầm nếu là Hiên Viên Diễm đối với nàng tốt như vậy là tốt, còn Tiêu Lãnh Hàn kinh hãi.

"Thật là không biết xấu hổ, cũng không gãy tay gãy chân trước mặt mọi người lại ngồi trên người nam nhân để người ta đút cá cho ăn!" Lý Tuyết Nhi phục hồi tinh thần lại nói lời nhục nhã Mộc Mộc, giọng nói lớn khiến cho tất cả mọi người trong tửu lâu đều nghe được.

Lúc Hiên Viên Diễm chuẩn bị ra tay Mộc Mộc nhảy lên, chỉ vào lỗ mũi Lý Tuyết Nhi mắng to: "Ngươi mới không cần mặt mũi, cả nhà các ngươi cũng không cần mặt mũi!" Hai mắt trừng thật to, gò má cũng phình lên.

Tiêu Lãnh Hàn nhìn bộ dạng của Mộc Mộc cảm thấy vô cùng dễ thương, Hiên Viên Diễm càng không cần phải nói rồi, trực tiếp cưng chìu ôm vào trong ngực, tay đặt ở trên lưng Mộc Mộc giúp nàng thuận khí: "Ngoan, đừng tức giận, đừng tức giận!"

"Nếu không muốn ăn cơm ngươi có thể cút về rồi!" Giọng Tiêu Lãnh Hàn lạnh lùng từ trong miệng vang lên, bưng ly rượu trên bàn lên nhẹ nhàng uống một ngụm, cũng không thèm nhìn Lý Tuyết Nhi một cái.

"Hừ, ~" Lý Tuyết Nhi tức giận dậm chân, xoay người chạy ra bên ngoài đi ra ngoài.

"Mộc cô nương thật sự là thật xin lỗi, Tuyết Nhi muội muội tính tình ngay thẳng nói chuyện có chút không xuôi tai, hi vọng nàng không để trong lòng!" Thi Mai Nhân lắc lư từ phía sau đi ra nói lời hơi áy náy với Mộc Mộc, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối cũng không nhìn Mộc Mộc, chỉ là cố làm ra vẻ e thẹn liếc trộm Hiên Viên Diễm, nghĩ thầm bình thường nam nhân đều thích dịu dàng, nữ nhân biết rõ đạo lý, huống chi mình lại xinh đẹp, không lý do gì Hiên Viên Diễm không động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Hành hạ ngọt ngào

Thi Mai Nhân nói xong lại xoay người về phía Tiêu Lãnh Hàn: "Công tử, ta vẫn nên đi theo Tuyết Nhi muội muội!" Mặc dù Tiêu Lãnh Hàn cũng rất ưu tú, nhưng so sánh với người mình thích thì Hiên Viên Diễm vẫn dịu dàng săn sóc hơn.

"Ừm" Tiêu Lãnh Hàn hừ nhẹ một tiếng, cứ thế uống rượu."Cốc cốc, cốc cốc" ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Lý Tuyết Nhi vốn rất tức giận, muốn yên lặng một chút, nghe được âm thanh này hỏa khí lập tức vọt lên.

"Người nào?" Sải bước đi tới phía cửa, giọng nói có chút ý tứ không tốt.

"Quận chúa là ta" Thi Mai Nhân đứng ở cửa nhẹ nhàng đáp lời.

"Mai tỷ tỷ à! Mau vào!" Mở cửa thấy là Thi Mai Nhân thì cũng hết giận một chút.

"Được, Quận chúa vẫn còn không vui vì chuyện mới vừa rồi sao?" Thi Mai nhân đi theo Lý Tuyết Nhi vào gian phòng rót cho nàng một chén trà ở trước bàn.

"Thật sự là tức chết ta, tỷ nói rốt cuộc tiểu tiện nhân này có cái gì tốt nha! Hàn ca ca che chở nàng như vậy!" Lúc Lý Tuyết Nhi nói đến Mộc Mộc cặp mắt lộ ra phẫn hận, ước gì rút gân nàng ra, uống máu của nàng mới có thể giải hận.

"Nàng có thể có cái gì tốt! Tuy nhiên dáng dấp đáng yêu một chút, Thái tử cũng nhất thời mới mẻ đối với nàng thôi, người không cần để ở trong lòng, huống chi nàng còn dây dưa không rõ cùng Hiên Viên Diễm!" Gương mặt Thi Mai Nhân khinh miệt, loại nha đầu này không đáng để lo lắng, nhưng Hiên Viên Diễm rất cưng chìu nàng, nàng ta muốn nghĩ biện pháp diệt trừ Mộc Mộc mới được, nếu như mình để cho người động thủ, vạn nhất bị đoán được liền khó thoát khỏi cái chết, nếu như là,,,, trong mắt Thi Mai Nhân thoáng qua một đạo tinh quang, nhanh đến mức mà người khác không thấy rõ.

"Mai tỷ tỷ vậy tỷ nói ta phải làm gì nha! Hàn ca ca cũng bị tiểu tiện nhân này mê hoặc!" Lý Tuyết Nhi bĩu môi làm nũng với Thi Mai Nhân, bởi vì nàng biết Thi Mai Nhân có nhiều biện pháp, hơn nữa nàng nhất định sẽ giúp mình.

"Cũng không phải là không có biện pháp, nhưng mà có một chút mạo hiểm!" Thi Mai Nhân cố tình làm khó.

"Này Mai tỷ tỷ mau nói biện pháp gì" Lý Tuyết Nhi vừa nghe Thi Mai Nhân có biện pháp liền vội vàng năn nỉ.

Thi Mai Nhân nhìn Lý Tuyết Nhi gấp gáp, cũng biết đã thành công làm Lý Tuyết Nhi hứng thú, nếu như kế hoạch này của nàng thành công trừ khử Mộc Mộc, như vậy mình có thể từng bước đến gần Hiên Viên Diễm hơn, nếu không thành công cũng không có nửa xu quan hệ cùng mình, cũng sẽ là Lý Tuyết Nhi cõng lấy oan ức này.

"…… " Thi Mai Nhân ở bên cạnh lặng lẽ nói cho Lý Tuyết Nhi.

"Như vậy có thể không?" Lý Tuyết Nhi có một chút lo lắng, mặc dù bình thường mình bá đạo, nhưng chưa từng làm chuyện này, vẫn có một chút cự tuyệt.

"Yên tâm đi, đến lúc đó người nhiều như vậy, nhất định không có vấn đề, cũng sẽ không hoài nghi trên người chúng ta." Trong mắt Thi Mai Nhân thoáng qua tia sáng âm ngoan, chợt lóe lên, sau đó mặt bình tĩnh nói với Lý Tuyết Nhi, Lý Tuyết Nhi cũng không có phát hiện.

——

Bên Thiên Hương lâu Hiên Viên Diễm cho Mộc Mộc ăn hết, mình lại tùy tiện ăn một chút liền mang theo Mộc Mộc đi lên lầu, mà Tiêu Lãnh Hàn không thấy được nữa, cũng đi trở về khách sạn, nghĩ thầm hiện tại An Long cũng tra ra được thân phận của Mộc Mộc.

"Diễm, chàng đã nói đến Liên Thành phải giúp tìm thân nhân của ta." Vừa đến gian phòng Mộc Mộc liền chôn mình ở trước ngực Hiên Viên Diễm buồn buồn nói, nếu như người bán súng đó thật sự là Trần Tử Liệt thì tốt, ít nhất ở nơi địa phương xa lạ này mình cũng có thân nhân; Trần Tử Liệt lớn hơn Mộc Đào Đào năm tuổi, từ nhỏ đã được bị huấn luyện để bảo vệ Mộc Mộc, cũng có thể nói là nhìn Mộc Mộc lớn lên, cho nên Mộc Mộc đối với hắn giống như ca ca của mình.

"Nàng yên tâm, ta đã cho người tra xét, không quá ba ngày sẽ có kết quả, cho nên vui vẻ đi, cũng đừng buồn buồn không vui " khó được khi Mộc Mộc chủ động ôm mình, hắn hết sức hưởng thụ phúc lợi như vậy!

"Diễm chàng thật tốt!" Mộc Mộc vui vẻ nói, lúm đồng tiền trên mặt trông khả ái, đầu nhỏ lại cọ xát trong ngực Hiên Viên Diễm, cực kỳ giống một con mèo Ba Tư lấy lòng chủ nhân, làm cho lòng Hiên Viên Diễm mềm mại.

"Bảo bối ngoan, để ta rửa mặt cho nàng một chút rồi ngủ, ngày mai còn có thể dẫn nàng chơi một chút ở Liên Thành!" Hiên Viên Diễm kéo Mộc Mộc qua để cho nàng ngồi ở trên ghế, chuẩn bị rửa mặt cho nàng.

"Có thật không? Vậy có thể không mang theo cái khăn che mặt hay không?" Mộc Mộc cau cái mũi nhỏ, lấy lòng hỏi Hiên Viên Diễm.

"Nếu nàng nghe lời, hiện tại ngoan ngoãn rửa mặt rồi đi ngủ, có thể suy tính một chút nhé!" Vỗ vỗ đỉnh lỗ mũi xinh đẹp của Mộc Mộc, hắn dịu dàng lau chùi khuôn mặt nhỏ nhắn cùng tay nhỏ bé mềm mại của nàng.

"Được, vậy ta lập tức thay quần áo ngủ!" Nói xong cởi y phục của mình, cho dù y phục này giống như đối nghịch cùng nàng, làm thế nào cũng không cởi được, bất đắc dĩ đáng thương nhìn Hiên Viên diễm: "Diễm, ta không cởi được, chàng giúp ta có được hay không?" giọng nói nũng nịu lại thêm một chút mềm nhũn.

"A, được!" Khẽ cười cởi xiêm áo cho nàng, lại lấy toàn bộ trang sức trên đầu xuống, hôn một cái ở trên trán nàng mới để cho nàng nằm xuống ngủ.

"Ngoan, mau ngủ đi!" Một lát sau thấy ánh mắt Mộc Mộc còn mở thật to, Hiên Viên Diễm cho là Mộc Mộc sợ ngủ một mình, chỉ đành phải lên tiếng dụ dỗ.

"Diễm,,, " Con ngươi đen nhánh như ngọc thạch ngơ ngác nhìn hắn.

"Ta đây, ngủ đi!" Hiên Viên Diễm ngồi ở mép giường, ngón tay vuốt ve gương mặt kiều diễm của Mộc Mộc.

"Diễm,,, "

"Ngoan, ta đây "

"Diễm,,, "

"Bảo bối nàng làm sao vậy?"

"Chàng có thể theo ta ngủ hay không!" Nói xong cả khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến độ có thể nhỏ ra máu.

"Được! Mau ngủ đi!" Hiên Viên Diễm thở dài than thở, cởi áo khoác xuống ôm người Mộc Mộc vào trong ngực, thật là một tiểu yêu tinh giày vò.

Bình thường Hiên Viên Diễm đều chờ Mộc Mộc ngủ thiếp đi sau mới lặng lẽ đi lên ôm nàng ngủ, cứ một đêm như vậy cũng muốn đứng lên tắm nước lạnh nhiều lần, còn đừng bảo là giống như bây giờ Mộc Mộc chủ động vòng quanh hông của hắn, đầu nhỏ ở ngực cọ xát, đơn giản là hành hạ chết người, còn phải cẩn thận không để cho Mộc Mộc phát hiện sự khác thường của hắn, nhưng nha đầu này ngủ tuyệt không đàng hoàng, thật là hành hạ ngọt ngào.

"Chủ tử" toàn thân An Long màu đen không tiếng động xuất hiện trước mặt Tiêu Lãnh Hàn.

"Tra được cái gì?" Tiêu Lãnh Hàn lười nhác dựa vào ghế, hai tròng mắt nửa khép, thật giống như ngủ thiếp đi.

"Cô nương kia gọi là Mộc Đào Đào, là Hiên Viên Diễm nhặt được bên cạnh bờ biển ở thôn Ngọc Long!"

"Cứ như vậy?" Tiêu Lãnh Hàn mở con ngươi nhìn An Long, rõ ràng không tin, nhưng thực lực của hắn mình rõ ràng nhất!

"Là, chỉ có như vậy, Hiên Viên Diễm cũng không tra được gì cả!"

"Ta biết, ngươi đi xuống." Nói xong lại nhắm hai mắt lười nhác dựa vào ghế, nhưng có ý tứ, ngay cả Hiên Viên Diễm cũng không tra được.

An Long giống như khi đến, lại lặng yên không tiếng động rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Sao lại có thể có một cái đầu như vậy

Edit: Tiểu Lăng

Ánh dương buổi sớm xuyên qua song cửa sổ, ấm áp hạ xuống gương mặt xinh xắn đáng yêu của Mộc Mộc.

"Bảo bối, rời giường thôi, không phải nàng muốn ra ngoài chơi à?" Hôm nay Hiên Viên Diễm mặc một bộ trường sam màu trắng, trên thêu một số hoa văn chìm rườm rà, thêm dung nhan vô cùng tuấn dật, khiến cả người hắn trông thật sự có hương vị khác biệt.

"Ghét quá, đừng ầm ĩ, người ta vẫn còn muốn ngủ mà!" Mộc Mộc chu miệng nhỏ, nói thầm mấy câu lại xoay người ngủ tiếp.

"Hồng Hạnh, chuẩn bị đồ rửa mặt cho tiểu thư." Trông dáng vẻ đáng yêu của Mộc Mộc, Hiên Viên Diễm đành phải ôm lấy nàng, thay quần áo hộ, lại thuận tiện bảo Hồng Hạnh bưng nước nóng đã chuẩn bị lên.

Chỉ trong chốc lát, Hồng Hạnh và Bích Vân đã bưng đồ rửa mặt vào, Hiên Viên Diễm cũng vừa chỉnh quần áo cho Mộc Mộc xong.

"Đặt ở đó đi, bổn vương tự làm là được!" Hiên Viên Diễm không ngẩng đầu lên, phân phó.

Hồng Hạnh và Bích Vân cung kính lui ra ngoài, không khỏi buồn bực, mình vốn là nha hoàn tới để hầu hạ tiểu thư, nếu mấy chuyện mặc quần áo, rửa mặt, chải đầu, cho ăn đều để vương gia làm hết, vậy các nàng còn có giá trị gì nữa chứ, chẳng lẽ qua một thời gian nữa sẽ trực tiếp đuổi các nàng về tự nuôi ăn sao.

Rửa mặt trang điểm cho Mộc Mộc xong, nàng cũng đã gần tỉnh hẳn, chỉ là hai mắt vẫn còn mơ màng như nai con.

"Sửa soạn xong rồi, chúng ta ăn sáng thôi!" Nói xong, Hiên Viên Diễm nhéo gò má hồng hào của Mộc Mộc, ôm nàng ngồi xuống trước bàn, mặt mũi tràn đầy niềm vui hướng về phía cửa, để Hồng Hạnh bưng bữa sáng vào.

"Các ngươi có nghe nói gì chưa? Nữ nhi thành chủ Liên thành đang muốn kén rể, nghe nói bất kể gia cảnh, chỉ cần chưa lập gia đình, phẩm hạnh đoan chính đều có thể tham gia!"

"Đúng vậy, đúng vậy, ta cũng nghe nói ngoài thành đã dựng một lôi đài, ăn xong chúng ta đi xem xem!"

Nhóm Hiên Viên Diễm vừa đi xuống lầu dưới đã nghe thấy người ta đang bàn luận về một đại sự khác ngoài đại hội võ lâm.

Nghe nói nữ nhi thành chủ Liên thành này, có dung mạo chim sa cá lặn, nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường, tài tình lại thuộc hàng bậc nhất. Người tới cửa cầu thân nối liền không dứt, cổng lớn cũng sắp bị giẫm bẹp. Đã thế thành chủ Liên thành còn chọn đúng thời gian này mở võ đài chọn rể cho nữ nhi, lòng dạ Tư Mã Chiêu đến người qua đường cũng biết!

"Diễm, chúng ta cũng đi xem được không?" Nàng đã từng xem qua không ít võ đài chọn rể trong phim, nhưng chưa từng thấy lôi đài kén rể thật sự bao giờ, nên vô cùng tò mò.

"Hôm nay vốn định dẫn nàng dạo chơi khắp nơi, đi xem một chút cũng được!" Hiên Viên Diễm thấy nàng có hứng thú, tất nhiên là đồng ý, dù sao cũng chỉ là một số chuyện không ảnh hưởng đến toàn cục.

Lần này đi ra ngoài, vì trên đường có quá nhiều người, nên họ không cưỡi ngựa, mà ngồi xe ngựa. Trong xe, Mộc Mộc và Hồng Hạnh, Bích Vân nói chuyện phiếm như bình thường; nhưng bởi có Hiên Viên Diễm ở trong xe, ba người khá câu nệ, Mộc Mộc bèn định chơi xoay chuyển đầu óc để hóa giải bầu không khí: "Hay chúng ta chơi xoay chuyển đầu óc đi!"

" 'Xoay chuyển đầu óc' là gì ạ?" Hồng Hạnh vẫn đang tuổi nhỏ, hoạt bát hơn Bích Vân một chút, nghe những chuyện lạ đều rất có hứng thú. Hiên Viên Diễm cũng chưa từng nghe qua, nhưng hắn chỉ hơi nhướng mày lên, lẳng lặng nghe Mộc Mộc giải thích.

"Ừm, là một kiểu tư duy ngược chiều, không thể suy nghĩ theo cách bình thường! Chúng ta chơi một lần rồi ngươi sẽ biết, nói như thế này cũng không rõ lắm!" Mộc Mộc nghĩ nghĩ, cảm thấy không dễ giải thích lắm, liền trực tiếp bảo họ chơi.

Nàng thấy tất cả đều không phản đối, ngược lại còn khá hăng hái, bèn nháy mắt mấy cái với họ, hỏi: "Lúc nào một cộng hai không ra ba?"

"Lúc nào một cộng hai không ra ba? Nhưng một cộng hai bằng ba mà?" Hồng Hạnh cau mày.

"Đúng vậy, câu hỏi này của tiểu thư lạ quá!" Bích Vân cũng khó hiểu.

"Lúc tính sai." Giọng nói trầm thấp của Hiên Viên Diễm vang lên.

"Oa, Diễm thông minh quá!" Mộc Mộc không ngờ người chưa bao giờ tiếp xúc qua trò chơi này như Hiên Viên Diễm lại đáp được.

"Không phải vừa rồi ta đã nói rồi sao, những câu hỏi này không thể suy nghĩ theo cách bình thường, tiếp nào, tiếp nào, nghe cho kỹ: 'Gia có gia quy, quốc có quốc quy, vậy vườn thú cho quy gì?' " Mộc Mộc càng ngày càng hứng trí.

"Vườn quy?" Hồng Hạnh lên tiếng đầu tiên.

"…" Bích Vân vẫn trầm tư.

"Sai rồi nha!" Mộc Mộc cười nói.

Hồng Hạnh và Bích Vân nghe thế, ánh mắt cùng nhìn về phía Hiên Viên Diễm, hi vọng hắn trả lời được.

"Ô quy (rùa đen)!" Quả nhiên, không phụ lòng mong đợi của mọi người, Hiên Viên Diễm lại đáp được.

"Cái gì càng rửa càng bẩn, không rửa có người ăn, rửa lại không ai ăn?" Mộc Mộc hỏi tiếp.

"Chờ chút chờ chút, cái này ta biết, là nước." Hồng Hạnh kích động, rốt cuộc nàng cũng đáp được một câu!

"Hồng Hạnh thật thông minh, đúng rồi đó!" Mộc Mộc vui vẻ nhìn Hồng Hạnh, Hồng Hạnh thì sung sướng đến mức đuôi vểnh lên trời rồi.

"Bích Vân, ngươi phải cố lên nha! Xem các ngươi, ai trả lời đúng nhiều nhất thì có thưởng! 'Thứ gì càng nóng càng thích đi ra?' " Ngay cả mê hoặc bằng lợi ích Mộc Mộc cũng nghĩ tới.

"Mồ hôi!" Cuối cùng Bích Vân cũng đáp được một câu.

"Ha ha, bây giờ ba người đang là một đều nha." Mộc Mộc hoạt bát chớp chớp mắt với ba người.

"Không sinh con, nuôi con cũng không làm dưỡng mẫu, chưa nhận dưỡng tử dưỡng nữ đã thành nương, xin hỏi: Đây là ai?"

"…" Hồng Hạnh mơ hồ.

"…" Bích Vân cũng mơ hồ theo.

"Tân nương." Hiên Viên Diễm chỉ nghĩ một chút đã ra đáp án, quá lợi hại.

"Có một người mù, đi đến bên vách núi, vì sao hắn bỗng dừng lại rồi quay về?"

"Vì chỉ mù một mắt."

"Mỗi đôi phu thê đều có một điểm tuyệt đối giống nhau trong cuộc sống, đó là gì?"

"Kết hôn cùng một ngày!"

"Sở Sở sinh nhật ngày ba mươi tháng ba, xin hỏi là ba mươi tháng ba năm nào?" Mộc Mộc thấy mấy câu hỏi liên tiếp, Hiên Viên Diễm đều đáp được, không thể tin nổi.

"Ba mươi tháng ba mỗi năm!"

“Hai người phải ganh đua một tý cho ta chứ!” Thấy Hiên Viên Diễm lại trả lời đúng, Mộc Mộc vội nói với Hồng Hạnh và Bích Vân.

“Tiểu thư, chúng ta cũng muốn trả lời, nhưng câu hỏi của người làm chúng ta sợ luôn!”

“Đúng vậy, tiêu thư, những câu người hỏi chúng ta đều chưa nghe bao giờ!”

Hồng Hạnh và Bích Vân cũng rất buồn bực, nghĩ thầm: tiểu thư hỏi xảo quyệt quá, người bình thường đều không trả lời được. Nhưng người bình thường cũng không bao gồm vương gia nhà mình, Diễm vương gia đại danh đỉnh định, Nhiếp Chính vương Nam Thương trong lòng người Nam Thương là một vị thần, không gì không làm được.

“Tiếp nào, ta tin ai cũng trả lời được: Ba người đứng thành một hàng. Có năm cái mũ, ba cái màu lam, hai cái màu đỏ, mỗi người đội một cái, không được tự nhìn màu mũ của mình. Sau đó hỏi người đầu tiên đội mũ gì, hắn nói không biết; hỏi người thứ hai đội mũ gì, hắn cũng không biết; lại hỏi người thứ đội mũ gì, hắn nói hắn biết. Hỏi người thứ ba đội mũ màu gì? (người này đứng giữa hàng, hắn có thể thấy màu mũ của hai người trước và sau)” Mộc Mộc nhướng mày nhìn Hiên Viên Diễm.

“Màu lam.” Hiên Viên Diễm không chút nghĩ ngợi mà đáp.

“Diễm, sao chàng biết hết vậy?” Mộc Mộc chu môi lên, mặt mũi tràn đầy vẻ phiền muộn, đây đều là những câu hỏi sở trường của nàng, sao một người cổ đại như Hiên Viên Diễm lại đáp được hết vậy. Sao lại có thể có một cái đầu thông minh như thế chứ.

“Ha ha, nàng dạy ta mà, vừa rồi không phải nàng đã nói ‘những câu hỏi này không thể suy nghĩ theo cách bình thường’ sao.” Hiên Viên Diễm cười nhẹ, mặt đầy vẻ cưng chiều nhìn Mộc Mộc.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Đại hội chiêu thân (một)

"Vương Gia, có quá nhiều người đến xem đại hội chiêu thân, xe ngựa không thể chạy về trước nữa!" Vân dừng xe lại cung kính bẩm báo, Mộc Mộc cứ vậy một đường đi chơi đại hội chiêu thân.

Hiên Viên Diễm mang Mộc Mộc xuống xe, xuống xe quan sát mới biết đúng là người người tấp nập, muôn màu muôn vẻ, vô cùng chật chội, trên mặt ai cũng lộ ra vẻ kích động, vẻ mặt hưng phấn, dường như họ cho rằng mình có thể ôm được mỹ nhân về.

"Diễm, chàng xem đi, thật náo nhiệt nhỉ, ta cảm thấy nữ nhi thành chủ này nhất định là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành! Chúng ta nhanh đi tới đằng trước xem thử đi, ở đây quá xa!" Mộc Mộc nhìn cảnh tượng người người tấp nập trước mắt mình, không khỏi cũng vô cùng phấn khích, làm như nàng sắp tự mình lên võ đài chọn rể vậy, kéo Hiên Viên Diễm chen lên phía trước, Hiên Viên Diễm phải cẩn thận bảo vệ che chở nàng, chỉ sợ những người bên cạnh chen lấn trúng bé con của mình.

"Cẩn thận một chút, đừng gấp, còn chưa có bắt đầu mà!" Hiên Viên ở một bên nhắc nhở.

"Ai nha, không phải người ta chưa từng thấy qua sao, có thể không hưng phấn hả?" Mộc Mộc le lưỡi một cái, không thèm che giấu sự hưng phấn và tò mò của mình.

"Nàng đó! Thật là nghịch ngợm!" Hiên Viên Diễm nhéo mũi nhỏ của nàng một cái, bé con này đúng là cái gì cũng tò mò.

Chỉ chốc lát sau, một người trông như quản gia, mặc trường sam màu mực, bước chân nhẹ nhàng, mắt lộ ánh sáng đi lên lôi đài, nói với những người đứng dưới: "Hoan nghênh các vị tới tham gia tỷ võ chiêu thân của tiểu thư nhà ta, lần đại hội chiêu thân này không có quá nhiều yêu cầu, chỉ cần là chưa cưới, không mắc bệnh cấp tính, nhân phẩm đoan chính, điều cuối cùng là có thể may mắn chiến thắng tiểu thư nhà ta trong trận đấu thì có thể trở thành cô gia của chúng ta, đồng thời có được tất cả tài sản của Từ phủ!"

Lời mới vừa nói xong, tựa như mặt hồ yên tĩnh đột nhiên nổi lên sóng to gió lớn, lập tức sôi trào ngay, dù Liên thành Thành chủ Từ Thanh Phong không thần bí, giàu có bằng ‘ thiên hạ đệ nhất trang ’, nhưng cũng là phú giáp một phương, còn có một chút thế lực không nhỏ, hơn nữa nữ nhi của hắn cũng là mỹ nhân có tiếng, chuyện tốt như thế, đừng nói là người bình thường, sợ là ngay cả vương công quý tộc cũng có không ít người động lòng.

"Mọi người yên lặng một chút, ta xin giới thiệu cho mọi người quy tắc chọn rể lần này, lần tranh tài này chia làm ba vòng, có câu nói là thân thể là tiền vốn cách mạng, không có thân thể khỏe mạnh, tất cả đều là uổng công, cho nên vòng thứ nhất của chúng ta là tỷ võ! Lần tỷ võ này để công bằng nên chúng ta dùng phương thức rút thăm tiến hành, chia hai người một tổ để tỷ thí, người thắng tiến vào vòng kế tiếp, cứ thế suy ra, người thắng cuối cùng sẽ tiến vào vòng thứ hai, vòng thứ hai thi văn, có ba mục tranh tài gồm làm thơ, đối câu đối, vẽ tranh, người thắng tiến vào vòng thứ ba, vòng thứ ba do tiểu thư nhà ta tự mình ra đề, tạm thời không công bố đề mục." Người nói để lại một nút thắt.

"Bây giờ mọi người có gì chưa hiểu không?" Người nọ lại hỏi những người phía dưới một câu.

"Không có... "

"Nhanh lên bắt đầu đi... "

"Đúng đó, nhanh chút đi, ta không kịp chờ đợi muốn cưới tiểu nương tử về." Mới vừa nói xong lời này khiến người phía dưới cười ầm lên.

"Nếu tất cả mọi người đã rõ, vậy thì mời đến phía bên trái lôi đài đi rút thăm, người rút được giống nhau vào một tổ tỷ thí, mọi người nhớ đến điểm là dừng, không được đả thương tánh mạng người khác, người thắng vào vòng kế tiếp." Nói xong người phía dưới cũng chen nhau đến bên trái lôi đài rút thăm.

"Sao rồi? Có những ai tới?" Trong một ngôi nhà một tạm thời xây dựng bên lôi đài, một người mặc trường sam màu đen, tuổi chừng bốn mươi mấy, tóc đen thui chải búi tóc chỉnh tề, gương mặt hơi gầy, mắt phát sáng, nhìn những người phía trước.

"Bẩm lão gia, có Nhiếp Chính vương Nam thương quốc Hiên Viên Diễm, thái tử Đông Vũ quốc Tiêu Lãnh Hàn, Tam hoàng tử Hoán Nguyệt quốc Hàn Vũ trạch, Thất hoàng tử Thanh Tiêu quốc Lục Cẩn Du, còn có vài công tử thế gia đều tới tham gia!" Người trả lời chính là quản gia thành chủ Liên thành vừa mới chủ trì đại hội chiêu thân - Hứa Dịch.

Hứa Dịch này cũng là người đọc đủ thứ thi thư, còn đặc biệt có đầu óc buôn bán, bởi vì Liên thành Thành chủ Từ Thanh đã cứu hắn một mạng, nên vẫn luôn đi theo ông ta, không thể không nói địa vị và tài phú Từ Thanh có hôm nay, có hơn phân nửa công lao là của Hứa Dịch.

"Ừ, không tệ, không tệ, như vậy cơ hội lựa chọn của Liễu Nhi sẽ rất lớn!" Từ Thanh cho là những người này tới tham gia chiêu thân, khuôn mặt vui mừng, nghĩ thầm ông ta chỉ có một đứa con gái này nên nhất định phải chọn cho nàng một vị hôn phu có tiền có quyền xứng đôi với nàng, như vậy sau khi ông trăm tuổi mới có mặt mũi đi gặp ái thê dưới hoàng tuyền!

Năm đó Từ Thanh là một tiểu tử nghèo, vào kinh ứng thi không đậu nổi tú tài, lại dùng hết tiền tài, là thê tử hắn trên đường đi dâng hương thấy hắn đáng thương nên cho hắn một trăm lượng bạc, cho hắn đi làm việc buôn bán nhỏ, không nghĩ tới hắn đi buôn vải vóc, hai năm sau đã có thành tựu nhỏ, nên hỏi thăm người năm xưa đi cho hắn ngân lượng muốn nói cám ơn, sau đó không lâu hai người dần dần nảy sinh tình yêu, rồi kết thành vợ chồng, sau khi hai người thành thân vô cùng ân ái, khiến người ta rất hâm mộ, sau này lúc vợ hắn sinh con thì khó sinh mà chết, mà Từ Thanh ở vậy nuôi con, mãi đến lúc nàng lớn khôn vẫn thương yêu cưng chiều nàng như trước, cũng không chịu tái giá.

"Thưa Lão gia, mấy người Hiên Viên Diễm, Tiêu Lãnh Hàn, Hàn Vũ Trạch, Lục Cẩn Du cũng không tham gia chiêu thân!" Hứa Dịch báo cáo tình huống của cuộc chiêu thân.

"Cái gì? Mấy người bọn họ không tham gia?" Ngoài cửa truyền đến một tiếng kêu khẽ rồi sau đó là tiếng đẩy cửa vào, một cô gái mặc hoa y màu xanh biếc quanh người, bên ngoài khoác sa y cùng màu, lộ ra chiếc cổ và xương quai xanh đường cong đẹp đẽ, dùng dây cột tóc buộc ba búi tóc đen lên, chỉ cài một chiếc trâm bươm bướm, một luồng tóc rũ trước ngực, da thịt trong suốt như ngọc, không phấn son trang điểm đã Thiên Tư Quốc Sắc, xinh đẹp hơn người.

"Ai yêu! Con gái cưng của ta, sao con lại ra đây? Không phải con nói đợi đến vòng tỷ thí cuối cùng mới tới đây sao?" Từ Thanh nhìn đứa con gái mình yêu thương thì lòng tràn đầy vui mừng, mẫu thân nàng chết sớm, mình vô cùng chiều chuộng cô con gái này, chỉ cần là yêu cầu của nàng thì Từ Thanh luôn dùng mọi cách để nàng đạt được mong ước.

Con gái mình trừ việc tính tình không quá tốt ra, thì những thứ khác như cầm, kỳ, thư, họa đều xuất sắc hơn người.

"Không phải ta tới thì làm sao biết mấy người bọn họ không tham gia chiêu thân? Phụ thân, ta mặc kệ, ta không cần những người khác đâu, ta chỉ cần mấy nhân vật quan trọng đó thôi, ai cũng được." Từ Liễu Nhi vừa nghe mấy người họ không có tham gia thì vội vàng kéo Từ Thanh, năn nỉ ông.

Không thể không nói mỹ nhân chính là mỹ nhân, cho dù giận dữ cũng vô hạn phong tình.

"Ai yêu, con nói xem, bọn họ không tham gia ta có thể làm gì đây? Người ta muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền ta đâu thể trói người ta lại ép buộc phải than gia chứ!" Từ Thanh cũng nói với vẻ bất đắc dĩ.

"Lão gia, ta có một cách, không biết có được không?" Hứa Dịch tức thời đứng dậy.

"Ngươi nói xem" Giờ Từ Thanh cũng chỉ có thể nhắm mắt xem có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống không thôi.

hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Đại hội chiêu thân (hai)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Lạc Tâm Vũ

"Tiểu thư có thể đổi một cửa so tài cuối cùng thành người ném tú cầu, như vậy chúng ta có thể điều ám vệ trong phủ tới đây, giả trang thành người tới tham gia so võ, đưa cầu về phía bốn người bên kia để bọn họ đuổi là được. Chỉ là võ công mấy người bọn hắn cao cường, chúng ta làm vẫn có chút mạo hiểm!" Hứa Dịch nói ra suy nghĩ của mình.

"Đây cũng là biện pháp trong lúc không có cách nào rồi!" Từ Thanh bực bội ai ai, ông đương nhiên cũng hi vọng con gái của mình có thể gả được, nhưng mấy người kia há lại là hạng người bình thường, có thể để ông tùy ý thao túng.diendan#le%quy%don#

"Vừa rồi tiểu nhân nhìn sơ lược một chút, mấy người hắn cách có chút xa, nhưng Hiên Viên Diễm cách tương đối gần, hơn nữa hắn rất che chở một tiểu cô nương bên cạnh hắn, cơ hội ném cầu thành công về phía hắn mà nói tương đối lớn hơn một chút! Tiểu thư cảm thấy như thế nào?" Hứa Dịch nói tin tức mình vừa xem xét được ở trên lôi đài cho bọn họ.

"Tốt lắm, chúng ta cứ làm như vậy đi!" Hiện tại Từ Liễu Nhi cũng không thể không thỏa hiệp, chính nàng tuổi này cũng có chút lớn, dù sao nữ tử mười tám tuổi ở cổ đại còn chưa xuất giá ít lại càng ít, rất nhiều người lớn như nàng đều đã có một, hai đứa con rồi, mình cũng không thể còn kéo dài thêm như vậy, nhưng mình lại không cam lòng gả cho một người bình thường, cho nên thời gian sắp tới làm một cái so võ chiêu thân.

"Vậy lão gia, tiểu thư tiểu nhân đi xuống chuẩn bị trước một chút."

"Đi đi!" Từ Thanh nói xong để Hứa Dịch lui xuống đi an bài trước.

"Nữ nhi à, trước hết con ở chỗ này, ta ra ngoài xem một chút bây giờ như thế nào rồi, một lát đến ta sẽ gọi con!" Từ Thanh yêu thương nhìn Từ Liễu Nhi một chút xoay người đi ra ngoài.

"Được, phụ thân! Người nhanh đi đi!"

—

"Diễm, ngươi xem người kia bay lên kìa! Tuyệt quá!"

"Oa, Diễm ngươi xem sức lực người kia thật lớn nha!"

"Ha ha, Diễm ngươi xem người kia roi đến mất mặt, tốt và xấu nha!"

"",,,,,"

Ở bên cạnh đấu trường liền nghe được một mình Mộc Mộc giống như con chim sẻ nhỏ líu ríu nói không ngừng, nhìn cái như cũng rất mới lạ, những thứ như khinh công, nội lực chủ yếu là xã hội hiện đại cũng không có. @@

Mà Hiên Viên Diễm thì lẳng lặng nghe ở một bên, thỉnh thoảng hùa theo nàng hai câu.

Còn đầu Hồng Hạnh và Bích Vân đầy hắc tuyến, rất muốn nói nàng không ngờ, bởi vì mấy thứ này đến tiểu hài tử cũng biết nói, mà Mộc Mộc lại có thể chưa thấy qua, còn nhìn xem với vẻ mặt hăng hái.

Còn Vân mặt than không có một chút biểu cảm nhìn chăm chú, tất cả mọi thứ này cũng không thể dẫn tới chú ý của hắn, nhiệm vụ của hắn chính là bảo vệ Vương gia mình an toàn, toàn bộ cái khác không có quan hệ gì với hắn.

"Bảo bối đứng mệt không, có muốn đi tới quán trà trước mắt ngồi từ từ xem không!" Hiên Viên Diễm thấy trán Mộc Mộc đều đã chảy mồ hôi, lau lau cho nàng liền đề ra ý định đi ngồi xem ở đối diện.

"Không cần, quá xa không có ý nghĩa, ta muốn nhìn gần như vậy mới đã nghiền!" Dường như hoạt bát thè lưỡi với Hiên Viên Diễm, lại quay đầu đi tự xem của mình.

Hiên Viên Diễm thấy mình bị coi nhẹ, vẻ mặt buồn bực, sao Mộc Mộc nhìn thứ gì đó đều có hứng thú như vậy, nhưng không có hứng thú như thế với hắn chứ?

Xa xa đã ngửi thấy một mùi vị chua.

lequydon

—

Phía trong một sương phòng xa hoa của quán trà trước mặt

"Hàn ca ca, Hàn ca ca huynh đang nhìn cái gì đấy?" Lý Tuyết Nhi thấy mình theo Tiêu Lãnh Hàn ngồi trong trà lâu này cũng tới trưa rồi, hắn cũng không để ý mình một chút, bất đắc dĩ muốn tìm chút đề tài trò chuyện với hắn một ngày, ai biết, không biết hắn đang nhìn cái gì, mình gọi hắn mấy tiếng cũng

không thấy hắn trả lời, lại đưa tay quơ quơ trước mặt hắn, hắn mới quay đầu lại nhìn mình một lần.

“Ta đang nhìn gì cần phải nói với ngươi sao?” Tiêu Lãnh Hàn nhàn nhàn liếc Lý Tuyết Nhi một cái, bản thân lại quay đầu đi nhìn.

Lý Tuyết Nhi đang huých cái đinh ở đây của Tiêu Lãnh Hàn liền không mở miệng nói chuyện, chỉ là nhìn lại theo ánh mắt hắn, trong nháy mắt sắc mặt chuyển từ hồng sang trắng, rất ngoạn mục. Thì ra Hàn ca ca không để ý tới mình cũng bởi vì hắn thấy được tiểu tiện nhân kia, liền cắn răng. Nhưng lập tức lại tiêu tan, nghĩ thầm để nàng ta lại được tâm nguyện một ngày, qua hôm nay, ngày mai chính là ngày chết của ngươi, xem ngươi còn theo ta cướp đoạt Hàn ca ca như thế nào.

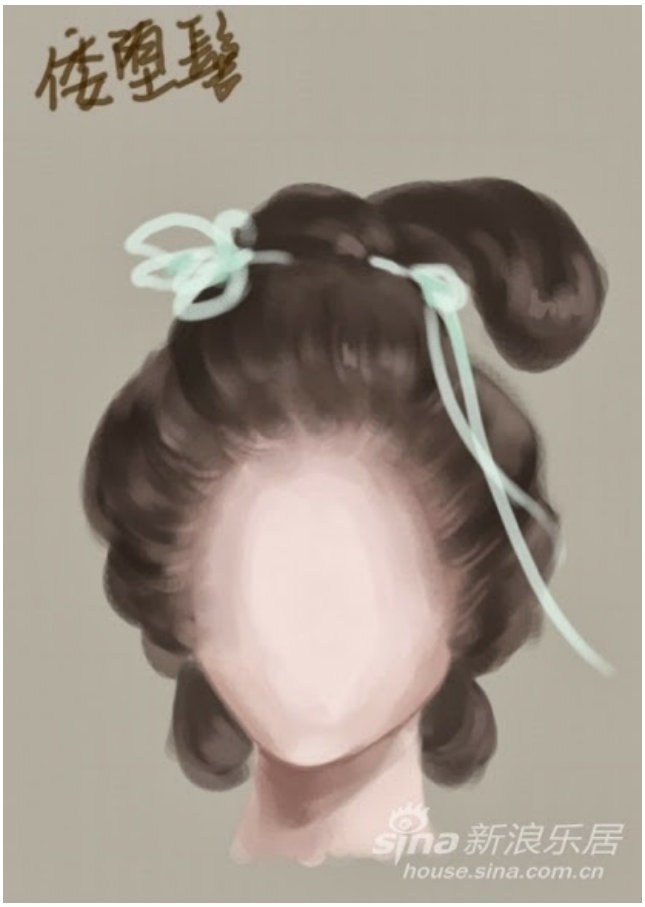
_dien__dan_le#quy#don

“Bây giờ mời hai người chiến thắng hai đợt so tài đi về phía trước một bước, lập tức tiến vào vòng đấu cuối cùng của chúng ta, vòng cuối cùng này là do tiểu thư chúng ta tự mình ra đề, xin mọi người bên dưới để tiểu thư nhà ta đến nói quy tắc một chút!” Hứa Dịch nhìn nhân thủ đều đã an bài tốt, liền tránh ra bắt đầu trận đấu vòng thứ ba.

Chỉ thấy nàng chuyển vòng eo nhỏ nhắn, với bước nhỏ, hiện lên cổ tay trắng noãn với lụa mỏng. Đôi mắt chứa nước xuân trong vắt, trên đầu búi tóc Uy Đọa kế* cài trâm Bích Ngọc Long Phượng. Má lúm đồng tiền thanh tú thơm mát trong trắng đẹp đẽ hơn hoa, chỉ như tước thông căn khẩu như hàm chu đan**, một cái nhăn mày một nụ cười làm động lòng người.

*Uy Đọa kế: Là một kiểu búi tóc của Trung Quốc, các bạn có thể xem hình bên dưới để hiểu rõ hơn.

**Chỉ như tước thông, căn khẩu như hàm chu đan: đây là một câu thơ miêu tả vẻ đẹp của người phụ nữ trong bài thơ Tiêu Trọng Khanh thê. Dịch nghĩa: Ngón trắng như hành bóc, Miệng đỏ tựa chu đan. (bản dịch của Điệp Luyến Hoa)

“Trận thi đấu vòng cuối cùng này, chính là ném tú cầu, người nào tiếp được thì người đó là vị hôn phu của ta…”

“Mau ném đi, mau ném đi” Từ Liễu Như còn chưa nói hết lời người phía dưới liền cướp lời nói.

“Đúng, nhanh lên một chút”

Từ Liễu Nhi liếc mắt nhìn Hứa Dịch một cái, chỉ thấy hắn khẽ gật đầu, mới xoay người sang chỗ khác lấy tú cầu trong khay, xoay người phi tới thẳng về phía Hiên Viên Diễm.

Nhất thời mọi người như ùn ùn kéo tới về phía Hiên Viên Diễm, tiếc là Hiên Viên Diễm không cho người có chủ ý bắt cơ hội với hắn, liền không chút nghĩ ngợi ôm Mộc Mộc thi triển khinh công về phía sau bay ra ngoài, người phía dưới ngươi cướp ta tranh rất náo nhiệt.

“Há,, hả,, cao được nha! Diễm lại nhanh một chút, ha ha!”

Mộc Mộc cảm thấy mình bay ở trên trời, rất phấn khích, ồn ào để Hiên Viên Diễm lại bay nhanh một chút.

Hiên Viên Diễm cũng gia tăng tốc độ bay về phía sau quán trà, đúng lúc bay đến hướng về trong phòng của Tiêu Lãnh Hàn.

"Hiên Viên huynh thực khéo! Huynh cũng tới đây uống trà?" Nhìn Hiên Viên Diễm ôm Mộc Đào Đào phi thân vào, Tiêu Lãnh Hàn mỉm cười hỏi Hiên Viên Diễm.

"Là ngươi! Tiêu Lãnh Hàn!" Hiên Viên Diễm còn chưa gấp gáp trả lời, lại để cho Mộc Mộc tranh giành trước.

"Ha ha, ngươi còn nhớ rõ ta, Mộc Mộc!" Tiểu Lãnh Hàn thấy Mộc Mộc còn nhớ rõ hắn, trong lòng cười nở hoa, giọng điệu cũng trở nên nhẹ nhàng rất nhiều.

"Ân, đương nhiên nhớ rõ rồi, ta chính là đã gặp qua là không quên được, ngươi cũng đến xem trận đấu kén rể à?" Mộc Mộc hoạt bát trả lời.

"Quấy rầy, chúng ta còn có việc, đi trước một bước!" Hiên Viên Diễm thấy Mộc Mộc trò chuyện đến vui vẻ với Tiêu Lãnh Hàn, lòng đầy khó chịu, sắc mặt cũng trở nên u ám, muốn giấu Mộc Mộc ở nhà, không để cho người khác nhìn thấy vẻ đẹp của nàng. dien!dan!lequydon

Tiêu Lãnh Hàn nhàn nhạt đáp Hiên Viên Diễm một tiếng, ngược lại nói dịu dàng với Mộc Mộc: "Được, Mộc Mộc chúng ta gặp ở đại hội võ lâm!"

"Ha ha, được!" Một âm cuối cùng còn chưa rơi xuống, liền để Hiên Viên Diễm dắt ra ngoài.

"Diễm, ngươi chậm một chút, ta sắp không theo kịp rồi!" Chân Mộc Mộc ngắn hơn Hiên Viên Diễm, Hiên Viên Diễm lại đang giận mình tạm thời không chú ý kéo bước chân Mộc Mộc lớn hơn một chút, vừa nghe đến lời Mộc Mộc nói, liền không tự chủ được mà thả chậm bước chân.

Mộc Mộc thấy Hiên Viên Diễm không hề để ý nàng, mà sắc mặt cũng không quá tốt, lo lắng hỏi hắn: "Diễm, ngươi làm sao vậy, là khó chịu sao?"

Hiên Viên Diễm vẫn không lên tiếng trả lời Mộc Mộc, chỉ là khi đi tới bên ngoài quán trà ôm lấy Mộc Mộc một phen bay nhanh về phía "Thiên Hương lâu"

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Trừng phạt

Editor: Lãng Nhược Y

Hiên Viên Diễm ôm Mộc Mộc về tới phòng, liền chống tay đỡ Mộc Mộc trên cửa, liên tiếp hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của nàng, Mộc Mộc bị giật mình, chưa bao giờ nhìn thấy Hiên Viên Diễm tức giận như vậy, hơn nữa đến nguyên nhân nàng cũng không biết.

"Diễm,,, ưm,, " vừa mới há miệng muốn hỏi hắn vì sao, kết quả đầu lưỡi ấp ám của Hiên Viên Diễm thuận thế trượt vào, cùng chiếc lưỡi thơm tho của nàng dây dưa chơi đùa, cho đến khi Mộc Mộc hô hấp không thuận, toàn thân như nhũn ra tựa vào lòng ngực hắn mới bỏ qua.

Nhìn đôi môi nhỏ nhắn bị mình yêu thương kiều diễm ướt át, lại không kìm được hôn thêm một lúc.

Lúc này trong lòng mới thoải mái một chút, chỉ có hắn mới biết khi nhìn thấy Mộc Mộc và Tiêu Lãnh Hàn nói chuyện, hắn đã tức giận dường nào, nhưng dù tức giận cũng không thể phát tiết với Mộc Mộc, nàng là tim gan da thịt của hắn, hắn yêu thương nàng còn không kịp, nào có thể nói một câu nặng lời.

"Bảo bối, vẻ mặt này của nàng là muốn ta hôn thêm lần nữa sao?" Hiên Viên Diễm thấy Mộc Mộc mềm nhũn tựa trong lòng hắn, đôi mắt mờ mịch hơi nước, trong lòng vui vẻ một hồi, không kìm được trêu chọc nàng vài câu.

Nghe Hiên Viên Diễm têu chọc, Mộc Mộc dần dần tỉnh táo lại, đôi mắt ngượng ngùng lại lộ ra chút uất ức nhìn hắn, một tầng hơi nước từ từ nổi lên, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ rơi xuống, bĩu môi nhỏ giọng nói: "Chàng ức hiếp ta!"

"Bảo bối thật xin lỗi! Lần sau ta sẽ không như thế nữa!" Hiên Viên Diễm có chút áo não, nhìn dáng vẻ đáng thương lại uất ức của Mộc Mộc, Hiên Viên Diễm chỉ hận không thể cho mình hai bạt tay thật mạnh. Nha đầu là tâm can bảo bối của mình, lại còn nhỏ, hắn nên từ từ, không nên hù dọa nàng như vậy, hi vọng nàng sẽ không vì điều này mà ghét bỏ mình. Nhưng sao tự chủ mà hắn lấy làm kiêu ngạo lại không có chút tác dụng trước mặt Mộc Mộc thế này!

"Hừ,, ta không tin, trừ phi chàng nói cho ta biết vì sao chàng lại ức hiếp ta?" Mộc Mộc kiêu ngạo nâng cằm nhỏ, hừ hừ nói, nàng cũng không phải người dễ lừa dối, rõ ràng vừa rồi nàng nhìn thấy Hiên Viên Diễm vô cùng tức giận, khí lạnh cũng không ngừng bốc lên.

"Ngày mai là đại hội võ lâm, nàng không cần đi ta cùng đâu!" Nghe Mộc Mộc nói, mặt Hiên Viên Diễm lập tức đỏ lên, hiếm khi thấy hắn lộ vẻ chột dạ, tùy tiện tìm một đề tài để nói. Cũng không thể nói với Mộc Mộc rằng bởi vì hắn nhìn thấy nàng và Tiêu Lãnh Hàn nói thêm vài câu, nên ăn dấm rồi, mới

trừng phạt nàng.

"Hừ, chàng đừng đánh trống lảng, chiêu này không có tác dụng với ta, a, mặt của chàng đỏ thế! Cảm thấy không thoải mái ở đâu sao?" Mộc Mộc vốn không định để ý Hiên Viên Diễm, thế nhưng khi thấy mặt Hiên Viên Diễm đỏ lên thì không tự chủ được quan tâm hắn, còn sợ hắn ngã bệnh!

Hiên Viên Diễm thấy lực chú ý của Mộc Mộc đã dời đi thì vội vàng nói: "Tối hôm qua nghỉ ngơi không tốt, dường như nhiễm chút phong hàn! Khụ, khụ khụ." Nói xong còn làm bộ cảm mạo ho hai tiếng.

Mộc Mộc thấy hắn không giống đang đóng giả có chút gấp gáp hỏi: "Ai nha! Vậy phải làm sao bây giờ, có nghiêm trọng lắm không, nếu không chúng ta đến đại phu đi. " Kéo tay Hiên Viên Diễm đi ra ngoài.

"Ta nghỉ ngơi một chút sẽ không sao!" Hiên Viên Diễm kéo Mộc Mộc vào lòng, thấy nàng quan tâm mình như vậy thì lòng tràn đầy cảm động, chỉ là ở nơi Mộc Mộc không nhìn thấy, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười tà.

"Có thật không? Nhưng sao lòng bàn tay chàng lại chảy nhiều mồ hôi lạnh như vậy?" Mộc Mộc vẫn lo lắng hỏi, chân mày xinh đẹp cũng nhăn lại.

"Không sao thật mà!" Lúc Hiên Viên Diễm nói chuyện còn có chút run rẩy.

"Chàng còn nói không có việc gì, chàng xem chàng đã phát run rồi kìa! Không được chúng ta phải đi xem đại phu... "

"Không được, không muốn đến đại phu, xem đại phu thì phải uống thuốc rất đắng, hơn nữa thuốc đều có ba phần độc, nàng nhẫn tâm để ta uống độc dược sao?" Không đợi Mộc Mộc nói hết lời, Hiên Viên Diễm cố ý tỏ vẻ đáng thương, bộ dạng tội nghiệp.

"Cái này không được, cái kia cũng không được vậy rốt cuộc chàng muốn thế nào đây, hơn nữa ngã bệnh sao có thể không uống thuốc!" Mộc Mộc chép miệng nhỏ, lòng đầy gấp gáp.

Ngoài cửa, Vân nghe vương gia nhà mình nói chuyện, trạng thái đột nhiên hóa đá, Vương Gia nhà hắn đang làm nũng, giả bộ đáng thương để thu đồng tình sao? Thật khó tưởng tượng vẻ mặt của Vương Gia lúc này, thật làm người khác rùng mình.

Nghe Mộc Mộc nói xong Hiên Viên Diễm nhíu mày một cái, trầm ngâm một lúc liền nói: "Cũng không phải là không có cách, có một biện pháp tương đối đơn giản lại trực tiếp, hơn nữa đối với thân thể không có hại..." không đợi Hiên Viên Diễm nói hết câu, Mộc Mộc liền nói.

"Có biện pháp gì chàng nói đi!" Nghe thấy Hiên Viên Diễm nói có biện pháp, hai mắt Mộc Mộc lập tức phát sáng.

"Là một loại vật lý trị liệu, nghe nói chỉ cần tìm một người, sau đó hai người chỉ cách một lớp áo ôm nhau ngủ là được" nói xong, Hiên Viên Diễm len lén đánh giá vẻ mặt Mộc Mộc.

"Chuyện đơn giản nha! Để ta giúp chàng là được." Mộc Mộc nghe Hiên Viên Diễm nói xong, không chút nghĩ ngợi đã chủ động xin đi giết giặc giúp hắn, tự động thủ cởi y phục ra.

Hiên Viên Diễm thấy Mộc Mộc cởi y phục bèn đưa tay ra nhận lấy, mặt tươi cười như hoa, đáy lòng thật vui mừng. Nghĩ thầm nha đầu này sao lại đơn thuần như vậy, nếu lỡ gặp người xấu thì làm thế nào. Hiên Viên Diễm yên lặng lập lời thề trong lòng, hắn nhất định phải bảo vệ nàng thật tốt, không thể để cho nàng chịu một chút xíu tổn thương nào.

Mộc Mộc nằm xuống giường hai tay ôm lấy hông của Hiên Viên Diễm, khiến cho thân thể của mình cũng dính sát vào người Hiên Viên Diễm.

"Diễm, như vậy có được hay không!" Mộc Mộc sợ mình làm không có tốt, không đạt tới hiệu quả trị liệu.

"Cứ như vậy là được rồi!" Hiên Viên Diễm ôm Mộc Mộc, cảm thấy đáy lòng trống rỗng của mình dần được lấp đầy.

Mộc Mộc vốn là người không thể ngồi yên, ôm Hiên Viên Diễm một hồi lại không nhịn được mà nhúc nhích.

"Ưm,, ừ,,, " Hiên Viên Diễm kìm nén nhíu nhíu mày.

"Diễm, thế nào?" Nghe thấy Hiên Viên Diễm kêu rên, nàng cho là mình làm hắn đau ở nơi nào rồi.

"Không có việc gì, ngoan, đừng động, nàng vừa động ta liền khó chịu!" Nhẹ nhàng ôm Mộc Mộc vào lòng.

"Được, vậy ta sẽ không động!" Mộc Mộc tin là thật mà nói.

Bây giờ Hiên Viên Diễm có khổ mà không thể nói được, vốn chỉ muốn tìm một chút phúc lợi, kết quả phúc lợi thì đã đạt được, nhưng ngược lại cũng phải chịu hành hạ. Giai nhân mà hắn tâm tâm niệm niệm lúc này đang nằm trong ngực hắn, còn ngọt ngào gọi bảo sao hắn không kích động cho được. Vốn là trừng phạt Mộc Mộc, kết quả lại biến thành trừng phạt chính bản thân hắn.

Cứ như vậy, trải qua muôn vàn hành hạ cùng ngọt ngào, Mộc Mộc ôm Hiên Viên Diễm từ từ ngủ thiếp đi.

Hiên Viên Diễm nghiêng người nhẹ nhàng nâng đầu Mộc Mộc lên, nhẹ nhàng gỡ cánh tay đang ôm hắn ra, nhanh chóng đi tắm nước lạnh, nếu không hắn sẽ hỏa khí công tâm mà hỏng mất.

Hiên Viên Diễm bước ra cửa liền phân phó Vân: "Vân, chuẩn bị nước tắm!"

"Dạ!" Nghe thấy Hiên Viên Diễm phân phó, vẻ mặt trăm năm không đổi của Vân rốt cuộc cũng xuất hiện vết nứt, nghĩ thầm Vương Gia mình được coi như là tự làm tự chịu đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Đại hội võ lâm

Editor: Voicoi08

Trong khách sạn Duyệt Lai.

"Mai tỷ tỷ, hôm nay là đại hội võ lâm rồi, lần trước tỷ có nhắc đến một người rất giỏi mà, tỷ đã sắp xếp xong chưa?" Lý Tuyết Nhi thấy sắp phải lên đường đến 'Bích Kiếm Sơn Trang', nàng không biết rốt cuộc Thi Mai Nhân có thể gọi được người kia đến không.

Mặc dù từ trước đến nay Thi Mai Nhân là người làm việc rất chừng chạc, nhưng những người bên cạnh Hiên Viên Diễm cũng không phải chỉ ngồi không, Lý Tuyết Nhi cũng không nhịn được mà cảm thấy có chút gấp gáp, dù có thể tiêu diệt được Mộc Đào Đào này hay không thì sau này cũng sẽ ảnh hưởng đến nàng.

"Quận chúa, chẳng lẽ ta đã làm việc còn khiến người lo lắng sao?" Thi Mai Nhân rất tự tin nói, lần này mặt ngoài là giúp Lý Tuyết Nhi diệt trừ tình địch, nhưng trên thực tế cũng là nàng đang tự giúp mình, nàng có thể không cẩn thận sao?

Mấy hôm trước nàng đã nhanh chóng gửi thư từ tám trăm dặm về nhà, nói cho phụ thân biết là nàng muốn gả cho Hiên Viên Diễm, để phụ thân tìm 'Ngọc diện Thần Quân'Quỷ Cốc Tử đến đây giúp nàng diệt trừ Mộc Đào Đào, như vậy thì nàng mới có cơ hội lớn để ngồi lên vị trí Vương phi.

Quỷ Cốc Tử được gọi là 'Ngọc Diện Thần Quân' vì thuật dịch dung của hắn đã đạt đến trình độ xuất quỷ nhập thần rồi, ngay cả rất nhiều cao thủ cũng không tìm ra được, tất nhiên muốn mời được hắn ta thì phải dùng đến mức giá trên trời, nhưng còn phải nhìn xem tâm trạng của hắn ta như thế nào, nếu tâm trạng của hắn tốt thì hắn mới nhận.

Phụ thân của Thi Mai Nhân là Trấn quốc Đại tướng quân của Đông Vũ quốc có ân với 'Ngọc Diện Thần Quân' Quỷ Cốc Tử, cho nên Quỷ Cốc Tử đồng ý làm ba việc cho ông để trả ân, lần này vì nữ nhi nên mới có thể mời hắn ra mặt giúp đỡ.

"Xin lỗi, Mai tỷ tỷ. Ta không lo lắng, mà chỉ muốn xác nhận một chút mà thôi." Lý Tuyết Nhi kéo cánh tay của Thi Mai Nhân, vô cùng thân thiết nói.

"Được rồi, ngươi cũng đừng lo lắng, ta cam đoan là sự việc lần này sẽ cẩn thận tuyệt đối, ngươi cứ làm như bình thường, không biết cái gì cả là được rồi." Thi Mai Nhân vỗ vỗ cánh tay Lý Tuyết Nhi an ủi, trong mắt nhanh chóng xẹt qua tia tàn nhẫn.

.....

Liên Thành, trong 'Bích Kiếm Sơn Trang' hôm nay sợ là vô cùng náo nhiệt bởi vì đại hội võ lâm mấy năm mới tổ chức một lần diễn ra ở đây, tất cả nhân sĩ trong triều đình và trên giang hồ đều tụ tập ở đây.

Phía sau sơn trang có dựng một sân đấu võ rất to, giữa sân đấu có dựng một lôi đài, bốn phía xung quanh sân đấu có chuẩn bị bàn ghế cho những vị khách đến tham gia đại hội võ lâm, cứ hai ghế là một bàn, trên bàn có chuẩn bị đủ cả trà Long Tỉnh thượng hạng và những hoa quả tươi ngon nhất, tất nhiên còn có cả khu cao cấp cho khách quý, đối diện lôi đài có một Tiểu Lâu, trong Tiểu Lâu có năm gian phòng cao cấp dùng cho khách quý, bốn nước mỗi nước một gian, còn một gian để cho Bắc Đẩu võ lâm, ví dụ như Hư Vô Đạo Trưởng, kiểu người Tiên Phong Đạo Cốt. Toàn bộ Tiểu Lâu đều có tầm nhìn tốt nhất, có thể xem rõ ràng tình huống trên lôi đài.

"Bảo Bối, nên rời giường rồi, nếu không thì đại hội đấu võ cũng sắp kết thúc rồi." Hiên Viên Diễm nhìn mặt trời sáng chói, những người đến tham gia đại hội võ lâm đều đã đến 'Bích Kiếm Sơn Trang' từ sớm, bé mèo lười nhà hắn lại thật tốt, bây giờ vẫn nằm trên giường ngáy ò ó o, một chút dấu hiệu muốn tỉnh lại cũng không có.

Tuy rằng trò hay luôn là lúc gần kết, nhưng mà nếu đợi Mộc Mộc ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh lại thì đại hội võ lâm lần này cũng sớm kết thúc rồi.

"Đáng ghét, đừng làm ồn đến người ta." Mộc Mộc bẹp bẹp cái miệng nhỏ nhắn, xoay người ôm chăn tiếp tục ngủ.

"Ai...." Hiên Viên Diễm lắc đầu hết than lại thở nhưng vẻ mặt lại vô cùng sủng nịnh, hắn vẫn biết muốn gọi được bé mèo lười này đâu có dễ dàng như vậy, hắn chỉ có thể nhận mệnh giúp nàng lấy quần áo ở bên cạnh mặc vào.

Chờ khi hắn đưa Mộc Mộc xuất hiện ở 'Bích Kiếm Sơn Trang' thì những người đã đến cũng được sắp xếp xong xuôi.

Gã sai vặt nhìn thấy xe ngựa của Diễm vương phủ vội vàng chạy vào bẩm báo cho trang chủ Thẩm Bất Phàm nhà mình, đây chính là khách quý trong khách quý, một chút chậm trễ cũng không được, lúc Thẩm Bất Phàm thoáng sững sờ khi nhìn thấy trong ngực Hiên Viên Diễm còn ôm một cô nương, hắn nhanh chóng dẫn người vào gian phòng của khách quý.

"Chuẩn bị một ít cháo và đồ ăn nhẹ cho bữa sáng, đưa lên nhiều kiểu loại một chút, hương vị ngon miệng một chút." Vào vào đến gian phòng dành cho khách quý trên tầng hai, Hiên Viên Diễm lập tức ngồi trên ghế chủ vị phân phó. Nha đầu kia gần đây ăn rất nhiều đồ ăn cay, buổi sáng để nàng ăn đồ ăn nhẹ một chút vẫn tốt hơn, nếu không thì sợ cái dạ dày nhỏ của nàng sẽ kháng nghị mất.

Đối với bất kì ai Hiên Viên Diễm cũng luông mang theo dáng vẻ đạm mạc xa cách, mà vị cô nương kia lại được Hiên Viên Diễm che chở đến vậy, nói vậy thì nhất định là người khuynh quốc khuynh thành nha, tuy rằng Hiên Viên Diễm đeo khăn che mặt cho nàng nhưng cũng khó có thể dấu được loại da thịt như ngọc này.

Cảm giác được tầm mắt của Thẩm Bất Phàm đang nhìn Mộc Mộc, ánh mắt Hiên Viên Diễm giống như kiếm liếc nhìn Thẩm Bất Phàm, khiến Thẩm Bất Phàm sợ đến mức nhanh chóng vâng liên tục rồi lui ra.

Chỉ một lát sau đã có hơn mười món điểm tâm tinh xảo và nhưng loại cháo với hương vị không giống nhau được đưa vào bày lên bàn, Mộc Mộc bị mùi thơm của thức ăn gọi dậy, nàng mơ màng nhìn bốn phía nói: "Đây là đâu vậy?"

"Nàng là bé mèo lười, nếu nàng không nhanh chóng tỉnh lại thì đại hội võ lâm cũng sắp kết thúc rồi." Hiên Viên Diễm cười khẽ, véo véo cái mũi của Mộc Mộc.

"Thật sao? Ôi…." Mộc Mộc trưng ra vẻ mặt không tin, nàng vội vàng nhảy dựng lên, vốn nàng đang ngồi trong lòng Hiên Viên Diễm, cái nhảy dựng lên này giống như đang khen ngược, cái trán của nàng trực tiếp đụng vào cằm của Hiên Viên Diễm, nàng đau đến mức oa oa kêu lên, hai tròng mắt sáng người tích đầy nước mắt.

"Nàng nha, sao không cẩn thận một chút, nàng nhìn xem, cái trán đỏ hết lên rồi." cái đụng này của Mộc Mộc dùng lực không nhỏ, ngay cả cằm của Hiên Viên Diễm cũng có chút tê rần, hắn không quan tâm đến bản thân đang đau đớn, nhanh chóng kiểm tra cái trán cho Mộc Mộc, vô cùng đau lòng xoa xoa cho nàng.

"Không phải do người ta đang sốt ruột sao, đại hội võ lâm mấy năm mới có một lần, nếu bỏ lỡ thì rất đáng tiếc." Mộc Mộc chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói thầm, nàng mới là người bị hại có được không?

"Nàng đã vội vội vàng vàng lại còn bào chữa. Hử...." Hiên Viên Diễm bày ra dáng vẻ nghiêm túc nhìn Mộc Mộc, từ 'Hử' cũng kéo dài, rõ ràng mang theo chút uy hiếp.

"Ôi~ người ta biết sai rồi được không. Ta cam đoan lần sau sẽ không như vậy nữa. Cằm ngươi có đau không, có muốn ta xoa xoa cho người không?" Mộc Mộc thấy Hiên Viên Diễm bày ra dáng vẻ nghiêm túc, nàng nhanh chóng cười duyên, vội vàng chân chó làm nũng lấy lòng Hiên Viên Diễm.

"Lần này sẽ tha thứ cho nàng, lần sau còn vội vội vàng vàng như vậy thì ta sẽ phạt nàng." Vốn Hiên Viên Diễm cũng không muốn nói nàng, thấy Mộc Mộc bày ra dáng vẻ của chú chó nhỏ đang làm nũng lấy lòng, hắn càng không thể nói được gì nữa.

"Biết rồi." Nghe Hiên Viên Diễm nói đến trừng phạt, Mộc Mộc không tự chủ lại nghĩ đến cảnh ngày hôm qua Hiên Viên Diễm hôn nàng, trái tim cũng đập bình bịch, toàn bộ gương mặt nàng đều chuyển sang màu đỏ bừng, vẻ mặt ngại ngùng.

Hiên Viên Diễm thấy dáng vẻ của nàng lập tức hiểu được nàng đang nhớ đến cảnh tượng hôm qua, hắn cũng không vạch trần nàng, cố làm ra vẻ không thấy nói: "Nàng nhìn đi, cháo cũng sắp nguội rồi, nếu còn không ăn thì sẽ lạnh đến không thể ăn nữa."

Mộc Mộc chột dạ cúi đầu, sợ Hiên Viên Diễm nhìn ra cái gì, nàng nhỏ giọng nói: "À, ta muốn ăn cháo tiểu mễ."

Hiên Viên Diễm cũng không lên tiếng, nhanh chóng đưa cháo tiểu mễ đến trước mặt, đút cho Mộc Mộc ăn từng chút một, thỉnh thoảng lại gắp thêm đồ ăn cho nàng, đương nhiên có gắp cả những món nàng không thích ăn, nhưng Hiên Viên Diễm cảm thấy phải ăn thì cơ thể mới tốt lên, chỉ là Mộc Mộc không chú đến mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Mị ảnh

Edit: Lavender – Blue

"Bụp bụp bụp bụp,,,, " tiếng pháo liên tiếp, đinh tai nhức óc.

"Bây giờ là nghi thức tế lễ, một lát đại hội võ lâm sắp bắt đầu! Mọi lần đại hội võ lâm cũng phân thành mấy phầm, trước hết chính là nghi thức tế lễ, sau nghi thức tế lễ là rút thăm, mỗi tổ hai người tranh tài, sau khi tranh tài xong là lễ kết giao, đặc biệt năm nay có nhiều hơn một phần vì có sự tham gia của Vô Hư đạo trưởng, trong những người tới tham gia đại hội võ lâm, sẽ chọn ra một người có duyên với ông ấy và đưa "Mị ảnh" cho người đó" Hiên Viên Diễm nhỏ giọng giải thích quy tắc đại hội võ lâm lần này cho Mộc Đào Đào.

"Thật là phức tạp, Diễm, chàng cảm thấy ai trong bọn họ sẽ chiến thắng trở thành Võ Lâm Minh Chủ?" Mộc Mộc nhìn người tới tham gia đại hội võ lâm phía dưới, hai mắt xinh đẹp chớp chớp.

"Cái này cũng khó mà nói, các môn các phái đều có sở trường riêng, chỉ là Mộ Dung thế gia Mộ Dung Phong cơ hội có thể sẽ lớn hơn một chút, vì sao nàng quan tâm ai làm tân Minh chủ võ lâm thế? Hả ~" Hiên Viên Diễm nói đơn giản một chút suy nghĩ của mình.

Hiện tại Tứ Quốc phái ra người tham gia đại hội võ lâm thực lực đều ngang nhau, đại diện nước Nam thương là Mộ Dung thế gia Mộ Dung Phong, đại diện Đông Vũ quốc chính là con trai trưởng Binh Bộ thượng thư Lý Dục, đại diện Hoán Nguyệt quốc chính là Lôi Thiên Bá, đại diện Thanh Tiêu quốc chính là Lưu Thiên Hải. Ngoài ra đều là các môn phái giang hồ như: Phi Ưng Giáo, Ma Giáo, Vô Cực Môn, U Minh sơn trang, Huyết Liên giáo,,,,,, tổng cộng tới 180 môn phái nổi tiếng.

Mộ Dung Phong làm việc kín kẽ, trầm ổn, võ công cũng rất được ông nội hắn truyền thụ, một bộ Lưu Vân kiếm pháp tỏ rõ dày công tôi luyện; Lý Dục cho người ta cảm giác là như một làn gió mùa xuân, ánh mặt trời, đẹp trai, Tất Sát Kỹ trên tay hắn là một cây quạt, đây cũng không chỉ là một cây quạt, bên trong chứa đầy châm độc, giết người vô hình; Lôi Thiên Bá người cũng như tên, hung tàn, hung dữ, bá đạo vô cùng nhân lực lớn vô cùng; Lưu Thiên Hải thuộc về kiểu âm nhu, hàng năm tiếp xúc với độc dược, toàn thân cao thấp liền không một chỗ không có thuốc độc.

"Nào có quan tâm, cũng chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi!" Đối với Hiên Viên Diễm cách nói phê bình rất kín đáo.

"Được, tốt nàng tùy tiện hỏi một chút mà thôi, được chưa!" Biết tiểu nha đầu chửi thầm hắn phỉ báng hắn ở trong lòng, không thể không thuận ý của nàng.

"Hừ, vốn chính là vậy!" Mộc Mộc hừ hừ hai tiếng quay đầu lại với hắn.

"Được rồi, được rồi, nàng nhìn xem tranh tài cũng bắt đầu rồi!" Hiên Viên Diễm nhìn bộ dạng Mộc Mộc kiêu ngạo, chỉ cưng chìu cười cười.

Như dự liệu Mộc Mộc xoay đầu lại nhìn sân đấu võ, một đôi mắt đen nhánh con ngươi lóe sáng lóe vẻ hưng phấn.

Vì tiết kiệm thời gian, trên sân đấu võ mười tổ cùng nhau tranh tài, tỷ võ tiến hành buổi sáng, buổi chiều là nghi thức kết giao, bình thường sau khi tỷ võ kết thúc, cũng sẽ ở lại Liên thành thư giãn một chút, mới lên đường trở về quốc gia của mình.

Buổi sáng cho tới trưa lại tỷ võ tiếp, quả nhiên như Hiên Viên Diễm dự đoán, vị trí Võ lâm minh chủ lần này rơi xuống trên đầu Mộ Dung Phong, buổi trưa Thẩm Bất Phàm ở trong sơn trang thiết yến tiệc mời mọi người.

Sau khi ăn cơm trưa xong sau khi nghỉ ngơi chốt lát, liền nghe gã sai vặt gõ cửa bẩm báo nói có người ngoài cửa tự xưng là ' Vô Hư đạo trưởng ', dù sao có rất ít người gặp qua ' Vô Hư đạo trưởng ' chân nhân, gã sai vặt dĩ nhiên không dám chậm trễ.

Chờ khi nhóm người Thẩm Bất Phàm tới cửa môn chào đón làm gì còn có bóng dáng ' Vô Hư đạo trưởng ', vội vàng hỏi cửa một gã sai vặt khác ' chuyện gì xảy ra? '

"Bẩm báo Minh Chủ, người tự xưng là ' Vô Hư đạo trưởng ' đã vào sân đấu võ rồi! Bảo các vị tới đó, bảo là muốn tìm một người có duyên phận!" Gã sai vặt cung kính đáp.

Nhóm người lại vội nhanh chóng đi trở về, đi đến sân đấu võ.

Lúc mọi người đến sân đấu võ, chỉ thấy một người mặc áo trắng, già vẫn tráng kiện người đứng ở giữa võ đài ngược hướng sánh sáng, cầm một bàn quay thử gì đó, khoa tay múa chân, bấm đốt ngón tay, chỉ chốc lát sau giống như một người trong bóng tối thấy được nơi có ánh sáng, nhìn chằm chằm hướng kia.

Rất dễ nhận thấy phương hướng kia chính là hướng tiểu lâu của Hiên Viên Diễm và Mộc Đào Đào.

"Chắc hẳn mục đích hôm nay ta xuất hiện ở nơi này tất cả mọi người vô cùng rõ ràng, đó chính là tìm một vị có duyên phận đem ' mị ảnh ' đưa cho nàng, hơn nữa cũng chỉ có duy nhất một người có duyên phận mới có thể sử dụng được ' mị ảnh '." Bởi vì ' mị ảnh ' bị hạ một huyết chú cực kỳ cổ xưa, phải dùng một ít máu của người có duyên phận mới có thể giải chú, dĩ nhiên sau khi giải chú sẽ nhận chủ, những người khác cũng cầm không được. Người hữu duyên này cũng không thể tùy tiện người nào cũng được, ' Vô Cực Môn 'họ từ Thái sư tổ đã bắt đầu tìm kiếm người có duyên này, cho đến thế hệ bọn họ, mười ngày trước họ cũng mới tính được gặp người có duyên này sẽ ở liên thành xuất hiện ở ' Bích Kiếm Sơn Trang ', cho nên mới chạy ngựa không ngừng vó chạy tới.

"Rốt cuộc là ai may mắn như vậy được ' mị ảnh ' nha, đây chính là binh khí xếp thứ hai đó?"

"Đúng, là vậy"

",,,,,,,"

Vô Hư đạo trưởng lời mới kể xong, phía dưới liền sôi trào, trong lòng đều hy vọng mình là một người may mắn, dù sao đối với người luyện võ mà nói, có

thể có được một binh khí mà người người tha thiết mơ ước.

"Mọi người yên lặng một chút, nam tử nơi này là không có hy vọng, bởi vì dựa vào kết quả ta mới tính ra, người hữu duyên này, là một cô nương có số mệnh kỳ lạ, cho nên ta muốn mời tất cả cô nương trong ' Bích Kiếm Sơn Trang ' lên võ đài một chút! Trầm trang chủ ngài thấy được không?" Vô Hư đạo trưởng cực kỳ khách khí nói với Thẩm Bất Phàm.

"Được, được, người tới,mời tất cả cô nương bên trong sơn trang tới đây!" Thẩm Bất Phàm thấy Vô Hư đạo trưởng hỏi hắn khách khí như thế, luôn miệng đồng ý, vội vàng sai người đi mời tất cả cô nương bên trong sơn trang tới.

Một lát trên võ đài tới hai mươi, ba mươi nữ nhân, tại sao gọi nữ nhân này? Là bởi vì đại mụ rửa rau, rửa chén, đại thẩm vừa nghe có tuyệt thế binh khí cũng nhất định đi theo chạy tới đây, không chiếm được, liếc mắt nhìn cũng tốt nha!

Hiên Viên Diễm dẫn theo Mộc Mộc cũng đi theo sau đó, vì sao? Còn không phải là bởi vì Mộc Mộc tò mò muốn nhìn náo nhiệt.

Thấy mọi người đến đông đủ Vô Hư đạo trưởng mới chậm rãi nói: "Nếu mọi người đến đông đủ, xin mọi người sắp xếp đi, từng người một bước tới chỗ này của ta, cầm ' mị ảnh 'này một cái, nếu như ' mị ảnh ' sáng lên Hồng Quang, như vậy ' mị ảnh ' chính là thuộc về cô nương rồi!" Nghe xong lời Vô Hư đạo trưởng nói, mọi người vội vàng xếp hàng, từng người tới thử.

Vô Hư đạo trưởng chỉ có thể coi là đã có người có duyên ở chỗ này, nhưng cụ thể là ai còn phải chờ phản ứng của ' mị ảnh ' mới biết.

Và trong Tiểu Lâu trong ngõ hẻm bên cạnh

"Như thế nào, nhìn người rõ ràng không? Ngươi chuẩn bị khi nào ra tay!"

"A, cô nương đáng yêu như vậy chết thật là đáng tiếc!" Một giọng trầm thấp mang theo vẻ ôn nhu vang lên.

"Ngươi đây là ý gì?"

"Yên tâm đi, nếu ta đồng ý rồi, liền nhất định giúp ngươi hoàn thành, một lát nàng dừng lại ta liền hành động!"

Liên tiếp hai mươi, ba mươi người toàn bộ đều thử xong ' mị ảnh ' một chút phản ứng cũng không có, người phía dưới lại dao động

"Xảy ra chuyện gì thế!"

"Đúng! Sao cũng không được vậy?"

"Không phải nói ở nơi này có cô nương có duyên sao?"

",,,,,, "

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Sống chết có nhau

Ánh mắt Vô Hư đạo trưởng không nhanh không chậm nhìn chung quanh ở dưới một vòng, cuối cùng ánh mắt khóa ở trên người Mộc Đào Đào, cười híp mắt nói: "Cô nương, cô còn chưa thử, tới đây thử một chút, không nói chính xác này "Mị ảnh" sẽ là của cô đâu?" Vẻ mặt Vô hư đạo trưởng này nhìn thế nào cũng cảm thấy giống người buôn lậu.

"Ta sao?" Mộc Mộc nhìn Vô hư đạo trưởng, lại nhìn Hiên Viên Diễm, rõ ràng hỏi hắn "Chàng nói làm sao bây giờ?"

"Đi đi, thử một lần, chưa chắc không phải là của nàng!" Hiên Viên Diễm cưng chìu sờ sờ đỉnh đầu Mộc Mộc.

Mộc Mộc đi lên đài, bàn tay đưa về phía cái roi, nắm nó ở trong tay, trong lúc bất chợt cảm giác một dòng điện đánh úp về phía lòng bàn tay của nàng, dọa nàng sợ đến mức vội vàng ném nó ra ngoài, nhưng lại không ném roi ra được, ngược lại chuyển động theo tay nàng, giống như trêu chọc nàng.

Dọa Hiên Viên Diễm dùng nội lực tách nó ra, roi này cũng không động, bình tĩnh lơ lửng ở giữa không trung, loáng thoáng phiếm Hồng Quang, sau đó càng mãnh liệt, đột nhiên lập tức ngừng lại tiếp theo bay trở về trong tay Mộc Mộc.

"Ha hả, chúc mừng tiểu cô nương, hiện tại "Mị ảnh" sẽ là của cô, nhưng chúng ta có thể nhân cơ hội nói chuyện hay không?" Vô Hư đạo trưởng cười nhìn Mộc Đào Đào.

Mộc Đào Đào liếc mắt nhìn Hiên Viên Diễm, thấy hắn gật đầu một cái mới nói với Vô Hư đạo trưởng nói: "Tốt, chúng ta đi đến tiểu lâu trước mặt nói

đi!"

Vẫn chưa đi đến Tiểu Lâu, Mộc Mộc thả chậm cước bộ cố ý ngang hàng cùng Hiên Viên Diễm, đỏ mặt lôi kéo y phục của hắn nói: "Diễm, ta đau bụng, muốn đi nhà xí!"

"Ta cùng nàng đi,,,, "

"Không cần, chàng bồi Vô Hư đạo trưởng, ta để cho Hồng Hạnh theo ta đi là được rồi!" Nói xong hướng về phía trong nhà vẫy vẫy tay Hồng Hạnh.

"Nàng không quan tâm một chút, đi nhanh về nhanh!" Hiên Viên Diễm không yên lòng lại dặn dò một câu.

"Biết, chúng ta đi!" Nói xong lôi kéo Hồng Hạnh chạy đến nhà xí.

"Hồng Hạnh, Hồng Hạnh" chờ Mộc Mộc dễ dàng ra ngoài đâu còn bóng dáng Hồng Hạnh.

"Mộc Mộc,,, "

"Diễm, chàng có thấy Hồng Hạnh không, ta để cho nàng chờ ta ở chỗ này!" Mộc Mộc thấy Hiên Viên Diễm liền hỏi hắn tung tích Hồng Hạnh, dù sao nơi này là phủ đệ của người khác, vẫn cần thận một chút cho thỏa đáng.

"Ta để cho nàng đi về trước, ta muốn dẫn nàng đi một nơi!"

"Nơi nào, nhưng không phải Vô Hư đạo trưởng có chuyện muốn nói với ta sao? Bây giờ chúng ta cứ đi như vậy không tốt lắm đâu?" Đối với đề nghị của Hiên Viên Diễm, Mộc Mộc cảm giác có điểm lạ, nhưng rốt cuộc lạ chỗ nào thì lại không biết.

"Không có chuyện gì, vừa đúng hiện tại Vô Hư đạo trưởng có chuyện phải xử lý, ước chừng buổi tối ông ấy tán gẫu tiếp với chúng ta!" Hiên Viên Diễm giải thích.

"Vậy cũng tốt, chúng ta đi thôi!" Nói xong muốn dắt tay Hiên Viên Diễm đi ra ngoài.

"Không phải nàng thích bay trên trời nhất sao? Nàng ôm chặt ta, ta dùng khinh công dẫn nàng, như vậy cũng mau một chút!"

"Ha hả, tốt, ta thích nhất, giống vòng quay trên không!" Mộc Mộc vui vẻ ôm cổ Hiên Viên Diễm, nháy mắt liền bay ra.

"Vương Gia, tại sao người lại ở chỗ này, không phải người nói muốn dẫn tiểu thư đi ra ngoài chơi sao?" Hồng Hạnh vừa về tới trong tiểu lâu, nhìn thấy Hiên Viên Diễm ngồi ở chỗ đó cùng Vô Hư đạo trưởng nói chuyện phiếm, không khỏi ngạc nhiên hỏi.

"Ngươi nói gì? Lặp lại lần nữa?" Mặt Hiên Viên Diễm thoắt cái tối lại.

"Mới vừa rồi nô tỳ cùng tiểu thư đi nhà xí, tiểu thư mới đi vào, người tới đây nói gọi nô tỳ trở lại, người muốn dẫn tiểu thư đi ra ngoài chơi!" Hồng Hạnh vừa nhìn thấy Hiên Viên Diễm ở nơi này cũng sắp khóc, hiện tại coi như nàng ngu nữa cũng biết mình bị gạt, hi vọng cái người đó cướp đi tiểu thư, không nên thương tổn tiểu thư mới phải.

"Vân, Tề lập tức gọi mọi người, dù đào ba thước đất, cũng phải tìm ra người cho ta, nhớ không được thương tổn Mộc Mộc một chút nào" Hiện tại Hiên Viên Diễm thật muốn giết người, tại sao mình lại sơ suất như vậy, mang nhiều người như vậy còn có thể để cho người ta cướp nàng đi.

"Hồng Hạnh cùng Bích Vân các ngươi chờ ở chỗ này, lục soát điều tra toàn bộ người trong phủ cho ta, lưu mười người tìm ở trong sơn trang này, những người còn lại, một nửa lục soát ở trong thành, một nửa cùng ta lục soát bên ngoài thành, có bất cứ tin tức gì nhất định phải nói cho Bổn vương trước tiên!" Nói xong chuẩn bị bay ra bên ngoài thành.

"Chờ một chút, ngươi lục soát Thành Tây, nếu không có gì bất ngờ thì chắc hẳn ở núi Nhai cách 10 dặm ở ngoài thành tây!" Vô Hư đạo trưởng bấm tay tính toán một chút nói với Hiên Viên Diễm. Đây là kiếp nạn mà nha đầu kia nhất định phải gặp, nhưng đại nạn không chết tất có phúc về sau!

Hiên Viên Diễm đi theo hướng Vô Hư đạo trưởng chỉ dẫn thì tìm được đoạn ngọn núi nhai rất nhanh, mặc dù thuật dịch dung của Quỷ Cốc Tử cao minh, nhưng võ công của y kém với thuộc hạ của Hiên Viên Diễm không chỉ một hai cấp độ, chỉ chốc lát người của Hiên Viên Diễm phát hiện dấu chân.

Quỷ Cốc Tử phát hiện có người đuổi theo, liền bước nhanh hơn bay đến hướng đỉnh núi. Vốn chỉ một đao giết người là xong chuyện, chỉ là bản thân y không thích mùi máu tươi, cho nên sẽ bắt người muốn giết đến đỉnh núi rất cao, sẽ bỏ lại rồi rời đi, y cảm giác như vậy rất kích thích, hơn nữa làm không biết mệt.

"Vương Gia xem, nơi này có một cây trâm gài tóc!" Thị vệ cầm chủ trâm gài lên tóc bẩm báo Vương Gia mình.

"Mau đuổi theo phía trước đi!" Đây là trâm bươm bướm hắn mua cho Mộc Mộc, nhìn một cái lập tức có thể nhận ra.

Khi Quỷ Cốc Tử vừa tới đỉnh núi, Hiên Viên Diễm cũng đuổi theo, thấy tay Quỷ Cốc tử ôm lấy eo Mộc Mộc, Hiên Viên Diễm chỉ hận không giảm y thành đống thịt dưới chân.

"Buông nàng ra, coi như chuyện này không xảy ra!" Hiên Viên Diễm chỉ sợ người nọ thương tổn Mộc Mộc.

Sau khi Mộc Mộc xoay người thấy có một Hiên Viên Diễm, ở đây cũng là Hiên Viên Diễm ôm nàng, cuối cùng chuyện gì xảy ra, tại sao có thể có hai Hiên Viên Diễm?

"Ngươi buông ta ra!" Mộc Mộc muốn đẩy Hiên Viên Diễm bên người nàng ra, nhưng y lại càng ôm nàng chặc hơn.

"Sao ta có thể buông ngươi ra, ta ôm ngươi còn có hi vọng sống, buông ngươi ra chỉ có một con đường chết thôi!" Hiên Viên Diễm có thể đuổi theo nhanh như vậy, là ngoài ý muốn của y, xem như hôm nay y đá trúng cục sắt rồi.

"Chỉ cần ngươi buông nàng ra, ta sẽ bảo đảm ngươi không chết, ta cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm nữa!" Hiên Viên Diễm từ từ đi về phía trước, muốn thuyết phục y thả Mộc Mộc ra là tốt nhất, về phần chuyện truy cứu trách nhiệm, sau này hắn sẽ từ từ tính toán với y.

Quỷ Cốc Tử thấy Hiên Viên Diễm đi về phía trước, dắt Mộc Mộc lui về phía sau, kinh hãi quát: "Ngươi đứng yên không được cử động, không thì ta sẽ bóp chết nàng!"

"Được được, ta không động, ngươi không nên tổn thương nàng!" Sợ y tổn thương Mộc Mộc nên hắn bình tĩnh đứng ở nơi đó không dám cử động nữa.

"Các ngươi cũng lui đến chân núi đi, chờ ta ra khỏi Liên Thành sẽ thả nàng!"

Mộc Mộc không muốn thấy Hiên Viên Diễm bị người khống chế, hơn nữa lá gan người này cũng nhỏ, tay nắm nàng cũng phát run, nếu như mình muốn rời khống chế của hắn cũng không khó khăn, dù thế nào nàng cũng muốn thử một lần, dù sao trên người y cũng không có vũ khí.

Mộc Mộc là một phái hành động nên lập tức hành động, thừa dịp sự chú ý của y đều ở trên người Hiên Viên Diễm, tay nắm chặt cánh tay đang bóp cổ nàng, chân dời về phía sau như cánh cung, sử dụng lực tốt, định ném y qua vai, ban đầu Quỷ Cốc tử đã mang nàng tới bên vách núi, nàng lui về phía sau một bước không thể nghi ngờ là khiến mình rớt xuống, thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Quỷ Cốc Tử buông ra nàng, để mình không bị té xuống.

"Không,,,, " Hiên Viên Diễm thấy một màn như vậy, phi thân tới kéo, nhưng chỉ nắm được một đoạn tay áo của Mộc Mộc bị đứt, không chút nghĩ ngợi nhảy xuống theo, lại đột nhiên trước mắt tối sầm, ngã xuống.

Vân ở phía sau tiếp được Vương Gia mình, phân phó người kéo Quỷ Cốc Tử đi, toàn bộ những người còn lại tìm Mộc Mộc dưới vách đá.

Mà Mộc Mộc nhìn thấy Hiên Viên Diễm quên mình bay tới nàng thì nước mắt chảy ra, nàng chỉ cảm thấy mình không ngừng rớt xuống, y phục bị gió thổi dữ dội, mặt giống như bị dao găm cắt rất đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Mất trí nhớ

Edit: Tiểu Lăng

“Sư phụ, được chưa! Hơn mười ngày rồi, mà lần nào người cũng nói sắp, sắp!” Tiểu dược đồng đứng sau lưng một ông lão tóc trắng, nhìn ông đầy vẻ khinh bỉ.

Mà ông lão cũng không để ý tới hắn, tự tay kiểm tra thân thể cho người nằm trên giường.

“Sư phụ, rốt cuộc có thể cứu sống được nàng ấy không vậy!” Giọng tiểu dược đồng lộ vẻ lo lắng, khó khăn lắm mới có một người từ ngoài đến đây, nếu sư phụ không cứu sống được, chẳng phải là phí công sức họ mang nàng từ chân núi về à. Quan trọng nhất là, hắn và lão đầu tử này nhìn nhau là thấy ghét, cả ngày lão đầu tử này chỉ biết chui vào trong đống dược thảo, ngay cả một người để nói chuyện hắn cũng không có.

“Hừ, thằng ranh con ngươi, sư phụ ta đã thất bại bao giờ, ngay cả Diêm vương gia cũng không dám cướp người với ta!” Lão đầu sờ chòm râu của mình, hơi tự hào nói.

“Vậy sao nàng ấy vẫn chưa tỉnh lại! Không phải người đã nói, chậm nhất là hôm nay nàng ấy sẽ tỉnh sao?” Dược đồng không hiểu hỏi.

“Con bé bị thương rất nặng, tỉnh lại được đã là hay rồi, hay đổi ngươi chữa? Hừ!” Thằng ranh con này càng ngày càng không biết tôn ti trật tự, còn định kéo chân ông, không nhìn lại xem ông là ai, sao lại dễ bị làm khó đến vậy, thế thì sao xứng với cái danh “Thần y đệ nhất thiên hạ” này nữa. Nói xong, ông lại cầm lấy ngân châm bên cạnh ghim lên người nàng.

Chỉ trong chốc lát, người nằm trên giường lông mi run rẩy, ngón tay cũng hơi cong cong lên.

“Sư phụ, mau nhìn kìa, ngón tay của nàng ấy động đậy rồi!” Tiểu dược đồng kích động la hét.

“Biết rồi, hét cái gì mà hét! Chuyện bé xé ra to!” Ông lão quay đầu, ra vẻ bực mình trừng tiểu dược đồng.

“…” Tiểu dược đồng uất ức ngồi xổm sang bên, vẽ vòng tròn nguyền rủa người, hừ!

Mộc Đào Đào mở mắt ra, nhìn gian phòng cực kỳ đơn sơ trước mặt. Nó đơn sơ đến mức trừ cái giường này ra, đằng trước cũng chỉ có một cái bàn cũ kỹ và hai băng ghế, trên mặt bàn là một ấm trà siêu cũ và hai cái chén. Nàng lại quay lại nhìn ông lão đứng trước giường, đang cười híp mắt nhìn mình.

“Đây là đâu?” Nghe giọng này, Mộc Đào Đào giật nảy mình, mày nhăn chặt lại, không thể tin được đây là giọng của mình, vừa khàn vừa đặc, mỗi một tiếng cất lên như một nhát dao cắt vào cổ họng.

“Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi, ngươi biết không? Suýt nữa ngươi đã không tỉnh lại được, may mà có sư phụ ta cứu ngươi đó!” Tiểu dược đồng thấy Mộc Đào Đào tỉnh lại, không đợi sư phụ nhà mình mở miệng, hắn đã nước miếng tung bay, bô bô nói.

“Nước, ta muốn uống nước!” Mộc Đào Đào thấy tiểu dược đồng nói đầy hưng phấn, mặc dù không đành lòng quấy rầy hắn, nhưng cổ họng của nàng thật sự đau không chịu được, không thể không lên tiếng cắt lời hắn.

“Ồ, ngươi chờ chút, có ngay đây!” Tiểu dược đồng nói xong, tới chỗ cái bàn duy nhất trong phòng, cầm lấy chén trên bàn, rót đầy cho nàng, quay lại bên giường, đỡ nàng lên, để nàng từ từ uống. Nhưng dù sao cũng đã mười ngày Mộc Đào Đào không được uống nước, giờ đã khát phát khô rồi, sao có thể uống từ từ được nữa. Thế là nàng không cần thận uống vội, sặc đến hai mắt đầy nước, không ngừng ho khan.

“Ta nói này, tiểu cô nương, uống từ từ thôi, chỗ ta không có gì, nhưng nước thì đủ no!” Đứng bên im lặng hồi lâu, giờ ông lão mới lên tiếng.

“Khụ khụ, khụ, cảm ơn các ngươi đã cứu ta, xin hỏi lão nhân gia, đây là đâu, người đi với ta đâu rồi, hai người có nhìn thấy không?” Mộc Đào Đào thanh thanh giọng mình, nói.

“Đây là Thanh Tiêu quốc, chúng ta nhặt được ngươi dưới chân núi Liên thành của Nam Thương quốc, lúc đó bên cạnh ngươi cũng không có ai cả! Nên chúng ta bèn mang ngươi về!” Ông lão giải thích cho Mộc Đào Đào. Nhưng ông cũng không nói rằng, ban đầu ông không định xen vào việc của người khác, bất đắc dĩ ông lại si mê y học, đối với những nghi nan tạp chứng, hay những trường hợp chỉ còn một hơi, ông đều thử cứu chữa một lần. Nói trắng ra một chút, đó là lấy những người này là đồ luyện tập!

“Thanh Tiêu quốc? Nam Thương quốc? Thuộc châu lục nào? Tại sao ta chưa từng nghe qua?” Mộc Đào Đào khó hiểu hỏi, mặc dù nàng học địa không giỏi lắm, nhưng hai quốc gia này nàng thật sự mới chỉ nghe lần đầu tiên.

“Không thuộc về châu lục nào cả, bây giờ đang là thế bốn nước chân vạc, theo thứ tự là Nam Thương quốc, Đông Vũ quốc, Hoán Nguyệt quốc và Thanh Tiêu quốc!” Ông lão thấy Mộc Đào Đào khó hiểu, giải thích cho nàng.

Mày Mộc Đào Đào càng nhăn chặt hơn, bỗng nhiên, “Á, đầu đau quá!” Nàng hét thảm thiết, cảm thấy có hình ảnh gì đó bỗng lóe lên trong đầu, nhưng lại không tài nào giữ lại được.

Hai tay ôm đầu, cuộn mình lại trên giường, tự đấm đánh mình, ông lão vội vàng tiến tới khống chế hai tay nàng, sợ nàng lại tự làm mình bị thương, lại thấy Mộc Đào Đào hai mắt tối sầm, ngất đi.

+++

“Vương gia, ngài ăn một chút đi, nếu Mộc cô nương thấy dáng vẻ ngài lúc này, nàng ấy cũng sẽ lo lắng!” Thị vệ thiếp thân của Hiên Viên Diễm giờ phải kiêm thêm cả trách nhiệm của mẹ già, mỗi ngày đều phải khuyên bảo hắn đừng uống rượu mà hãy ăn cơm.

Từ lúc Vân đánh ngất Hiên Viên Diễm mang về, Hiên Viên Diễm chưa từng rời khỏi thư phòng này một bước, ngày ngày không ngừng uống rượu đến tê liệt mình.

Hơn nửa thế lực của Hoàng gia, toàn bộ thôn trang đệ nhất thiên hạ dốc hết sức, tìm tròn nửa tháng, xới tung cả bầu trời Nam Thương quốc lên, ngay cả đáy vực ngã xuống lúc ấy cũng đã phái người đi tìm không dưới trăm lần, nhưng vẫn không có một tí tin tức nào.

Đương nhiên, Vân – người đánh ngất hắn lúc đấy cũng phải chịu hình phạt cực kỳ nghiêm trọng. Một đại nam nhân bị đánh mông đến nở hoa, nằm đúng bảy ngày trên giường, để cả đám huynh đệ tốt của hắn cười nhạo mãi. Quan trọng nhất là, vương gia nhà mình cũng không để ý đến hắn, còn không bằng giận nữa!

“Cút…” Hiên Viên Diễm cứ thế ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm bức chân dung nữ tử để trên bàn kia. Thấy nữ tử trong tranh, tay như cỏ mềm, da tựa mỡ đông, cổ giống cổ ngỗng, răng tựa ngà voi, trán ngọc mày ngài, khéo cười duyên dáng, mắt sáng như sao. Mỗi một nét vẽ đều thể hiện sự dụng tâm của người vẽ tranh.

“Vương gia, thuộc hạ van ngài, ngài đừng tự giày vò chính mình như thế, dưới vách núi không có gì, không phải chứng tỏ là Mộc cô nương không có chuyện gì sao? Có lẽ nàng ấy đang ở đâu đó chờ ngài đón nàng trở về thì sao!” Vân không sợ chết, đứng ngoài cửa nói tiếp, hiện tại ở Vương phủ, ba chữ Mộc Đào Đào là một cấm kỵ, gần như không ai dám nhắc tới trước mặt Hiên Viên Diễm.

Có lẽ lời của Vân có tác dụng, một lát sau, Hiên Viên Diễm đi ra khỏi thư phòng, khiến Vân đứng ở cửa và ảnh vệ trong phủ giật nảy mình. Quần áo hắn nhăn như lấy ra từ thùng dưa chua, tóc giống y một ổ rơm, thân còn đầy mùi rượu, đủ hun chết người.

“Múc nước đưa vào phòng ngủ của ta!” Lạnh lùng phân phó, chân không dừng bước đi về phía phòng ngủ của mình.

Thật ra Vân nói rất có lý, không phát hiện gì dưới vách núi mới là kết quả tốt nhất, Mộc Mộc có khả năng đã được ai cứu đi, hắn không thể tiếp tục suy sụp như thế này, hắn phải đi ra ngoài tìm nàng.

Trở lại phòng ngủ, rửa mặt chỉnh trang lại xong xuôi, liền đi thẳng vào Hoàng cung, hắn phải bàn giao tất cả, tránh mọi lo âu rồi đi tìm Mộc Mộc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Chuẩn bị lên đường

Edit: rinnina

Ngự Thư Phòng

"Hoàng thượng, hoàng thượng, Diễm Vương Gia vào cung rồi!" Thái Giám Tổng Quản Lý công công cận thân hoàng thượng vội vàng chạy vào bẩm báo.

"Vội vàng hấp tấp còn ra thể thống gì! Tới rồi thì để hắn đến Ngự Thư Phòng tìm ta là được rồi!" Hoàng thượng cũng buồn bực, chuyện xảy ra nửa tháng trước hắn cũng là có nghe thấy, hắn chưa từng thấy Hiên Viên Diễm chán chường, sa sút như vậy, hắn và mẫu hậu ba lần bốn lượt đến phủ hắn thăm hắn, nhưng lại bị chặn ngoài cửa, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy, nhưng đứng ngoài cửa ra vẫn ngửi được mùi rượu nồng nặc truyền ra từ trong phòng.

Nghe người làm trong phủ nói, hắn trở lại phủ thì sau khi sắp xếp người đi tìm Mộc Đào Đào thì không đi ra ngoài nữa, chỉ một mình trong phòng uống rượu không ngừng.

Lần này vừa đúng lúc Tam hoàng tử Hoán Nguyệt quốc Hàn Vũ Trạch đi sứ đến, có lẽ có thể để cho hoàng đệ này của hắn đi tiếp đãi, cũng cho hắn thư giải một chút, không nên vì một cô gái mà chán chường không ra nhân dạng.

Hơn nữa từ xưa đến nay vô tình nhất là người hoàng gia, tình cảm Diễm dành cho cô gái kia quá sâu, như vậy sau này nàng kia sẽ thành xương sườn mềm của hắn, không thể để cho Diễm bởi vì sao một cô gái thế này mà hư hỏng, hôm nay hắn vào cung, nhất định phải thật nói với hắn đàng hoàng.

"Hoàng huynh!"

"Cái tên tiểu tử này, ngươi xem một chút gần đây ngươi gầy gò đến thế nào, mẫu hậu lo lắng sắp điên rồi, một hồi ngươi đi thăm nàng đi!" Hiên Viên Kỳ vỗ vỗ bờ vai hắn, ý bảo hắn ngồi xuống nói.

"Tiểu Lý Tử, đi pha một bình Thượng Phẩm Đại Hồng Bào lên!" Phất phất tay bảo Tiểu Lý Tử đi nhanh đi.

"Hoàng huynh, thật ra lần này ta tiến cung là có một chuyện phải nói cho huynhbiết!" Hiên Viên Diễm nhìn mình hoàng huynh một cái, xoay người ngồi xuống.

"A, chuyện gì cứ nói!" Chân mày Hiên Viên Kỳ cau lại, không hiểu hỏi, đệ đệ của hắn có tính cách gì hắn rất rõ ràng, bình thường có chuyện luôn làm ngay, căn bản không thèm nói với mình, lần này cố ý vào cung nói với hắn, chứng minh chuyện rất nghiêm trọng; nhưng gần đây không xảy ra chuyện lớn gì mà?

"Ta có chuyện quan trọng phải làm, cho nên ngươi bảo quản thứ này trước đi!" Hiên Viên Diễm tránh nặng tìm nhẹ nói với Hiên Viên Kỳ, rồi đưa binh phù trong tay cho hắn. Chuyện quan trọng nhất là tìm được Mộc Mộc, mà đây cũng là một cơ hội để cho hắn giao lại binh quyền cho Hiên Viên Kỳ.

Mặc dù Hiên Viên Kỳ chưa từng nói gì, nhưng xưa nay có Hoàng đế trừ trong Ngự Lâm quân trong hoàng cung ra thì trong tay không còn binh quyền nào khác.

Huống chi mình không có chút hứng thú nào với quyền lực, nếu lúc ấy không vì cần phải giữ lấy giang sơn Hiên Viên gia thì hắn cũng sẽ không làm như thế. Hiện tại vừa đúng có thể giao những thứ này lại cho hắn, mình cũng có thể an tâm đi tìm Mộc Mộc, tìm được nàng rồi hắn sẽ đưa nàng đi khắp Đại Giang Nam Bắc, trải qua cuộc sống nhàn vân dã hạc, không để ý tới phân tranh trong thế gian.

"Ngươi cứ làm chuyện của ngươi đi, có liên quan gì tới chuyện này đâu, binh phù này cứ đặt ở chỗ của ngươi cho an toàn!" Hiên Viên Kỳ không hiểu, sau đó giống như nghĩ đến chuyện gì, không muốn nhận lấy binh phù.

"Chuyện của ta trong lúc nhất thời không thể làm xong, cho nên ta mới để binh phù này lại cho huynh, một khi có chuyện gì, ta nước xa không cứu được lửa gần, huynh cũng sẽ không phải luống cuống tay chân!"

"Cuối cùng ngươi muốn làm chuyện gì, mà ngươi lại phải để lại binh phù cho ta!" Hiên Viên Kỳ cau mày, hi vọng không đúng như suy nghĩ của hắn.

"Ta muốn đi tìm Mộc Mộc, ta không tin nàng không còn trên đời, Vô Hư đạo trưởng đã từng nói nàng có một kiếp này, qua rồi thì sẽ yên ổn!" Nhắc đến Mộc Mộc thì trong mắt Hiên Viên Diễm không khỏi nổi lên tình ý, Hiên Viên Kỳ chưa từng nghĩ tới Hiên Viên Diễm còn có một mặt thâm tình đến thế.

"Qua được thì tốt, nhưng nếu như không qua... " Hiên Viên Kỳ khẽ nhíu mày, đó chỉ là lời từ một phía của Vô Hư đạo trưởng, theo hắn đang biết thì Mộc cô nương đó chắc là không biết võ công, té xuống từ vách đá cao như vậy, khả năng sống sót rất nhỏ.

"Không có nếu như." Hiên Viên Kỳ còn chưa nói hết Hiên Viên Diễm đã chặn lại, hơn nữa giọng nói rất lớn, xen lẫn tức giận, khủng hoảng, sợ run.

"Vậy cũng tốt! Nhưng tùy lúc phải báo bình an cho chúng ta, để cho chúng ta biết tin tức của ngươi, còn nữa, nếu như cần giúp gì ngươi cứ mở miệng, cũng đi thăm mẫu hậu một chút đi, nếu như nàng biết ngươi phải đi thì nhất định sẽ vô cùng đau lòng." Hiên Viên Kỳ thấy không thể lay chuyển Hiên Viên Diễm, chỉ có thể dặn dò hắn.

"Nương nương, Lý công công đã quay lại, chúng ta đi thôi!" Trước cửa ngự thư phòng một cô gái áo hồng cung kính nói với một cô gái quần áo hoa lệ.

"Đi thôi!" Chỉ thấy cô gái quần áo hoa lệ nhẹ nâng môi đỏ mọng, ngạo mạn xoay người đi.

"Hoàng thượng, Diễm Vương Gia,trà đến rồi!" Lý công công đặt trà trên bàn rồi lui ra ngoài.

"Tới nếm thử đi, đây chính là trà mới đến, xem thử có thích không, nếu thích thì lát nữa bảo Tiểu Lý Tử mang về cho ngươi!"

"Vậy thì ta cám ơn hoàng huynh trước rồi, chẳng qua ta vẫn thích Bích Loa Xuân hơn, cho nên huynh cứ giữ lại uống đi, nếu không thì ta sẽ lãng phí hết đó!" Hiên Viên Diễm thấy đã nói xong chuyện chính, tâm trạng cũng nhẹ nhõm hơn không ít.

"Ha ha, ngươi không cần thì thôi, một lát ngươi đi qua mẫu hậu thăm nàng, gần đây nàng rất lo lắng cho ngươi, tinh thần cũng không còn tốt như trước kia!" Hiên Viên Kỳ cũng không miễn cưỡng hắn, chỉ là dặn dò hắn một lát nữa dù thế nào cũng phải đi thăm mẫu hậu.

"Được! Điều cần nói ta đã nói xong rồi, giờ ta đi qua chỗ mẫu hậu thăm nàng, để cho nàng an tâm! Nếu như có việc gấp gì ngươi có thể đi đến phủ tìm quản gia của ta, hắn biết làm sao mới liên lạc được với ta!" Nói xong Hiên Viên Diễm xoay người rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Sau khi Hiên Viên Diễm đi ra, Hiên Viên Kỳ thở dài, hoàng đệ của hắn từ nhỏ cái gì cũng giỏi, võ công cao cường, thủ đoạn, mưu lược cũng là nhất đẳng, nếu như lúc ấy không có hắn, sợ là mình không lấy được giang sơn Hiên Viên gia, hiện tại thật vất vả hắn mới có người yêu thích, hoàng huynh này dù thế nào cũng phải ủng hộ hắn mới được, bây giờ chỉ có hắn canh giữ giang sơn này, để cho hắn không có nỗi lo âu về sau mà an tâm đi tìm Mộc cô nương đã là việc ủng hộ lớn nhất với hắn rồi, hi vọng cô nương kia còn sống, nếu không không biết hoàng đệ sẽ ra sao.

"Thái hậu nương nương, Diễm Vương Gia vào cung thăm ngài kìa!" Chỉ thấy này phía sau bức rèm che, trên ghế quý phi có một mỹ phụ chừng ba mươi đang nằm nghiêng, mắt đẹp nửa ngủ, bên cạnh có hai cung nữ, một người xoa vai cho nàng, một người khác ngồi xổm trên mặt đất đấm chân cho nàng.

"Nhanh, mau cho hắn vào!" Phất phất tay để cung nữ bên cạnh lui ra rồi ngồi dậy, đã có hơn một tháng nàng không gặp hắn, lần trước đi tới phủ mấy lần nhưng bị chặn ngoài cửa, khiến nàng lo lắng gần chết.

"Hài nhi thỉnh an mẫu hậu! Nguyện mẫu hậu thân thể an khang!"

"Diễm nhi mau tới đây để mẫu hậu xem một chút, ngươi coi ngươi đi, gầy đến mức nào rồi, đám nô tài trong phủ làm việc thế nào vậy!" Thái hậu lôi kéo Hiên Viên Diễm ngồi xuống, mặt đầy vẻ ân cần, từ ái.

"Mẫu hậu, nhi tử rất khỏe, ngươi đó, đừng chăm lo mù quáng! Lần này nhi tử phải đi xa nhà một chuyến, đặc biệt tới đây từ giả ngài!"

"Vậy trên đường ngươi phải cẩn thận!" Thái hậu cũng là người từng trải, cũng từng trẻ tuổi, đương nhiên biết Hiên Viên Diễm nói đi xa nhà là đi làm gì, chỉ là nhi tử của mình khó khăn lắm mới có người trong lòng, đương nhiên mình phải ủng hộ hắn rồi! Chỉ hi vọng đi khỏi nhà bình an là được rồi!

Mà trong một góc tĩnh lặng của hoàng cung.

"Xuân Hương, ngươi cầm bức thư thân bút của Bổn cung về phủ Thừa tướng, tự tay giao cho phụ thân! Phải cẩn thận một chút biết không?" Cô gái quần áo hoa lệ đứng trước Ngự Thư Phòng lúc nãy dặn dò nha đầu cận thân của mình, trong mắt không giấu được vẻ hưng phấn.

"Dạ, nương nương, nô tỳ đi ngay!" Nha đầu kia bỏ thư vào vạt áo, cung kính xoay người lui ra ngoài.

hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Tỉnh lại

Editor: Lạc Tâm Vũ

Do lần này Hiên Viên Diễm phải ra ngoài rất lâu, Thái hậu nương nương liền giữ hắn ăn xong cơm tối ở trong cơm mới đi, đợi đến khi Hiên Viên Diễm về Vương phủ trời đã đã tối đen, hắn đi thẳng tới thư phòng, để thị vệ bên ngoài kêu Vân đến.

"Cốc cốc…Cốc cốc cốc…" Tiếng gõ cửa có nhịp điệu vang lên.

"Vào đi!"

"Kẹt…" Tiếng mở cửa vang lên, Vân đi vào.

"Vương gia!"

"Ngày mai chúng ta xuất phát đi tìm Mộc Mộc, nhân tiện tra sản nghiệp của Kỳ Hạ một chút, không nên đả thảo kinh xà*, ta muốn nhìn thử xem ngày thường bọn họ làm như thế nào! Có lẽ một chốc không về được, mọi thứ đều đã chuẩn bị đầy đủ rồi!" Hiên Viên Diễm đứng ở trước bàn đọc sách thu xếp thư tín của hắn, dặn dò cũng không ngẩng đầu lên.

*Đả đảo kinh xà: Bứt dây động rừng

"Rõ! Thuộc hạ đi làm ngay!" Nói xong ra ngoài, đóng cửa thư phòng lại.

Sáng sớm, trăng tàn như một khối đá cuội mất đi sự sáng bóng, để tại chân trời; bầu trời yên tĩnh như một mặt gương sáng, như có thể chiếu ra tất cả đất đai. Thỉnh thoảng chim chóc cùng nhau xẹt qua thành đường cong ưu mỹ giữa bầu trời.

"Vương gia, đều đã chuẩn bị tốt, chúng ta có thể xuất phát!" Hôm nay Vân mặc một trường sam đen như mực, khiến cả người xem ra nhiều hơn một tia sắc bén.

"Đi thôi!" Nói xong Hiên Viên Diễm làm động tác như nước chảy mây trôi tiêu sái phóng khoáng xoay mình lên ngựa, mà con ngựa cũng như biết tâm tình chủ nhân, "Vù" một cái liền chạy như bay ra ngoài.

Mà ba mươi mấy người phía sau đều mặc áo quần màu đen giống như Vân, tất cả đều trang bị giống hệt, tuy cải trang cực kì thông thường, nhưng cả khí thế, vừa nhìn chính là cao thủ trong cao thủ, làm cho người ta không thể xem nhẹ.

Mộc Đào Đào là mất tích dưới vách núi bên cạnh Liên Thành, cho nên đó là lí do mà Hiên Viên Diễm vẫn chưa từ bỏ ý định muốn tìm thêm manh mối từ nơi đó, hắn sẽ quyết định đi tìm về hướng nào.

Sau khi Mộc Đào Đào hôn mê, lão giả lại châm ngân châm cho đầu của nàng, hi vọng máu vọng máu bầm trong đầu nàng sớm tản ra, vì máu bầm đè thần kinh bên trong não, làm cho nàng mất đi một phần ký ức.

Dưới sự chăm sóc của lão giả và tiểu dược đồng, vừa sáng ngày hôm sau Mộc Đào Đào đã tỉnh lại, ặc, thật ra là đói tỉnh, nàng hôn mê đến mười ngày, lão giả cho nàng ăn đều là thức ăn lỏng.

Nhìn hoàn cảnh lạ lẫm trước mắt, Mộc Đào Đào nhớ tới nàng là xuyên qua, hiện tại đây là một địa phương hoàn toàn xa lạ, sau này nàng chỉ có thể dựa vào nỗ lực của bản thân, đứng lên cầm lấy y phục bên cạnh chuẩn bị mặc, nhìn hồi lâu không biết, đành phải khóac lên trên người, đi đến gian phòng bên ngoài, nằm ở trên giường này đến mười ngày, xương cốt cũng sắp rời ra từng mảnh, chỉ khẽ cử động, toàn thân đau đớn nói không nên lời.

"Mọi người chào buổi sáng!" Đẩy cửa ra thấy lão giả và tiểu dược đồng đều ở sân ngoài sắp xếp thảo dược liền nhẹ giọng chào hỏi.

"Chào buổi sáng!" Lão giả chỉ nhìn Mộc Đào Đào một chút, cảm giác khí sắc của nàng xem như không tệ, lại quay đầu sắp xếp thảo dược của mình.

"Trời ơi! Sao ngươi lại tự ra đây chứ, ngươi nên nghỉ ngơi nhiều một chút mới đúng! Nhưng không khí buổi sáng tốt, ngươi ra ngoài hít thở không khí một chút cũng tốt!" Tiểu dược đồng thấy Mộc Đào Đào ra ngoài, vội vàng cầm một cái ghế ra ngoài giúp nàng, đỡ nàng ngồi lên trên, vừa như nhắc tới, vừa như lẩm bẩm líu ríu nói.

"Cảm ơn!" Tuy giọng Mộc Đào Đào còn khàn khàn, nhưng vẫn tốt hơn hôm qua rất nhiều, khi nói chuyện cũng không đau như vậy nữa, trong lòng nghĩ y thuật của lão giả này nhất định rất tốt.

Tuy loại bệnh này ở hiện đại một viên thuốc là xong rồi, nhưng xem cách ăn mặc của bọn họ chính là người cổ đại, y thuật cũng không thể đánh đồng với ngàn năm sau, cho nên đó là lí do ở trong lòng Mộc Đào Đào y thuật của lão giả kia có thể đạt đến trình độ này, chắc chắn là rất giỏi rồi.

Cũng may lão không biết suy nghĩ thực sự trong lòng Mộc Đào Đào, nếu không thế nào cũng phải tức giận đến hộc máu, nàng kêu cái gì mà bệnh kia một viên thuốc thì tốt rồi, nàng tưởng rằng là cảm nha, nàng cũng không nghĩ lại rơi từ trên vách đá cao như vậy, có thể chữa cho nàng sống là không tệ rồi, huống chi lão giả còn chữa nàng đến vui vẻ, nha đầu kia thật sự là một tiểu bạch nhãn lang*. Dường như quên mất đứa trẻ Mộc Mộc đã mất trí nhớ rồi, nàng nào biết mình rơi xuống từ nơi rất cao, nhiều lắm là cho rằng mình rớt xuống biển, được bọn họ cứu, cảm mạo không tốt mà thôi.

*Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

“Nhất định là ngươi đói bụng đi, ta đi bưng chén cháo tới cho ngươi!” Xoay người chạy về phía phòng bếp nhỏ, không thể không nói tiểu dược đồng vẫn khắc sâu được một chút chân truyền của lão giả, biết bây giờ Mộc Đào Đào hắn là đói bụng, cũng chỉ có thể ăn một chút thức ăn lỏng thanh đạm, nếu không sẽ thương tổn đến dạ dày.

Một lát thì tiểu dược đồng liền bưng tới một chén cháo trắng nhỏ, có thể nói Mộc Đào Đào cực đói nuốt ngấu nghiến vài ngụm liền uống sạch, sĩ diện hả, lót bên trong áo hay chăn cũng không được, sau khi uống xong hai mắt phát sáng nhìn tiểu dược đồng, trong mắt viết đầy còn nữa không? Còn nữa không?. Tiểu dược đồng thì bị ánh mắt của Mộc Đào Đào nhìn đến run lên, không rõ nàng đây là muốn làm gì, cuối cùng vẫn là lão giả lên tiếng nói “Ngươi đã tỉnh lại, không nên ăn quá nhiều một lần, muộn một chút ngươi lại ăn thêm cũng được!” Mộc Đào Đào mới không tình nguyện méo miệng nhỏ cầm chén trả lại cho tiểu dược đồng, mà tiểu dược đồng chứng kiến bộ dáng Mộc Đào Đào méo miệng quá đáng yêu thì mặt liền đỏ lên một chút, bưng chén bỏ chạy về phía phòng bếp, để lại Mộc Đào Đào với khuôn mặt mờ mịt.

“Sao cô nương ngươi có thể rớt xuống từ vách núi?” Lão giả có chút tò mò hỏi, trên người Mộc Đào Đào không có dấu vết đánh nhau với người khác, cũng không có một chút nội lực, không nghĩ người nào nhẫn tâm như vậy đẩy nàng xuống từ vách núi cao như vậy.

“Ta không nhớ rõ!” Mộc Đào Đào nghĩ một chút nói, nhưng đây cũng là sự thực, chính nàng là rơi xuống biển, không biết lão giả này cứu nàng như thế nào liền thành dưới vách núi, mà hiện tại nàng cũng không quen thuộc ở chỗ này, dù sao cũng không thể nói cho lão giả là mình xuyên qua, tin rằng bọn họ rất khó mà không kéo nàng đi thiêu chết.

“Vậy cô nương tên gọi là gì, ở đâu?”

“Ta tên là Mộc Đào Đào, năm nay mười sáu tuổi, những thứ khác ta đều không nhớ rõ!” Mộc Đào Đào nhíu mày nói.

“Vậy sau này có tính toán gì không?” Lão giả cũng tin là thật, tất nhiên mình học y, lão cũng biết trong đầu Mộc Đào Đào có khối máu đè nặng thần kinh, cho là phần mất trí nhớ.

“Ta muốn ra ngoài một chuyến xem có thể nhớ được gì không, đi một bước tính một bước đi!” Mộc Đào Đào nửa thật nửa giả nói xong, nàng muốn đi ra ngoài một chuyến là muốn xem có thể tìm được những người cùng nơi với nàng không.

“Ừ, cũng được, nói không chừng nhìn thấy sự vật quen thuộc có thể nhớ tới một ít chuyện, ngươi ở lại nơi này của ta mấy ngày, đợi thương thế trên người tốt lên ta để Vân Kỳ tiễn ngươi ra ngoài!” Lão giả suy nghĩ một chút gật đầu nói.

“Cảm ơn ân nhân cứu mạng, không biết tôn tính đại danh của ân nhân? Về sau có cơ hội nhất định báo đáp!” Mộc Đào Đào học cách nói chuyện của bọn họ.

“Ha ha, ngươi gọi ta là Vân lão đầu là được!” Lão giả thẳng thắn cười to ra tiếng, hắn chỉ là cảm thấy mười năm không ra cốc, vừa ra ngoài lại gặp nha đầu kia, không thể không nói đây cũng là một loại duyên phận.

Lão không thích người khác gọi lão là thần y, lão cảm thấy như vậy khoảng cách giữa người và người quá xa, còn không bằng kêu một tiếng Vân lão đầu thân thiết hơn.

“Vậy được rồi! Ta cảm ơn lão đầu ngài trước!” Mộc Đào Đào thè lưỡi cười đáp, thực ra ở nhà nàng cũng không thích gọi lão là ông, đều gọi lão đầu, lão đầu, nghe được lão giả muốn nàng gọi như vậy, cũng không cảm thấy có gì xấu hổ, ngược lại rất thuận miệng liền kêu.

Mà tiểu tử Vân Kì kia vẫn ngây ngốc ở trong phòng bếp, che lồng ngực đang va chạm nhảy dựng, cả khuôn mặt cũng đỏ hết. Chao ôi có lẽ mùa xuân nên đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Tìm được đầu mối

Lần này hơn ba mươi người lên đường đi Liên Thành cũng là cao thủ, hơn nữa xuất hành với tư trang nhẹ nhàng cho nên chỉ cần hai ngày ngắn ngủi đã đến vách đá bên Liên Thành, Hiên Viên Diễm để cho bọn họ xuống ngựa tản ra, tra xem còn một chút đầu mối khác hay không.

Còn hắn đứng ở phía trên nơi Mộc Đào Đào rớt xuống, ánh mắt tìm ở trên vách đá, nhìn không có một chút dấu vết, nhìn qua lại, ánh mắt cố định ở trên một thân cây giữa chừng vách đá, sử dụng khinh công bay lên, hai chân rơi trên nhánh cây, một tay nắm tảng đá lồi ra ngoài, nhìn dấu vết phía trên, trên tảng đá cùng trên nhánh cây còn có vết máu loang lổ, một cành cây gảy còn vương một mảnh vải rách, Hiên Viên Diễm đưa tay nhặt nó lên, ngón tay vuốt ve qua lại, bỏ nó vào trong vạt áo ngực, xoay người bay xuống. Đây là y phục Mộc Mộc, hắn còn có thể ngửi được mùi thơm lưu lại trên người Mộc Mộc.

"Vương Gia, người xem trên đất cùng trên cây còn có dấu chân, thoạt nhìn dấu chân có một chút nặng, mà phương hướng này có thể đi qua Thanh Tiêu Quốc!" Vân phát hiện ở cách đó không xa, bên này cỏ dại rất cao, không chú ý thì không phát hiện được, thời điểm trước phái người tới đều tìm kiếm tung tích Mộc Đào Đào, cho nên bọn họ cũng không có chú ý.

Hiên Viên Diễm vội vàng bay qua ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn dấu chân một lát nói: "Đi Thanh Tiêu Quốc!" Nói xong xoay người lên ngựa đi đến nơi kia.

"Này, uy uy, ta nói Vân Kỳ, ta đắc tội ngươi sao? Làm sao ngươi nhìn thấy ta quay đầu bước đi nha, nếu như ta làm sai, ta nói xin lỗi với ngươi còn không được sao! Ngươi đừng không để ý tới người nha!" Ở sau mấy lần Vân Kỳ coi thường Mộc Đào Đào, Mộc Đào Đào không nhịn được bộc phát.

"Không có, không có!" Vân Kỳ không dám ngẩng đầu nhìn Mộc Đào Đào.

"Không có gì sao không để ý tới ta nha! Nhìn thấy ta sẽ đi, chẳng lẽ khuôn mặt ta bị huy dung rất xấu, nên ngươi nhìn thấy ta bỏ chạy, nhưng trước đó vài ngày ngươi cũng không có như vầy phải không?" Mộc Đào Đào cũng không dễ bị lừa dối như vậy, không muốn cho hắn nói ra một nguyên nhân.

"Thật, thật không có, đúng rồi sư phó gọi ta còn có việc, ta đi trước!" Nói xong cũng không quay đầu lại chạy.

"Ai, ai ta nói ngươi đừng chạy nha!" Mộc Đào Đào vẫn không thể nào lưu Vân Kỳ lại.

"Làm thứ gì nha!" Mộc Đào Đào buồn bực đá tảng đá dưới chân cho hả giận.

"Ai yêu uy, ngươi Xú Nha Đầu này, nhìn ta không vừa mắt có phải hay không nha, còn dám dùng tảng đá ném ta! Kính già yêu trẻ, kính già yêu trẻ có hiểu hay không?" Thật ra thì không phải Mộc Đào Đào ném đá lão đầu, đây là lão đầu cố ý muốn cãi nhau cùng nàng mà thôi.

"Đây vốn không ném đá ông nha, ta mà không kính già yêu trẻ thì thành nhân bánh bích quy rồi!" Mộc Đào Đào nhỏ giọng nói thầm.

"Hừ, ta muốn bảo ngươi là trước khi làm bất cứ chuyện gì, quan sát nhiều, để tránh sau này ngươi làm sai chuyện, Xú Nha Đầu không biết điều!" Lão đầu nhi cao ngạo nói lầm bầm hai tiếng.

"Biết, biết, lão đầu nhi đối với ta tốt nhất!" Mộc Đào Đào lôi kéo cánh tay lão đầu nhi cợt nhả lấy lòng. Những ngày chung đụng này, Mộc Đào Đào rất thích lão đầu này, cảm giác giống như gia gia của mình, có lúc để cho nàng sẽ không nhịn được làm nũng ăn vạ đối với ông.

Lão đầu thì càng đúng rồi, mình càng ngày càng già, muốn bên người có một người nói chuyện, mà tiểu tử thúi Vân Kỳ kia, không chọc tức mình liền không tệ, còn hy vọng xa vời hắn tới làm nũng, ăn vạ đối với mình, mà lúc này Mộc Đào Đào vừa đúng bổ khuyết cái chỗ trống này, miệng nha đầu lại ngọt, lại biết dỗ người, lão đầu cũng là thật tâm thích nàng.

"Ngươi tiểu nha đầu lừa đảo này, cùng ta đến bên kia đi!" Vẫy vẫy tay về phía Mộc Đào Đào, đi tới phòng lớn mặt hắn.

"Được, tốt!" Buông tay lôi kéo lão đầu, cùng đi ở phía sau hắn.

"Tới ngồi xuống, ta có việc nói cho ngươi!" Vào trong nhà để cho Mộc Mộc ngồi xuống ở bên cạnh hắn.

"Có chuyện gì ngài cứ việc nói thẳng đi, nghiêm túc như vậy!" Mộc Đào Đào cười trừng mắt nhìn.

"Xú Nha Đầu! Ngươi chuẩn bị một chút, chiều ta sẽ để cho Vân Kỳ dẫn ngươi đi ra ngoài, thuận tiện cũng để hắn đi ra ngoài xem, trên đường có chuyện gì ngươi tìm hắn là được, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau." Lão đầu nói xong sờ sờ chòm râu dài của mình.

"Ha hả, tốt lắm! Nhưng Vân Kỳ biết võ công sao? Ta thấy tuổi còn nhỏ hơn ta, vạn nhất chúng ta gặp phải cường đạo ở trên đường thì làm sao bây giờ? Sẽ không cần ta tới bảo vệ hắn chứ?" Mộc Đào Đào nghe nàng có thể đi ra ngoài nửa ngày, trong lòng đặc biệt hưng phấn thêm kích động nha, nghĩ thầm lần đầu tiên đến cổ đại, thế nào cũng phải đến oanh oanh liệt liệt; nhưng ngay sau đó lại bắt đầu lo lắng, mình ở nơi này một mình, một không có tài, hai không có quyền, ba không có người quen, bốn không biết võ công, gặp phải người khi dễ mình thì làm sao, cho nên vẫn là hỏi trước cho rõ ràng.

Vân Kỳ thấy bộ dáng Mộc Đào Đào rõ ràng "Ta không tin ngươi", giận đến mặt đều đen, hắn thừa nhận mình nhỏ hơn hai tuổi so với Mộc Đào Đào, nhưng võ công của hắn cũng tốt có được hay không, hơn nữa hắn còn am hiểu dụng độc, cho dù gặp phải cao thủ hắn cũng có biện pháp không bị thương chút nào có được hay không, không nghĩ ra tại sao mình để cho nàng xem thường như thế.

"Ha ha, ha ha ha,,, " lão đầu thấy Mộc Đào Đào cùng biểu tình Vân Kỳ, cười đến bụng cũng rút gân, cả người cũng úp sấp trên bàn rồi.

"Lão đầu, ông đừng cười nha, ông trả lời cho ta nha! Hắn có được hay không nha,,,, "

"Ngươi yên tâm, ta không cần bảo vệ, đến lúc đó đừng để ta bảo vệ ngươi là được!" Vân Kỳ không đợi Mộc Đào Đào nói cho hết lời, mặt đen lại nói xong câu đó cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, thiếu chút nữa hắn bị Mộc Đào Đào tức chết, trước đó vài ngày sao lại không phát hiện nàng còn có bản lãnh này đây?

"Ai, ai ai,, lão đầu ta nói sai cái gì sao?" Mộc Đào Đào thấy Vân Kỳ tức giận đi ra ngoài, không hiểu hỏi lão đầu cười nằm úp sấp này.

"Khụ, khụ,, tiểu nha đầu cứ yên tâm đi, võ công tiểu tử này vô cùng tốt, ngươi đi theo tuyệt đối sẽ không bị một chút khi dễ!" Lão đầu hắng giọng một cái nghiêm túc nói với Mộc Đào Đào.

"Thật lòng không nhìn ra!" Mộc Đào Đào rõ ràng không tin lão đầu nói.

Lão đầu cũng không còn để ý nàng, xoay người kéo ngăn kéo hộc tủ phía sau ra, cầm một xấp ngân phiếu cho Mộc Đào Đào, ra cửa bên ngoài, một cô nương như nàng mang nhiều một chút vẫn có chỗ tốt, huống chi hắn trở thành thân nhân của Mộc Đào Đào.

"Cảm ơn! Tuy không dùng bao lâu nhưng sau này ta sẽ hoàn lại! Lão đầu liền theo ta hưởng phúc đi!" Mộc Đào Đào rơi nước mắt, một người mới quen biết có thể thật lòng đối đãi mình như thế, thật sự là cảm động đến không hơn được nữa, nhưng nàng cũng không kiểu cách, đưa tay cầm. Nàng cũng không có một phân tiền, coi như nàng có đầu óc buôn bán khôn khéo nữa, cũng phải có tiền bạc làm hậu thuẫn mới được, nếu không một phân tiền cũng có thể làm khó anh hùng hảo hán.

"Ha hả! Ít bạc này không cần trả lại, nếu ngươi dùng hết rồi hay không đủ hỏi Vân Kỳ là được!" Lão già từ ái sờ sờ đầu Mộc Đào Đào.

"Lão đầu đối với ta thật tốt! Nếu như ta không tìm được thân nhân, ta sẽ trở lại bên ăn bám bên cạnh ông có được hay không!" Mộc Đào Đào cúi đầu đặt trên bả vai lão đầu, giọng nói mềm nhũn mang theo một chút giọng mũi.

"Tốt lắm, nhanh đi sửa sang lại một chút!"

"Uh, ta đây phải đi!" Nói xong giống như bươm bướm bay đi.

Lão già cưng chìu lắc đầu, xoay người đi tới dược phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Xuất cốc

Editor: Voicoi08

Sáng sớm, gió nhẹ nhàng thổi lướt qua sườn núi tràn đầy sức sống, rừng cây, nhảy nhót trong sơn cốc vắng vẻ, khiến những nhánh cỏ xanh nhạt nhẹ nhàng rung động, những giọt sương trong suốt từng giọt, từng giọt nhẹ nhàng chảy xuống mặt đất, những con chim nhỏ sớm cố gắng kiếm ăn trên mặt cỏ, u cốc có vẻ vô cùng yên tĩnh.

Tuy rằng Mộc Mộc mới ở đây vài ngày, nhưng nàng rất thích phong cảnh nơi đây, còn cả lão nhân đối xử với nàng rất tốt, tất cả đều khiến nàng có chút luyến tiếc không muốn rời đi.

Trước kia đều là nhà cao tầng, ngay cả một chút phong cảnh trong khu nhà cũng là nhân tạo, hoàn toàn mất đi sự thú vị của hệ nguyên sinh thái.

“Được rồi, cũng không còn sớm, các ngươi lên đường sớm đi, xú tiểu tử, ngươi phải chăm sóc nha đầu này thật tốt cho ta.” Lão đầu cũng không thích nhìn sự buồn bã khi ly biệt, nhanh chóng thúc giục bọn họ đi, không phải là rời đi thôi sao, không cần phải làm giống như sinh ly tử biệt.

“Lão đầu, ta sẽ nhớ ngươi, nhưng ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ nhanh chóng phát tài, sau đó đón ngươi đến hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc.” Mộc Đào Đào ôm chặt lấy lão đầu, nghẹn ngào nói, lão đầu cũng giống như gia gia của nàng, sau này nhất định nàng sẽ hiếu thuận với ông thật tốt, tuy rằng nàng không biết nàng có thể trở về hay không.

“Xú nha đầu, ngươi chỉ biết nói ngọt dỗ ta vui vẻ thôi. Đến cầm lấy, nếu xú tiểu tử kia dám bắt nạt ngươi, ngươi hãy dùng lệnh bài kia, đến hiệu thuốc ở bốn quốc gia, người bên trong đó tùy ngươi điều động.” Lai lịch của lệnh bài kia rất lớn, nhưng lão đầu cũng không muốn nói cho nha đầu kia, sợ nàng không chịu nhận.

Mà bên này, ánh mắt Vân Kì nhìn thoáng qua cái chuông đồng lớn kia, lão già này ra tay đúng là tuyệt bút nha! Bản thân đi theo bên người lão từ nhỏ cũng chưa từng được hắn đối xử tốt như vậy. Thật khiến người ta buồn bực, miệng hắn chu lên thật cao, trên mặt viết rõ ràng ‘Ta rất không vui.’, nhưng không có ai để ý đến hắn, ngay cả một ánh mắt cũng không cho hắn.

“Lão đầu, cám ơn ngươi.” Nước mắt của Mộc Đào Đào một giọt lại một giọt rơi xuống, cái mũi nhỏ hít hít không ngừng, đôi mắt to giờ phút này cũng hồng giống như con thỏ.

“Được rồi. Được rồi, Đi nhanh đi. Đi nhanh đi.” Lão đầu giống như không kiên nhẫn đẩy hai người đi về phía trước.

“Lão đầu, ngươi phải nhớ ăn cơm đúng giờ, còn có uống ít rượu thôi, ăn nhiều rau dưa một chút...” Mộc Đào Đào lo lắng dặn dò lão đầu, lão nhân này vừa nhìn thấy thảo dược thì cái gì cũng quên.

“Xú nha đầu, ta ăn muối còn nhiều hơn ngươi ăn cơm, không cần ngươi đến dạy bảo ta, hừ.” Lão đầu ra vẻ tức giận xong lập tức quay người đi về, nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ một cái.

“Được rồi, đi thôi.” Vân Kì kéo kéo ông tay áo của Mộc Đào Đào.

“Được...” Tuy rằng nàng đồng ý ngoài miệng, nhưng mỗi bước đi nàng đều đi rất chậm.

“Ngươi đi theo sát sau ta, con đường này có rất nhiều cơ quan, còn có một chút trận pháp, cũng không thể chạm vào những đồ vật bên cạnh, biết chưa?” Lúc đi tới đường ra, Vân Kì nghiêm túc nói qua với Mộc Đào Đào.

“Được, Ta biết rồi, dài dòng chết mất.” Mộc Đào Đào cúi đầu nói thầm, nàng đang nghĩ sao trước kia nàng không phát hiện ra tiểu tử này lại dài dòng thế nhỉ.

“Cái gì? Ngươi còn ghét bỏ ta dài dòng. Nếu ta không nhắc nhở ngươi, một lát nữa ngươi chết như nào cũng không biết đâu.” Bỗng chốc, Vân Kì giống như một chú sư tử xù lông, gương mặt tức giận rất đáng yêu.

“Được rồi. Tiểu Vân Kì, Tiểu Kì Kì, Tiểu Vân Vân, ta sai lầm rồi được không?” Mộc Đào Đào vội vàng nhận lỗi với hắn.

“Hừ.” Vân Kì xoay người về phía trước, thật ra nhìn dáng vẻ lấy lòng của Mộc Đào Đào hắn đã không còn một chút tức giận nào nữa, nhưng mà vẫn phải làm dáng một chút, nếu không nha đầu kia còn tưởng rằng hắn là người dễ bắt nạt.

Nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Vân Kì, Mộc Đào Đào nghịch ngợm thè lưỡi, nàng buồn cười vô cùng, nhanh chóng đi theo phía sau hắn, đối với những trận pháp này nàng không biết gì hết, nàng cũng không muốn chết ở chỗ này, sinh mệnh là đáng quý.

Đi được chừng nửa canh giờ, lúc Mộc Đào Đào mệt đến mức thở hồn hển, chân cũng tê rần, cuối cùng họ cũng đi ra khỏi trận pháp kì quái kia.

“A…. cuối cùng cũng đi ra ngoài, là ai phát minh ra trận pháp này vậy?” Vừa ra đến bên ngoài Mộc Đào Đào nhanh chóng hét lên.

“Chính là lão già trong sơn cốc nha, còn có thể là ai nữa?” Vân Kì buồn cười nhìn dáng vẻ của Mộc Đào Đào.

“A, sao ta lại ngốc vậy chứ?” Nàng vừa nói vừa gõ một cái lên đầu mình, dáng vẻ ảo não không cần nói cũng biết đáng yêu đến thế nào.

“Vốn đã ngốc muốn chết, lại còn gõ thêm thì trực tiếp thành kẻ ngốc rồi.” Vân Kì nhìn dáng vẻ trốn tránh của Mộc Đào Đào, hắn lập tức nói móc.

“Này, ý ngươi là gì, ngươi giải thích rõ ràng cho ta, ai ngốc, ai ngốc, ngươi có biết IQ của ta là gần 200 không.” Nhìn dáng vẻ đáng đánh đòn của Vân Kì, Mộc Đào Đào cũng xù lông, nàng rất thông minh có được không. Hắn lại dám nói nàng ngốc.

“Ai đáp lại thì là người đó.” Vân Kì cao ngạo hất cằm lên, quyết đoán xoay người chạy trốn.

Chuyện này khiến Mộc Đào Đào trợn tròn mắt, nàng khiến người khác trắng trợn nhìn nàng với ánh mắt khinh bỉ, hơn nữa còn là một tiểu hài rách nhỏ hơn nàng. Chú có thể nhịn nhưng thẩm thẩm không thể nhịn.

“Này, ngươi đứng lại đó cho ta.” Mộc Đào Đào thở phì phì chạy về phía Vân Kì.

“Ngươi có bản lĩnh thì đuổi theo đi.” Nhìn dáng vẻ của Mộc Đào Đào khiến hắn cũng nổi tâm trạng muốn chơi đùa, lúc Mộc Đào Đào cách hắn khoảng mấy bước hắn lại dùng kinh công chạy ra xa.

“Ngươi có bản lĩnh thì đừng dùng khinh công. Bắt nạt một nữ tử không biết võ công mà cũng được tính là anh hùng hảo hán sao.” Mắt thấy sắp bắt được Vân Kì, bỗng chốc hắn lại nhanh chóng bay ra xa, Mộc Đào Đào tức giận đến muốn dậm chân.

“Ta cũng không nói là ta có bản lĩnh, không phải sáng sớm ngươi đã nhìn ra rồi sao? Hơn nữa ta cũng chưa từng nói qua ta là anh hùng hảo hán gì cả.” Vân Kì đứng ở một gốc cây đại thụ phía xa, hai tay ôm ngực, cười như không cười nhìn Mộc Đào Đào, thân mình dựa vào thân cây.

Hiện tại Mộc Đào Đào cũng hiểu được, tiểu tử này còn ghi hận nàng lúc trước. Không phải lúc trước nàng nói một câu ‘Không biết hắn có võ công không, không chừng đến lúc đó lại muốn nàng đến bảo vệ hắn’ sao. Ánh mắt nàng nhìn Vân Kì tràn ngập sự khinh bỉ.

Vân Kì nhìn ánh mắt khinh bỉ của Mộc Đào Đào, mặt hắn cũng nhanh chóng đen lại, điển hình của việc vui quá hóa buồn, một giây trước còn cười nhạo Mộc Đào Đào, sau một giây lập tức lại khách sáo với người ta, mặc kệ là ai cũng không cho sắc mặt tốt, huống chi Vân Kì còn có một chút tính cách của tiểu hài tử.

Ở đây, sau khi không khí giữa hai người biến thành quái lạ, hai người nhanh chóng đi đến một trấn nhỏ của nước Thanh Tiêu, trấn nhỏ này rất phồn hoa, có thể do nguyên nhân cách kinh thành tương đối gần.

Hai bên ngã tư đường đều là nhưng trà lâu, quán rượu, hiệu cầm đồ, xưởng. Khoảng đất trống hai bên ngã tư đường còn có không ít những người mở ô lớn bán hàng rong. Trên đường, người đi lại tấp lập, có người gang đồ qua đường, có giá xe bò trở hàng hóa, có con lừa vội vàng kéo xe trở hàng, có người nghỉ chân quan sát cảnh vật.

“Hai vị khách quan, nghỉ chân hay ở trọ ạ.” Chưởng quầy vừa nhìn thấy sinh ý ở cửa, vội vàng nhiệt tình tiến lên nghênh đón.

“Cho chúng tôi một gian phòng.” Ánh mắt của Vân Kì nhìn liếc qua bốn phía mở miệng nói.

“Được ạ, mời hai vị đi bên này.” Chưởng quầy nói rồi cười hì hì đi trước dẫn đường.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Chảy nước miếng

Edit: rinnina

Beta:

"Chưởng quỹ, lấy mấy món ăn đặc sắc đến đây cho chúng ta tới, thêm một bình trà xuân Long Tỉnh thượng hạng." Không thể không nói quán rượu này được bày trí rất lịch sự tao nhã, hơn nữa thượng phòng mà bọn họ ngồi này vừa lúc có thể nhìn thấy phong cảnh đường phố bên dưới, có câu thơ rằng ‘em đứng ở trên cầu ngắm phong cảnh, người đứng trên lầu lại ngắm em!*’

*bài thơ “Đoạn chương” của tác giả Biện Chi Lâm

Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh

Người đứng trên lầu lại ngắm em

Trăng sáng tô điểm cửa sổ phòng em

Em lại điểm tô cho giấc mộng người khác

"Được! Xin hai vị chờ một chút, sẽ tới ngay"

"Ê, thằng nhóc thúi này, Lão Đầu Nhi bảo ngươi ra ngoài trải nghiệm, vậy bình thường ngươi trải nghiệm những chuyện gì?" Đôi mắt đen tròn của Mộc Đào Đào nhìn chằm chằm vào Vân Kỳ.

"Liên quan gì đến ngươi hả! Quản bản thân mình cho xong đi!" Vân Kỳ cũng không muốn nói chuyện với Mộc Đào Đào như vậy, nhưng sau chuyện lần trước thì không biết phải cư xử với nàng thế nào.

"Không nói thì không nói!" Nói xong nàng không thèm nhìn Vân Kỳ thêm một cái nào, tự xem cửa hàng bên dưới, nghĩ xem phải làm gì mới có thể kiếm tiền một cách nhanh nhất, mình chưa quen thuộc nơi này, một hồi ăn xong rồi đi ra ngoài một chuyến, tìm hiểu giá cả thị trường.

Nhưng nếu như muốn nói tới chuyện gì hành nghề kiếm tiền nhanh nhất, chắc chắn là sòng bạc và thanh lâu rồi. Nàng tin tưởng với đầu óc nàng thì sẽ kiếm được món tiền đầu tiên ở thời đại này rất nhanh.

Dĩ nhiên giao tiếp với mọi người cũng là vô cùng quan trọng, bây giờ trong tay mình chưa có ai, nhưng không phải lão đầu đã tặng nàng một có người sao, nàng nhất định phải lợi dụng thật tốt. Nghĩ đi nghĩ lại thì tự mình cười ngây ngô.

"Nè, nè, ngươi không sao chớ!" Nhìn Mộc Đào Đào tự cười ngu ngơ, Vân Kỳ huơ đôi tay trước mắt nàng.

"Pằng, ngươi mới có chuyện!" Mộc Đào Đào trừng hắn một cái, bàn tay nhẫn tâm vỗ vào mu bàn tay của hắn.

"Không phải Lão Đầu Nhi bảo ta chăm sóc ngươi...thì ngươi cho là ta thèm để ý đến ngươi hả! Tự mình đa tình!" Vân Kỳ giải thích rất kì cục.

Mộc Đào Đào cũng không để ý đến hắn, mắt thẳng nhìn chằm chằm tiểu nhị bưng thức ăn đi vào, một bộ sắp chảy cả nước miếng ra ngoài.

"Nước miếng cũng chảy ra, còn không chịu lau mặt một chút, mất mặt chết đi được!" Vân Kỳ cố làm mặt xấu, chê Mộc Đào Đào.

"Ồ!" Nghe nói vậy nàng thật sự dùng tay lau nước miếng.

"Ha ha, ha ha ha, cười chết ta rồi.!" Vân Kỳ cười đến mức gục lên bàn.

"Hừ. " Mộc Đào Đào cũng phát hiện mình bị thằng nhóc thúi Vân Kỳ đùa bỡn, thở phì phò phồng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Tiểu nhị thấy chuyện này trước mắt thì vội vàng đặt xuống món ăn rồi lui ra ngoài, thuận tiện đóng kỹ cửa, không phải là hắn học nghề không tốt, dáng vẻ của cô nương kia đúng là vô cùng đáng yêu cũng vô cùng buồn cười, hắn chỉ sợ hắn còn đứng bên trong thì sẽ không kiềm chế nổi mà bật cười.

"Được rồi, ta không cười ngươi, mau ăn đi, nếu không lạnh thì không ngon nữa!" Nói qua thì tự mình gắp rau bắt đầu ăn, từ nhỏ Vân Kỳ đã đi theo Lão

Đầu Nhi cho nên không câu nệ tiểu tiết.

Một lát sau thấy Mộc Đào Đào vẫn là không có động thủ, cho là nàng còn đang tức giận, nhanh chóng gắp rau đặt trong chén của nàng: "Ta sai lầm rồi được chưa? Ăn nhanh đi!"

"Có thể lấy cho ta một chiếc thìa không?" Nhìn nhiều món ăn ngon như vậy đặt trước mắt mình, lại không thể hạ miệng, ngươi có biết chuyện này khốn khổ bao nhiêu không?

Vân Kỳ xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau nàng cầm một chiếc thìa nhỏ đi vào: "Nè!"

Mộc Đào Đào nhận lấy chiếc thìa, ăn từng thìa từng thìa một, động tác kia kèm theo khí chất cao quý mà ưu nhã ung dung toàn thân. Lần đầu tiên Vân Kỳ phát hiện có người ăn cơm cũng đẹp mắt như vậy, khiến người ta phải mê muội.

Một bữa cơm cứ không tiếng động ăn xong, Vân Kỳ sắp xếp cho Mộc Đào Đào ở trong quán rượu này chờ hắn, vốn dĩ hắn định mướn xe ngựa đi vào kinh, nhưng mà Mộc Đào Đào nói nàng biết cưỡi ngựa, bảo hắn cứ mua hẳn hai con ngựa là được, thu xếp xong tất cả thì đi thẳng tới chợ. Mộc Đào Đào thì không nói chuyện nằm trên cửa sổ nhìn người phía dưới đi tới đi lui.

Vân Kỳ vẫn chưa đi bao lâu, cửa liền chuyển tới một hồi huyên náo tiếng ồn ào, Mộc Đào Đào cho là có kẻ uống say đang gây chuyện, cũng không để ý.

"Phạm công tử, phòng này có người, tiểu nhân đổi một phòng khác cho ngài!" Chưởng quỹ gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, Phạm Cương này là con trai độc nhất của Huyện thái gia, hoành hành ngang ngược khắp trấn, ăn chơi, cường thưởng dân nữ không có điều ác nào không làm.

"Mau tránh ra! Hôm nay Bản công tử nhất định phải có được căn phòng này!" Nói qua dùng sức đẩy chưởng quỹ ra, đẩy ông ngã xuống đất, đá văng cửa phòng đi vào.

Chưởng quỹ thấy không cản được thì nháy mắt với tiểu nhị để cho hắn đi chợ tìm vị công tử vừa nãy.

"Ơ, ha ha, không ngờ hôm nay Bản công tử lại là có diễm phúc như vậy, mỹ nhân, nhà nàng ở đâu? Xuân xanh bao nhiêu?" Phạm Cương nhìn Mộc Đào Đào, háo sắc như sắp chảy nước miếng ra ngoài, thịt béo trên người còn run run theo động tác của hắn.

Chưởng quỹ thấy Phạm Cương như vậy thì trong lòng biết không ổn, lén nháy mắt ra dấu với Mộc Đào Đào nói: "Vị cô nương này ngươi xem ngươi dùng cơm xong rồi, vừa đúng lúc Phạm công tử muốn dùng phòng này, ngươi xem ngươi có thể nhường lại không!"

"Được thôi!" Mộc Đào Đào nhìn dáng vẻ của chưởng quỹ, cũng đã biết đại khái, bây giờ nàng không có thích hợp gây chuyện sinh sự, nên cũng gật đầu đồng ý đề nghị của chưởng quỹ, mỉm cười gật đầu với chưởng quỹ xem như cám ơn.

Phạm Cương thấy mỹ nữ muốn đi thì nóng nảy chặn trước mặt Mộc Đào Đào: "Mới cơm nước xong thì ngồi xuống uống ly trà đi, ngươi xem chúng ta cũng có duyên phận đúng không, mang trà đắt tiền nhất ở đây lên cho tiểu gia!" Nữ nhân đẹp như vậy, dù thế nào mình cũng không thể thả nàng đi.

"Không cần, cảm ơn ý tốt của công tử!" Lại đi sang chỗ khác, nam nhân này chỉ nhìn thôi là đã cảm thấy ghê tởm, còn dùng vẻ mặt háo sắc nhìn mình, thật muốn ra sức đánh hắn, bất đắc dĩ lúc này thế đơn lực bạc, dù thế nào cũng đánh không lại hắn, cho nên vẫn là khiêm tốn một chút thì hay hơn.

"Ha ha, không cần cảm ơn không cần cảm ơn, chỉ cần cô nương bằng lòng ở lại uống một ly trà với ta là được!" Vừa nói chuyện vừa nhìn gã sai vặt bên cạnh một cái.

Gã sai vặt cũng lập tức đi ra mang một bình trà đi vào, rót hai ly, một ly cho công tử nhà mình, một ly khác cho Mộc Đào Đào.

"Ý của công tử là chỉ cần ta uống một ly trà thì sẽ để cho ta rời khỏi sao?" Mộc Đào Đào nhìn ly trà trong tay mình, cau mày hỏi Phạm Cương.

"Tất nhiên, Bản công tử nói lời giữ lời!"

"Như vậy thì..." Lời còn chưa nói hết, Mộc Đào Đào gạt chân Phạm Cương ngã lăn ra mặt đất, mình thì nhảy xuống từ lầu hai, may mà nàng vừa nãy nhàm chán quan sát địa hình xung quanh, nếu không bây giờ thật không biết phải chạy đi đâu.

"A... a... " Tiếng hét giống như tiếng heo bị chọc tiết vang lên, chim chóc trong vòng mấy dặm xung quanh bay tá lả, đôi tay Phạm Cương che phần dưới của mình, đau đến mức lăn lộn trên mặt đất.

"Tất cả đuổi theo cho ta, bắt lấy con nha đầu chết tiệt đó!" Phạm Cương giận đến mức cặp mắt đỏ bừng, cắn răng nghiến lợi nói, hơn nữa cả khuôn mặt cũng vặn vẹo, có thể thấy được Mộc Đào Đào hạ chân nặng bao nhiêu rồi.

Mộc Đào Đào là chạy ra chỗ người nhiều nhất phồn hoa nhất, chạy mãi chạy mãi không cẩn thận chạy vào trong một hẻm nhỏ, thật chạy không nổi nữa nên tựa vào bên tường thở hồng hộc, lúc nàng nghỉ ngơi xong, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài chợ thì cơ thể cứng ngắc lại, đứng đó không nhúc nhích.

hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Gặp lại cố nhân

Editor: Maria Nyoko

Trước mặt Mộc Đào Đào là một nam tử cao mười thước mặc trường sam màu trắng, tay phía trên áo trường sam thêu một chút hoa văn phức tạp bằng kim tuyến, thoạt nhìn nho nhã lại không mất quý khí, chẳng qua là tóc nam tử tương đối 'Quái dị' ngắn hơn nhiều so với những người khác. Mấy người chưởng quỹ đi theo phía sau cũng có bộ dáng như vậy, giống như đang bàn luận chuyện gì trọng yếu, nhưng lúc liếc mắt qua Mộc Đào Đào, lập tức liền ngẩn người, ngay sau đó trên khóe miệng nở nụ cười.

"Tiểu thư, người là tiểu thư Đào Đào!" Hưng phấn bước nhanh tới Mộc Đào Đào, từng ôm nàng vào trong ngực, hắn cho là sẽ không còn được gặp lại nàng, nhưng nghĩ đến mình cũng có thể xuất hiện ở nơi này, như vậy nàng cũng có thể ở đây.

"Ô ô,,, ô ô,,, Tử Liệt ca ca, ta cho là sẽ không còn được gặp lại ca nữa?" Bị Trần Tử Liệt ôm vào trong ngực, Mộc Đào Đào khóc bù lu bù loa, hiện tại nàng cảm giác ngây thơ thật tốt, ít nhất có Tử Liệt ca ca ở chỗ này cũng nàng, nàng cũng có người thân.

"Tốt lắm! Đừng khóc, vừa khóc lại thay đổi rồi !" Kéo Mộc Đào Đào từ trong lòng ngực ra, xoa xoa nước mắt cho nàng.

"Hì hì,, được ta không khóc! Nhìn thấy Tử Liệt ca ca ta phải cao hứng mới đúng!"

"Lúc này mới ngoan! Đi ta dẫn muội đi xem một cửa hàng ta chuẩn bị mở, chỉ điểm một chút cho ta!" Lôi kéo Mộc Đào Đào đi tới đường cái, lúc trước Trần Tử Liệt cùng mấy người chưởng quỹ chuẩn bị đi nhìn cửa hàng một chút, hiện tại lại gặp được Mộc Đào Đào không chút nghĩ ngợi mang nàng theo, nghĩ thầm sau này chiếu cố nha đầu này tốt hơn.

"Liệt ca ca mở cửa hàng gì vậy?" Trước kia Trần Tử Liệt đều làm cận vệ cho nàng, Trần Tử Liệt đều biết võ thuật lẫn bắn súng, nhưng làm ăn thì cũng không rõ rồi.

"Lúc mới tới đây trên người vừa không có tiền, còn muốn tìm muội, bất đắc dĩ đổi một cây súng lục thành năm ngàn lượng bạc, sau đó trở về nước Thanh Tiêu, mở một sòng bạc lại thêm cách chơi ở chỗ chúng ta, buôn bán vô cùng tốt, mới một tháng thì kiếm vài trăm vạn, nên kẻ bất tài này muốn mở thêm mấy tiệm!" Trần Tử Liệt không giấu giếm kể những gì mình đã trải qua cho Mộc Đào Đào.

"Ha hả, thực sự không nghĩ tới Tử Liệt ca ca còn có đầu óc buôn bán nha, trước kia để cho ca làm hộ vệ của ta thật là đại tài tiểu dụng* nhé, thế nào cũng có thể để ca làm Phó tổng một chút nhé!" Mộc Đào Đào nhìn thấy thân nhân thì cảm thấy hạnh phúc muốn ngất, cũng hoạt bát rất nhiều, còn có thể nói giỡn cùng Trần Tử Liệt, có thể là mấy ngày trước mới tỉnh lại tâm tình có một ít đè nén, bây giờ hoàn toàn buông ra, còn cái gì hạnh phúc hơn chuyện có thể nhìn thấy thân nhân của mình ở dị thế!

(* dùng người tài vào việc nhỏ, không phù hợp)

"Muội nha! Lại tinh nghịch! Ta nào có bản lãnh khi muội làm Phó tổng công ty nha, muội cũng không nghĩ một chút công ty muội có bao nhiêu hạng mục, một ngày hợp đồng văn kiện muốn ký giống như ngọn núi, dù 24 giờ một ngày thành 72 giờ cũng còn chưa đủ!" Suy nghĩ xem trước kia Mộc Đào Đào cũng thật cực khổ, tuy nói ca ca cùng gia gia của nàng vô cùng cưng chìu nàng, chính là tiểu công chúa cao cao tại thượng, nhưng tiếp nhận huấn luyện là một phần không thiếu, toàn công ty hoạt động, hoạch định, chỉ cần là dự án lớn đều phải qua tay của nàng, một ngày trừ học tập, không có thời gian nghỉ ngơi.

"Sòng bạc Trần công tử đây là 'May mắn rồi !" Trước mặt mấy chưởng quỹ là một người có vóc dáng tương đối nhỏ đứng ra chỉ một tòa phòng ốc đang trước mặt bọn họ, chỉ thấy ngoài cửa có hai con sư tử bằng đá rất lớn, phòng rộng phía trên cửa treo bảng hiệu dùng màu đỏ viết năm chữ to 'Sòng bạc may mắn ', nhìn vô cùng khí thế.

"Chúng ta vào đi thôi!" Trần Tử Liệt cùng Mộc Đào Đào đi ở phía trước.

"Nhé! Trần công tử ngài đã tới, mau mời vào bên trong!" Bên trong chưởng quỹ vừa thấy là người mua đã hẹn lão bản của mình, khuôn mặt tươi cười vội vàng nghênh đón, đây chính là tài thần gia sau này có thể là lão bản mới của mình! Có thể phải phục vụ.

"Ừ" Thuận miệng đáp một tiếng đi theo phía sau chưởng quỹ, qua đại đường vào trong phòng, ở khúc cua kéo tay Mộc Đào Đào, đến cửa phòng lại không dấu vết buông ra cách xa nàng ba bước.

"Cốc cốc, Lục gia Trần công tử đến!" Chưởng quỹ cung kính đứng ở cạnh cửa.

"Vào đi!"

"Trần công tử xin mời!" Chưởng quỹ chủ động đẩy cửa phòng ra, Trần Tử Liệt đi vào.

Đi vào đã cảm thấy gian phòng lớn vô cùng, có thể có chừng trăm mét vuông, bên trong bố trí cũng vô cùng hoa lệ, nhưng lại lộ ra tục khí, còn một

lão già chừng năm mươi tuổi nằm nghiêng trên ghế Quý Phi bên cạnh, cả người vô cùng gầy, giống như một người nghiện, thấy Trần Tử Liệt đi vào mới ngồi dậy sửa lại một chút nếp uốn trên y phục, đi tới bàn bát tiên phía ngoài ngồi xuống.

"Lục gia!" Thấy lão đầu từ bên trong ra ngoài Trần Tử Liệt lên tiếng.

"Trần công tử thật là ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Mau mời ngồi!" Lão đầu này làm cho người ta cảm giác tựa như Tiểu Diện Hổ, lúc không cẩn thận có thể cắn xe ngươi.

"Xin mời, Lục gia thật là chê cười, vị này là muội muội ta" Trần Tử Liệtgiới thiệu Mộc Đào Đào cùng Lục gia, cũng thuận tiện để cho nàng ngồi xuống ở bên cạnh.

"Lục gia mạnh khỏe!"

"Tốt tốt tốt! Nếu như chúng ta có thể hợp tác thành công là tốt càng thêm tốt!" Lục gia nói ba tiếng tốt, câu nói kế tiếp càng thêm có ý toan tính.

"Lục gia nói đúng, ông và ta đều là người sảng khoái, Lục gia trực tiếp nói giá đi, Đồ phường này ông muốn bao nhiêu tiền?" Trần Tử Liệt cũng không muốn lãng phí thời gian, tốc chiến tốc thắng mới là thế mạnh của hắn.

"Ha hả,, nếu Trần công tử sảng khoái như vậy, Lục mỗ cũng cứ việc nói thẳng, cái này công tử cũng thấy đấy, buôn bán vô cùng tốt cũng là tự hào của lão, nếu như không phải là chủ nhân ta muốn chuyển nhà đến Vũ quốc, chắc cũng sẽ không bán đi, một bên lão ra giá năm trăm vạn, nếu như công tử lấy hai nơi thì tiện nghi một chút chín trăm vạn là được." Mắt Lục lão đầu hiện tinh quang nói với Trần Tử Liệt.

Nhìn dáng dấp Lục lão đầu như gian thương sắc mặt Mộc Đào Đào không thoải mái, lão đầu nhi trong sơn cốc là tốt nhất, dù thế nào cũng rất đáng yêu, lần thứ 2 tức giận chòm râu còn run run lên.

Tay Mộc Đào Đào gõ một cái trên cánh tay, ám hiệu Trần Tử Liệt đừng lên tiếng, nàng tới nói giúp hắn, dù sao đàm phán là thế mạnh của nàng, mà Trần Tử Liệt cũng phối hợp không lên tiếng, chờ Mộc Đào Đào giải quyết lão đầu tử kia cho.

"Lục gia, chúng ta là cố tình tới nói,,,, giá tiền này của ngài,,,, " Mộc Đào Đào nhíu mày một cái, cố ý dừng một chút, hơn nữa lời này cũng đều chỉ nói một nửa lưu một nửa.

"Tiểu cô nương đây cũng không biết giá thị trường, một ngày cửa tiệm này sẽ kiếm chừng mấy mười vạn! Hơn nữa cách chơi mới của Trần công tử, không cần mấy năm cô có thể thu hồi lại vốn gốc, ta mới bán năm trăm vạn đã là rất tiện nghi cho hai người" vừa nghe tiểu cô nương này muốn trả giá, Lục lão đầu lập tức hít hà.

"Một ngày có thể kiếm hết mười mấy vạn?" Mộc Đào Đào lại cố ý hỏi.

"Đó là đương nhiên, không tin ta lấy sổ sách cho cô xem?" Lục lão đầu đúng là để cho chưởng quỹ đi lấy sổ sách.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Thu mua sòng bạc

Editor: Lãng Nhược Y

"Gia, đã mang sổ sách đến rồi!" Sau một lúc, chưởng quỹ ôm một xấp sổ sách đi vào.

"Đưa cho tiểu cô nương xem một chút đi!" Vẻ mặt Lục lão đầu rất hài lòng, bởi vì theo lão biết, Trần Tử Liệt sẽ không xem sổ sách, lão không tin một tiểu nha đầu sẽ có khả năng tư duy gì.

Mộc Đào Đào nhìn Lục lão đầu không nói không rằng, cầm sổ sách lên xem xét tự nhiên, nghĩ thầm lúc này cứ để lão vui mừng một lúc, rồi sẽ lập tức khóc lóc thôi. Mặc dù cổ đại đều ghi nợ theo một cách, cách thiết kế kí sổ chủ yếu là không hoàn chỉnh, chỉ phản ánh tức thời một phần kinh tế nghiệp vụ, mà không thể tiến hành toàn diện để xem lại thăng bằng. Nhưng điểm này cũng không thể làm khó Mộc Đào Đào được xưng là bộ não máy tính điện tử, hơn nữa nàng đã sớm luyện thành thục bản lĩnh đọc nhanh như gió, không tới hai canh giờ đã đọc xong toàn bộ sổ sách rồi, hơn nữa những hao tổn, những điểm khác nhau nàng đều ghi nhớ chi tiết trong lòng.

Lục lão đầu thấy nhanh như vậy mà Mộc Đào Đào đã xem xong thì không nhịn được cười cười, các khoản đó dù là tiên sinh quản lý tài vụ có kinh nghiệm hết sức phong phú cũng phải xem cả ngày, huống chi tiểu nha đầu này chỉ mở ra như vậy, đến bàn tính cũng không dùng thì có thể nhìn ra gì chứ, nhất định là ra vẻ thôi.

"Lục lão gia, các khoản đó ta xem xong rồi, hiện giờ ta cảm thấy chúng ta hoàn toàn cần phải bàn tiếp nữa! Cáo từ!" Mộc Đào Đào chắp tay, đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, Trần Tử Liệt cũng đứng lên đi theo, còn chưa đi tới cửa đã nghe Lục lão đầu kêu lên: "Chờ một chút, chờ một chút, lời này của cô nương là có ý gì?" Cố ra vẻ không hiểu hỏi Mộc Đào Đào, đến bây giờ lão vẫn không tin Mộc Đào Đào có thể nhìn thấu manh mối bên trong.

"Lục lão gia, không cần phải giả bộ hồ đồ trước mặt chúng ta!"

"Cô nương có lời gì xin nói rõ" Lục lão đầu chưa từ bỏ ý định nói.

"Xem ra Lục lão gia vẫn chưa biết! Hai cửa hàng của ngươi đều thua lỗ, bây giờ ngươi thiếu bên ngoài món nợ hơn ba trăm vạn, còn một trăm bảy mươi vạn người đánh bạc nợ sòng bạc vẫn chưa thu về, ngươi muốn ta dùng chín trăm vạn bàn với ngươi sòng bạc này, đó chẳng phải tương đương ta phải bỏ ra hơn một nghìn bốn trăm vạn để mua hai nơi này sao?" Mộc Đào Đào đem mỗi một cười tất cả đều cho hắn rõ ràng tính ra ngoài.

Lục lão gia trợn tròn mắt, còn mấy chưởng quỹ trong phòng cũng sợ choáng váng, không thể ngờ nha đầu này lại lợi hại như vậy, chỉ nhìn một lần liền nhớ toàn bộ, lại không hề sai sót, quả thực là yêu nghiệt.

Vốn cuộc làm ăn này gần như đã đàm phán xong, hôm nay Trần Tử Liệt đến đây cũng chỉ để bàn lại một hai chi tiết rồi ký hiệp nghị mà thôi, không ngờ lại 'không khéo không thành sách', nào biết sẽ gặp được Mộc Đào Đào trên đường; mà Mộc Đào Đào đối với những chuyện đàm phán và tính sổ này lại cực kỳ thành thạo, đầu óc cũng rất linh hoạt; vốn nghĩ rằng đến thời điểm cuối cùng sẽ nhờ Mộc Đào Đào giúp mình đè giá xuống, nào biết nha đầu này vừa ngồi xuống bàn đàm phán, đã lập tức chiếm mất vị trí chủ đạo của hắn, dọa Lục lão đầu sững sờ một lúc, cam tâm tình nguyện mang sổ sách ra cho bọn họ xem.

Đúng là không nhìn thì không biết, vừa nhìn đã giật cả mình. Khi hắn đến bàn bạc mấy ngày trước, mấy chưởng quỹ này đều đồng thanh nói rằng hai cửa hàng bây giờ vẫn rất lợi nhuận, không có chút lỗ lã nào, mà bây giờ Mộc Đào Đào tính ra lại chênh lệch trên dưới năm trăm vạn, chuyện rành rành thế này, mấy người kia hoặc là cho rằng hắn là bao cỏ* căn bản sẽ không tính sổ, hoặc chính là bị Lục lão gia kia mua chuộc, nhưng đáp án rất rõ ràng là loại thứ hai, nhìn vẻ mặt mấy người này sẽ biết, thần sắc mỗi người đều khẩn trương, mồ hôi hột đầy đầu, ánh mắt đảo loạn không ngừng.

*Kẻ ngu ngốc, vô tích sự

Trần Tử Liệt cũng không ngốc, lập tức nghĩ thông suốt đầu đuôi sự tình, ánh mắt sắc như kiếm lướt qua mấy chưởng quỹ, cuối cùng hướng về phía Lục lão đầu nói: "Lục gia, chuyện hôm nay trước hết cứ như vậy đi, sau này có cơ hội chúng ta lại hợp tác!"

"Trần công tử, Trần công tử xin dừng bước, nói chuyện làm ăn không phải là nói giá, trả tiền ngay tại chỗ sao! Như vậy đi, ngươi nói xem bao nhiêu?" Lục lão gia cũng sợ Trần Tử Liệt đi, chính lão còn thiếu lãi suất cao, sáng sớm ngày mai sẽ tới thu tiền, nếu lão không có, cái mạng già này sẽ không còn, cho nên lão mới vội vàng bán cửa hàng đi như vậy, mà người có thể lập tức lấy ra số tiền lớn như vậy cả trấn trên này chỉ có Trần Tử Liệt thôi, cho nên lão mới mua chuộc mấy chưởng quỹ, định bụng kiếm thêm một khoản.

"Muội muội, muội nói xem thế nào?" Không thể không nói Trần Tử Liệt cũng rất phúc hắc, cố ý ném vấn đề khó khăn này cho Mộc Đào Đào.

"Ta thấy hay là thôi đi! Nói không chừng còn có một số chuyện bậy bạ mà chúng ta không biết!" Mộc Đào Đào suy nghĩ một lúc, cố ý cau mày nói.

"Lục lão gia, thật xin lỗi, nhà chúng ta đều do muội muội ta làm chủ, nếu nàng nói không được…" nói xong xòe tay khẽ nhún vai, tỏ vẻ mình không thể ra sức.

"Như thế này đi, tổng cộng sáu trăm vạn lượng, cửa hàng này giao cho các ngươi!" Không thể không nói Lục lão đầu này đúng là cáo già, đã đến lúc này, lại còn muốn rao giá trên trời.

"Vẫn như thế thôi!" Mộc Đào Đào nói xong lại cố tình muốn rời đi.

"Ôi… ta nói cô nương, ngươi nói đi, ngươi nói giá đi!" Lục lão đầu sợ Mộc Đào Đào bỏ đi thật, như thế lão liền xong đời, sáng sớm ngày mai đi đâu tìm hai trăm vạn cho những tên cho vay lãi suất cao kia chứ.

"Tổng cộng ba trăm vạn, nếu đồng ý lập tức ký hiệp nghị!" Mộc Đào Đào đứng một bên giơ tay ba ngón tay nói.

"Ôi, ta nói cô nương cũng quá đen tối đi…. " Lục lão đầu đang muốn giả vờ đáng thương tranh thủ một chút đồng tình, nào ngờ Mộc Đào Đào lại trực tiếp không để ý đến lão, nhìn Trần Tử Liệt nói: "Ca ca, nếu người ta cảm thấy giá chúng ta đưa ra quá thấp, vậy chúng ta nên đi thôi, không nên quấy rầy Lục lão gia!" Nói rồi hai người cùng đi ra cửa.

"Ấy… được được, bán bán!" Hai còn chưa đi tới cửa sau lưng đã truyền tới giọng nói của Lục lão gia, nếu hôm nay lão không bán đi, ngày mai sẽ thực sự phơi thây đầu đường.

"Vậy được rồi! Ký hiệp nghị này, khế đất và những thứ liên quan giao cho chúng ta!" Từ Trần Tử Liệt nhận lấy hiệp nghị, đưa cho Lục lão đầu.

———

"Vị công tử này, ta đang tìm ngươi đây! Mau trở về đi, cô nương kia gặp phải công tử Huyện thái gia, công tử kia là tên lưu manh, hắn nhìn thấy cô nương xinh đẹp liền cướp…."

"Ngươi giúp ta dắt hai con ngựa này dắt đến Nhân Sái Lâu đi." Tiểu nhị kia tìm khắp cả chợ mới tìm được Vân Kỳ, kết quả vẫn chưa nói hết đã không thấy người đâu, chỉ đành phải lắc đầu dắt hai con ngựa trở về.

Vân Kỳ phát huy khinh công đến cực hạn, người đi trên đường chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, nhưng chẳng nhìn thấy gì. Vân Kỳ một đường đi thẳng đến phủ đệ Huyện thái gia, tìm một lần nhưng không tìm được Mộc Đào Đào, tùy tiện tóm lấy một người trong phủ hỏi "Thiếu gia của ngươi ở đâu?"

"Buổi sáng thiếu gia đã ra ngoài, đến giờ vẫn chưa về, ngươi đến phố liễu hoa tìm thử xem!" Gã sai vặt bị dọa sợ phát ngốc, một năm một mười nói ra.

Buông gã sai vặt Vân Kỳ lại bay ra ngoài, sớm biết thế này hắn đã dẫn nàng theo bên cạnh, mới rời khỏi một lát đã xảy ra chuyện như vậy, nếu Mộc Đào Đào thật sự có chuyện gì, mình biết phải giao phó với sư phụ thế nào!

Mộc Đào Đào và Trần Tử Liệt bàn xong chuyện bước ra ngoài, hẹn cùng đi ăn một bữa tiệc lớn để chúc mừng! Còn chưa đi được bao xa, đã thấy Vân Kỳ thoáng một cái đã chặn trước mặt Mộc Đào Đào, kéo nàng cách xa Trần Tử Liệt, sắc mặt tái xanh nói: "Ngươi làm sao thế! Không phải bảo ngươi ở trong quán rượu chờ ta sao?"

Thấy sắc mặt Vân Kỳ không tốt, biết hắn lo lắng cho mình, liền đem đầu đuôi sự việc nói với hắn một lần, dĩ nhiên đã nói thành Trần Tử Liệt anh hùng cứu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Kề gối trường đàm

Edit: Lavender - Blue

Trần Tử Liệt mới thu được hai sòng bạc này, lại vội vàng sửa sang lại tiệm mới, nhận người, đào tạo người, sắp xếp lại một số chuyện xấu, cho nên Mộc Đào Đào quyết định nán lại trong trấn nhỏ này thêm hai ngày, bang Trần Tử Liệt thấy chuyện tình ở đây đã được xử lý tốt lại cùng đi kinh thành Thanh Tiêu quốc, Vân Kỳ vốn chính là bảo vệ Mộc Đào Đào, dĩ nhiên nàng đi đâu hắn hãy cùng đi đó, cho đến khi nàng tìm được người thân, nếu như không tìm được thì chuẩn bị dẫn nàng trở về trong cốc, chỉ là có trở về cốc hay không cụ thể còn phải xem Mộc Đào Đào có ý muốn không.

Bất kỳ kinh thành của một quốc gia nào đều phồn hoa nhất, cho nên Mộc Đào Đào muốn chọn kinh thành Thanh Tiêu quốc làm căn cứ đầu tiên phát triển, cũng may Trần Tử Liệt ở chỗ đó đã nhiều tháng rồi, so với nàng thì khá quen thuộc giá thị trường địa phương hơn một chút, như vậy khởi sự cũng dễ dàng hơn.

Trần Tử Liệt cũng thấy rằng mình không phải là thương nhân, mặc dù hắn có thể dựa vào kiến thức hiện đại để đạt được lợi ích tức thì ở đây, thế nhưng dù sao cũng không tồn tại lâu dài, về sau chuyện như hôm này khẳng định có thể nhiều hơn, không nói chính xác ngày nào đó hắn có thể bị người khác lừa tiền hết.

"Tiểu thư, hay là thế này đi, ta sang tên tất cả sản nghiệp của ta sang tên tiểu thư, người quản lý, , , , " Trần Tử Liệt vẫn cảm thấy để cho Mộc Đào Đào quản lý, như vậy không tới ba năm tin tưởng bọn họ sẽ là nhà giàu nhất ở Thanh Tiêu quốc.

"Không được, cái này sao có thể được chứ, ngươi có chỗ nào không hiểu ta có thể dạy ngươi!" Mộc Đào Đào cho là Trần Tử Liệt nghĩ đưa không cho nàng, thế nào cũng không đồng ý.

"Tiểu thư, ngươi hãy nghe ta nói hết, người thấy ta đây sổ nợ cũng không nhìn, hiện tại chỉ có thể kiếm tiền từ một chút việc nhỏ của thời hiện đại, nhưng thời gian lâu dài một chút con đường vùi lấp, tiền này sẽ bị người ta lừa đi hết thành công không, hơn nữa ta có thể có tiền vốn mở ra khách điếm này là bởi vì ta bán súng lục, súng kia cũng là của nhà ngài, cho nên ta đây cũng không tính là tặng không cho ngài, tương đương với ta dùng tiền vốn của ngài mở ra khách điếm, coi như ta là quản lý một phân nhánh của tổng bộ là được." Khoảng thời gian của Trần Tử Liệt và Mộc Đào Đào đúng là rắc rối, rõ ràng một hai suy nghĩ trong lòng của Mộc Đào Đào.

"Ngươi cho ta như vậy, trong lòng ta cũng băn khoăn, hay là thế này, ngươi xem nơi này dù sao cũng là cổ đại, nữ nhân làm ăn nói thế nào cũng gặp khó khăn, ngươi là tổng quản cho ta được không, bên ngoài thì ngươi vẫn là lão bản trên mặt thì cũng là sản nghiệp cẩu lão bản ngươi, phía sau thao tác cụ thể đều do ta hoàn toàn phụ trách, tiền lời chúng ta chia đều như thế nào?"

"Tiểu thư người nói cách này có thể được, chỉ là, , , , chia như vậy không thể được, ta theo tiểu thư đều là ta chiếm lợi, nếu như tiểu thư lại chia ta năm phần cũng không được, ta cùng lắm chỉ là một chân chạy việc, chia một phần cho ta đã là nhiều, bản lãnh của tiểu thư bản thân ta rất rõ." Không thể không nói Trần Tử Liệt vẫn rất có tự biết mình, vốn là hắn là một phần cũng không muốn, nhưng sợ Mộc Đào Đào không đồng ý, mới nói mình một phần.

"Một phần sao được, chia đôi."

"Tiểu thư nếu không thì tám hai, nhiều hơn nữa ta không thể nhận nổi, bản thân ta có bao nhiêu bản lãnh tự trong lòng ta rõ ràng." Trần Tử Liệt kiên trì nói.

"Vậy cũng được!" Mộc Đào Đào thấy Trần Tử Liệt nói không động cũng không nói gì, nghĩ sau này lấy thứ khác trên danh nghĩa cho thêm hắn cũng được rồi.

Cả đêm hai người ngồi ở trong khách điếm nói chuyện tới hơn nửa đêm, từ quốc gia phong thổ rồi đến kế hoạch sau này, Trần Tử Liệt bội phục Mộc Đào Đào thêm một bậc nữa, trước kia nhiệm vụ của hắn chính là bảo vệ tốt Mộc Đào Đào là được, mặc dù đối với nàng ở thương trường công lao to lớn vô cùng rõ ràng, nhưng vậy cũng chỉ là nàng làm một chút sau khi thành công mới biết được, nói chuyện với nàng mới biết mình là ếch ngồi đáy giếng cũng không tính là gì.

"Sắc trời đã khuya lắm rồi, ta đi về trước đây, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai còn phải giúp ta đi xem một cái sòng bạc đó!" Trần Tử Liệt nhìn một chút bên ngoài cảm thấy quả thật tương đối trễ, huống chi ngày mai còn có chuyện phải xử lý, không thể không bảo Mộc Đào Đào đi nghỉ ngơi sớm một chút.

"Ừm! Được! Tử Liệt ca ca ngủ ngon!" Hôm nay nàng đi một đoạn đường rất dài, giữa đường lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, vừa nghe Trần Tử Liệt nói trễ nàng cũng cảm thấy quả thật có một chút mệt mỏi.

Còn trong một gian phòng khác Vân Kỳ rất buồn bực, không phải là cứu nàng một lần, thế nào hiện tại lại quen như vậy chứ hơn nửa đêm vẫn còn nói chuyện, ngược lại mình chính thức trở thành như người ngoài, khiến trong lòng hắn vô cùng không thoải mái, nhưng vẫn chú ý động tĩnh căn phòng đối diện từng khắc, nghe đối diện có tiếng mở cửa liền vội vàng kéo cửa ra, rồi lại làm bộ bình tĩnh, làm bộ như rãnh rỗi đi ra ngoài.

"Trần huynh, thật là đúng dịp nha, thế nhưng ngươi vẫn là không ngủ không bằng chúng ta đi xuống uống hai chén!" Nhưng thật ra là nghĩ thăm dò Trần Tử Liệt một chút, cũng muốn cảnh cáo hắn không được đi gần Mộc Đào Đào như vậy, chủ yếu là nhìn hắn không vừa mắt.

"Được, Vân huynh xin mời!" Trần Tử Liệt chắp tay, làm ra một tư thế xin mời, thân thể hơi nghiêng mời Vân Kỳ đi trước, thật ra thì Vân Kỳ hiểu rõ chút tâm tư của Trần Tử Liệt, chỉ là không muốn vạch trần hắn mà thôi, hơn nữa nghe Mộc Đào Đào nói hắn và sư phụ hắn cứu nàng, trả lại cho nàng rất nhiều bạc, đối với nàng vô cùng tốt chăm sóc mọi mặt, chỉ với việc bọn họ cứu Mộc Đào Đào hắn đối với họ vô cùng cảm tạ.

Hai người vừa mới ngồi vào chỗ của mình Vân Kỳ lập tức lên tiếng gọi tiểu nhị: "Mang tới một bầu Trần Nhưỡng Nữ Nhi Hồng mười năm và một ít đồ nhắm!"

"Hai vị khách quan chờ, lập tức tới ngay!" Nói xong xoay người đi ra phía sau phòng bếp an bài.

"Nghe giọng của Trần huynh không giống như là người Thanh Tiêu quốc nha?" Tuy nói là nghi ngờ, nhưng là vừa giống như là khẳng định Trần thuật (nói lại).

"Ha ha, quanh năm bôn ba bên ngoài, bây giờ ngay cả giọng nói cũng không giống!" Trần Tử Liệt nửa thật nửa giả nói.

"Đây cũng là, này Trần huynh có thể lấy vợ?" Điểm này vô cùng quan trọng, nếu như hắn lấy vợ, hắn nhất định sẽ không để cho Mộc Đào Đào theo hắn qua lại nhiều, nếu như không có cưới vậy hắn trực tiếp không để cho Mộc Đào Đào có tiếp xúc với hắn, tại sao? Chính hắn cũng không rõ, dù sao thì chính là không thoải mái.

"Một người quanh năm ở bên ngoài lấy vợ không phải chà đạp người ta sao?" Nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một hớp, ánh mắt kiên định quét về phía Vân Kỳ, trong lòng một hồi buồn cười, tiểu tử này tám phần là thích tiểu thư nhà hắn, cho là mình cũng giống như hắn, ở chỗ này dò ý tứ nữa, chỉ là nhìn dáng vẻ hắn còn chưa phát hiện chính hắn cũng thích Mộc Đào Đào, đang ở giai đoạn u mê.

"Ngươi không phải là ở kinh thành đều có sản nghiệp ư, cũng coi là sự nghiệp thành công rồi, người trong nhà đều không thúc giục sao?" Nghĩ thầm mình không vội, người trong nhà nên sốt ruột đi, hơn nữa nhìn bộ dáng của hắn khoảng chừng hai mươi rồi, với tuổi này còn chưa có lấy vợ sinh con không phải là nơi đó có bệnh đi, nghĩ tới đó ánh mắt nhìn nghiêng giống như nhìn chỗ nào đó giữa hai đùi Trần Tử Liệt.

"Khụ khụ, khụ khụ, , , , " Trần Tử Liệt nhìn ánh mắt Vân Kỳ, lập tức sặc đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nghĩ thầm người nọ suy nghĩ quá nhiều nha.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Sắp gặp nhau

Editor: Lạc Tâm Vũ

"Chào hai người các ngươi nha!" Mộc Đào Đào ngáo, bộ dáng chưa tỉnh ngủ đi đến trước bàn bọn họ ngồi xuống xoay người nói với tiểu nhị: "Tiểu nhị, cho chúng ta hai lồng bánh bao hấp, ba chén cháo trắng."

"Được, tới ngay!" Tiểu nhị lau lau cái bàn trước Mộc Đào Đào, xoay người đi lấy đồ ăn.

"Hai người các ngươi đây là… khi đích thân bảo vệ quốc gia à?" Nhìn mắt gấu trúc của hai người thật sự là buồn cười một trận.

"Xem sách quá muộn…."

"Đổi giường không quen…"

Hai người nhìn nhau, đều thấy được quầng mắt xanh thẫm của nhau, không hẹn mà cùng đáp.

"Lần sau ngủ sớm một chút, sự việc cũng luôn làm xong, muốn ta chú ý thân thể của mình!" Nghe thấy Trần Tử Liệt ngủ quá muộn vì xem sách, Mộc Đào Đào rất không đồng ý giảng đạo với Trần Tử Liệt.

Nói xong lại xoay người vẻ mặt khinh bỉ nói với Vân Kì: "Ta nói ngươi một đại nam nhân, ngươi đi ngủ còn quen giường có bẽ mặt không nha!"

Vân Kì vừa nghe lời này liền tức giận, hắn chỉ thuận miệng nói như vậy, hơn nữa hắn tốn công như vậy là vì ai nha, thật sự là một bạch nhãn lang*.

*Bạch nhãn lang: là một cách nói hình tượng về những kẻ vong ân bội nghĩa (Nguồn: Google)

"Khách quan bánh bao và cháo trắng của ngươi đến rồi!" Tiểu nhị bưng bữa sáng của bọn họ để ngay ngắn trật tự ở trên bàn.

"Hừ, ăn cơm đi, chén lớn như vậy cũng không ngăn được miệng của ngươi sao?" Vân Kì hầm hừ bưng một bát cháo để tới trước mặt của Mộc Đào Đào.

"Cầm muôi nhanh ăn đi, một lát nguội thì không thể ăn rồi!" Dù sao thời gian Trần Tử Liệt đi theo bên cạnh Mộc Đào Đào tương đối dài, cũng đã rất hiểu về sinh hoạt của nàng, chẳng hạn như bây giờ hắn biết rất rõ Mộc Đào Đào không biết dùng đũa, vội vàng gắp một cái bánh bao để ở trong muôi đưa cho nàng.

Lần này Vân Kì khó chịu, mình vừa bưng cháo qua, hắn liền ân cần gắp bánh bao cho Mộc Đào Đào, thật là tức chết hắn, hừ hừ hai tiếng liền tự mình ăn, không để ý bọn họ nữa.

"Đúng rồi, không phải lão đầu nói để ngươi đi luyện tập nghiêm túc sao, hiện tại ta cũng tìm được Tử Liệt ca ca, ta đi cũng hắn là được, ngươi đi làm việc của ngươi đi!" Vừa ăn vừa nói với Vân Kì.

"Cạch*… Ngươi cứ như vậy không muốn nhìn thấy ra có phải không?" Nghe Mộc Đào Đào nói Vân Kì liền tức giận ném bát ở trên bàn xoay người đi ra ngoài.

*Theo tiếng Trung, từ này là "啪" dùng để miêu tả các âm thanh, theo ngữ cảnh trong bài thì mình để vậy cho hợp lí ha ^^

“Ta…Ta không có nha!” Thật ra Mộc Đào Đào đúng là không nghĩ như vậy, nàng đơn thuần cho rằng Vân Kì ra ngoài luyện tập nghiêm túc, chỉ là sư phụ nhân tiện để hắn chăm sóc nàng mà thôi, bây giờ nàng cũng tìm được Trần Tử Liệt thì không cần lãng phí thời gian của người khác nữa.

“Hắn đây là làm sao vậy?” Biết Vân Kì lâu như vậy, còn chưa thấy hắn nóng giận như vậy, cho nên sững sờ trong chốc lát.

“Không sao, nhanh ăn đi, hắn quay về ngay!” Về việc vì sao Vân Kì tức giận hắn rất rõ ràng trong lòng, nhưng từ đầu đến cuối hắn cảm thấy Vân Kì không thích hợp với Mộc Đào Đào, nên không nói rõ với Mộc Đào Đào, miễn cho nàng tăng thêm phiền não.

“Được rồi, vậy chúng ta ăn xong lại đi xem trong điếm thiếu thứ gì, hôm nay chuẩn bị cho tốt, ngày mai chúng ta liền đi kinh thành!”

“Ừm, lần này quay về nhân tiện mua một tòa nhà, đến lúc đó có lẽ phải xem ngươi rồi!” Trần Tử Liệt cũng không mua phòng ốc ở chỗ này, chỉ ở một gian phòng ở trong sòng bạc, bây giờ Đào Đào đến đây thì không giống nữa, từ nhỏ nha đầu kia chính là cẩm y ngọc thực tuy không có mấy tật xấu của tiểu thư yêu kiều, nhưng trong phạm vi mình đủ khả năng cũng không thể để nàng tủi thân.

“Được rồi, việc này ta rất thành thạo! Đến lúc đó mua một tòa nhà có hoa viên lớn, như vậy chúng ta có thể trồng rất nhiều loại hoa ở bên trong, ngươi nói có được không Tử Liệt ca ca?” Trước kia nhà nàng có hoa viên rất lớn, giống như công viên, sáng sớm thức dậy là có thể ngửi được mùi cỏ xanh và hoa, cảm thấy như được thiên nhiên bao lấy, khỏi nói thư thái như thế nào.

“Ha ha, được, cứ làm theo ngươi nói, đến lúc đó sáng sớm chúng ta thức dậy còn có thể rèn luyện cùng nhau một chút.” Trần Tử Liệt đúng là có thói quen thức dậy rèn luyện thân thể vào buổi sáng, có lúc sẽ khoa tay múa chân với Mộc Đào Đào.

“Rất tốt!” Mộc Đào Đào cười ha hả đồng ý, cả đầu đều nghĩ kiếm tiền như thế nào, làm sao có thể tiếp tục ngốc thật tốt ở nơi này, trước khi ngựa chưa tìm được đường về nhà.

~~~
~~~

Quyển 2 - Chương 11: Gặp mặt nhưng không nhận ra nhau.

Editor: Voicoi08

"Cốc cốc, cốc cốc cốc, tiểu thư, muội tỉnh chưa?" Trời đã sáng rồi, Trần Tử Liệt xử lí xong công việc ở song bạc về không nhìn thấy Mộc Đào Đào, hắn không thể không đi lên gọi nàng xuống ăn cơm, đói đến mức bị bệnh dạ dày cũng không phải chuyện có thể đùa giỡn.

"Ừ, . . ., muội tỉnh rồi, nhưng muội không mặc được bộ quần áo này." Thật ra lúc Trần Tử Liệt gõ cửa thì Mộc Đào Đào cũng mới tỉnh dậy, cô nghĩ cô không biết mặc quần áo ở cổ đại nên chỉ có thể cầu cứu Trần Tử Liệt.

"Vậy tiểu thư chờ một chút, tôi đi tìm cho tiểu thư một nha hoàn." Hiện tại, nghe thấy giọng nói mềm mại của Mộc Đào Đào, Trần Tử Liệt hoàn toàn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ rối rắm của nàng, hắn cười cười nhận mệnh xoay người đi ra ngoài tìm nha hoàn cho nàng, quần áo ở cổ đại thật sự quá phiền toái, ngay cả hắn cũng chưa quen đâu, nói gì đến Mộc Đào Đào.

"A. Được, nhưng mà ca ca đi nhanh lên một chút, bụng muội đã đói đến mức xẹp lại rồi." Mộc Đào Đào suy nghĩ một chút lại nói với Trần Tử Liệt.

"Biết rồi. Ta sẽ về ngay lập tức."

Một lát sau, Trần Tử Liệt tìm về cho nàng một tiểu cô nương khoảng mười ba mười bốn tuổi, dáng vẻ thanh tú, chỉ là có chút gầy, nhìn qua giống như trải qua một thời gian dài sống trong tình trạng không đủ dinh dưỡng.

"Cạch. .." Tiểu nha đầu đẩy cửa bước vào, đi đến cạnh giường của Đào Đào nói: "Tiểu thư, nô tỳ gọi là Băng Nhi, sau này nô tỳ sẽ hầu hạ tiểu thư."

"Ha ha. Ngươi chính là người Tử Liệt ca ca tìm đến sao? Băng Nhi? Muội sinh vào mùa đông à?" Mộc Đào Đào nhìn nha đầu trước mắt khiến nàng cảm thấy rất buồn cười.

"Hồi tiểu thư, đúng vậy." Băng Nhi đứng trước mặt Mộc Đào Đào cúi người, nhẹ nhàng đáp.

"Ôi, Băng Nhi, muội đừng câu nệ như vậy." Mộc Đào Đào cười ha ha lôi kéo bàn tay của Băng Nhi.

"Muội mau đến giúp ta mặc quần áo đi. Ta không biết mặc." Mộc Đào Đào dí dỏm thè lưỡi một cái, nàng cảm thấy có chút ngượng ngùng, vậy mà nàng lại phải nhờ một tiểu cô nương giúp nàng mặc quần áo.

"Đây là quần áo mới công tử mua cho người." Băng Nhi vừa nói xong, tay chân cũng rất nhanh nhẹn giúp Đào Đào mặc quần áo.

"Tiểu thư, người mặc bộ quần áo này thật xinh đẹp." Tùy rằng vừa rồi lúc chưa thay quần áo Mộc Đào Đào cũng rất xinh đẹp, lúc đó mang theo vẻ đẹp của sự lười nhác, mà hiện tại, sau khi đã mặc xong quần áo nàng lại khiến cho người ta thấy hương vị đoan trang, thanh lịch nhưng vẫn mang theo sự dí dỏm, càng thêm vẻ linh động.

"Ha ha, cái miệng nhỏ của Băng Nhi thật ngọt nha, có phải muội vừa ăn đường mật không vậy. Muội mau đến giúp ta chải tóc đi." Mộc Đào Đào kéo Băng Nhi đến trước bàn trang điểm.

"Vâng." Băng Nhi thấy Mộc Đào Đào không phải kiểu tiểu thư yếu ớt, cả người nàng cũng chậm rãi trở nên thoải mái hơn nhiều, cũng không câu nệ như cũ.

"Từ từ, chậm chút chậm chút, Băng Nhi, muội giúp ta làm một kiểu đầu đơn giản một chút, còn nữa, ta không cần những đồ trang sức này, rất mệt, đến lúc đó có ra đường cũng không thăng bằng được." Mộc Đào Đào bị dáng vẻ của Băng Nhi dọa sợ, nhanh chóng bảo nàng không cần làm quá phức tạp.

Tí nữa nàng còn đi nhìn nhà cửa, nàng cũng không muốn tí nữa mình thành một con khổng tước đi trên đường, nếu té xỉu thì phải làm sao.

"Ha ha. Vậy cũng được, muội làm cho tiểu thư một kiểu đầu đơn giản một chút." Mộc Đào Đào là chủ nhân tốt nhất mà nàng từng gặp, khi nói chuyện cũng không coi nàng như nô tỳ, tiểu thư nhà nào mà không muốn mình ăn mặc xinh đẹp một chút, vậy mà tiểu thư lại muốn nàng làm cho tiểu thư thanh lịch một chút.

"Tiểu thư, người nhìn kiểu này có được không?" Mặc dù tiểu thư rất dễ nói chuyện nhưng nàng vẫn muốn hỏi xem tiểu thư có bằng lòng hay không.

"Ừ, Băng Nhi thật khéo tay nha. Không tệ, rất đẹp mắt." Mộc Đào Đào hài lòng gật đầu một cái, như vậy mới đúng chứ, không có gì càng đỡ mệt mỏi.

"Đi thôi, chúng ta xuống ăn cơm đi, nhất định Tử Liệt ca cũng đợi đến mức nóng nảy rồi." Mộc Đào Đào cười ha ha kéo Băng Nhi đi xuống lầu, vốn trước đó Mộc Đào Đào muốn ở cùng Trần Tử Liệt ở trong sòng bạc, nhưng dù sao sòng bạc cũng là tốt xấu lẫn lộn, sao có thể yên tâm để nàng ở trong đó được, cuối cùng dưới sự yêu cầu kiên quyết liệt của Trần Tử Liệt nàng vẫn đến khách sạn ở.

"Vương Gia, phía trước là Kinh Thành, chúng ta có thể đến 'Thiên Hương Lâu' trước không, sắp xếp xong mọi người lại cùng nhau tìm Mộc cô nương được không ạ?"

“Cũng được.” Dù mình có vội nhưng các huynh đệ cũng đã mệt mỏi, để bọn họ sắp xếp ổn định trước đã, rồi cùng nhau tìm Mộc Mộc cũng không muộn.

Lúc đến ngoài Kinh Thành, đám người Hiên Viên Diễm cũng không tiện tiếp tục cỡi ngựa chạy trên đường cái, chỉ có thể để đám người Vân dắt về Thiên Hương Lâu trước, tự mình muốn đi dạo một vòng trước, giống như có linh cảm không lời dẫn dắt vậy.

Dù sao cũng là người của nước khác, mình cứ như vậy, cũng không báo một tiếng đã đến rất dễ gây ra hiểu lầm, cho nên vẫn phải cẩn thận một chút cho thỏa đáng.

“Tử Liệt ca ca, hôm nay anh hẹn mấy nhà vậy, nếu không ca nói cho Băng Nhi đi, để Băng Nhi đưa muội đi là được rồi, cả ngày ca cũng rất bận rộn.” Sau khi cơm nước xong, Trần Tử Liệt lập tức kéo Mộc Đào Đào ra ngoài xem nhà, hắn theo yêu cầu của Mộc Đào Đào tìm một mấy căn nhà, muốn nhanh chóng chuyển vào, nàng là một cô gái ở mãi trong khách sạn cũng không an toàn, chỗ này cũng không giống như ở hiện đại.

“Ta đã xử lí tốt công việc của ngày hôm nay, hôm nay đặc biệt để đi chọn nhà với muội. Muội nha, tốn ít tâm tư vào những việc đó thôi, bây giờ nên suy nghĩ một chút xem tý nếu mua nhà chúng ta còn phải thêm một số thứ. Đến lúc đó sẽ có việc cho muội bận rộn rồi.”

“Ha ha, vậy cũng tốt, hôm nay nhất định ta phải chọn một căn nhà thật tốt.” Trên đường phố vang lên tiếng cười như chuông bạc của Mộc Đào Đào.

Hiên Viên Diễm nghe thấy âm thanh quen thuộc vội vàng nhìn về phía phát ra âm thanh, hắn nhìn thấy một bóng lưng màu hồng, cho dù hắn nhìn từ đằng xa cũng không thể quên được bóng dáng kia, hốc mắt cũng ướt lên, trong lòng vừa hưng phấn, kích động, lại thêm cả khủng hoảng, sợ đó chỉ là ảo giác của mình, sợ chính mình vừa đi đến đã mất, nhưng hai chân cũng không nghe theo sự sai bảo của chủ nhân, nhanh chóng đi về phía Mộc Đào Đào.

Cho đến khi bọn người Mộc Đào Đào dừng lại trước một tòa viện, Hiên Viên Diễm mới đi đến.

Hiên Viên Diễm cứ lẳng lặng đi đến trước mặt Mộc Đào Đào, một câu cũng không nói, chỉ dùng đôi mắt thâm thúy giống như cả vùng biển mênh mông nhìn chằm chằm vào nàng, giống như muốn khảm nàng vào lòng.

Mộc Đào Đào nhìn thấy một soái ca đẹp trai đi đến, lại dùng ánh mắt thâm tình , cưng chiều nhìn nàng, khiến nàng không biết làm thế nào, theo ánh mắt của hắn, nàng giống như người hắn yêu nhất, nhưng bản thân nàng lại không biết hắn nha, người kia có nhận sai người không vậy.

Hai người cứ chăm chú nhìn nhau một lúc lâu, Hiên Viên Diễm mới đi lên trước một bước ôm Mộc Đào Đào vào ngực, nỉ non bên tai nàng: “Bảo bối, cuối cùng ta cũng tìm được nàng.” Âm thanh trầm thấp mà u buồn mang theo sự kìm nén, hưng phấn, khủng hoảng, cùng với sự run rẩy đi thẳng vào trái tim Mộc Đào Đào.

Mộc Đào Đào nghe thấy âm thanh này, trái tim nàng co rút đau đớn từng đợt, nàng cũng không rõ bản thân bị làm sao, rõ ràng là một người không quen biết, nhưng bản thân nàng để hắn ôm cũng không thấy phản cảm, ngược lại nàng lại thấy thật uất ức, giống như chỗ trống trong lòng vừa được lấp đầy, nàng có chút luyến tiếc đẩy hắn ra, chỉ có thể nói khẽ: “Ngươi có thể buông tay ra trước được không? Ta không thể thở được nữa rồi.”

“Vậy nàng phải đồng ý với ta, về sau, vĩnh viễn không được lại rời khỏi ta.” Hiên Viên Diễm hơi buông lỏng tay, nói ra khoảng cách giữa hai người, hắn nhìn tiểu cô nương ngày nhớ đêm mong năn nỉ nói.

“Chuyện đó, có phải ngươi nhận sai người rồi không?” Tuy Mộc Đào Đào rất thích cái ôm của hắn, nhưng loại cảm giác bị người khác nhận lầm làm thế thân này thật sự không tốt tí nào, trong lòng nàng có chút không thoải mái.

Hiên Viên Diễm nghe thấy lời nói của tiểu cô nương trước mặt giống như vừa bị ngũ lôi oanh đỉnh, cả người cứ như vậy ngây ngốc đứng ở chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Đưa bất động sản

Editor: Lãng Nhược Y

"Trần công tử, công tử đã đến rồi! Mời vào!" Gia chủ Lâm lão gia vừa ra cửa đã thấy mấy người Trần Tử Liệt đứng ở đó, vui vẻ chào hỏi hắn, lão đã từng nghe qua , vị Trần công tử này chỉ dùng thời gian một hai tháng đã kinh doanh sòng bạc ở Kinh Thành vô cùng phát đạt, chính lão cũng thỉnh thoảng đến chơi vài ba ván, nếu như hắn muốn mua nơi này, nhất định có thể bán với giá cao.

"Mời Lâm lão gia vào trước, ta còn gặp một người quen, sau một lát sẽ vào ngay!" Đối với nam nhân ôm Mộc Đào Đào trong lòng này, Trần Tử Liệt thật sự không biết nên nói thế nào, chỉ đành phải mời Lâm lão gia vào trước .

Trần Tử Liệt nhìn dáng vẻ không giống như đang đóng kịch của Hiên Viên Diễm trước mắt, tựa như rốt cuộc cũng tìm được người mình yêu mến, nhưng hắn lại cảm thấy khó hiểu, tại sao Hiên Viên Diễm biết Mộc Đào Đào , mà Mộc Đào Đào lại không có một chút ấn tượng nào đối với hắn ta.

"Được! Vậy ta vào trước!" Lâm lão gia cười ha hả xoay người đi vào trong.

Nhìn Lâm lão gia xoay người đi rồi, Trần Tử Liệt mới nhìn Hiên Viên Diễm nói: "Vị công tử này, ngươi có thể buông gia muội ra trước không, dù sao nơi này cũng là đường lớn, khiến nhiều người chú ý cũng không tốt lắm!"

Hiên Viên Diễm không để ý đến Trần Tử Liệt mà chỉ nhìn Mộc Đào Đào chằm chằm, như muốn nhìn xuyên qua người nàng vậy, hắn tin mình nhất định sẽ không nhận lầm người , là nguyên nhân gì khiến Mộc Mộc không nhận hắn, hơn nữa ánh mắt Mộc Mộc nhìn hắn lại giống như nhìn người xa lạ vậy, khiến hắn cảm thấy kinh hãi không thôi.

"Vị công tử này, ngươi có thể buông ta ra trước hay không, ngươi nắm tay ta đau quá!" Nghe được thấy lời nói của Trần Tử Liệt, Mộc Đào Đào phục hồi tinh thần, cảm thấy trên đường cái lôi lôi kéo kéo như vậy quả thật khó coi, hơn nữa Hiên Viên Diễm nắm chặt cổ tay nàng, xiết chặt đến mức nàng cảm thấy có hơi đau, nên mới không thể không nhẹ giọng nhắc nhở.

"Mộc Mộc, ta là Hiên Viên Diễm, nàng không nhớ sao?" Lần này, tim Hiên Viên Diễm thật sự đập rộn lên, tại sao Mộc Mộc không nhớ hắn chứ.

"Ngươi biết ta sao?" Nghe Hiên Viên Diễm gọi, trực giác Mộc Đào Đào nói cho nàng biết Hiên Viên Diễm biết nàng, nhưng nàng lại không thể nhớ ra, khuôn mặt nhỏ nhắn ảo não nhăn lại thành một khối.

Ngay lúc Hiên Viên Diễm đang định trả lời, Trần Tử Liệt đoạt trước mở miệng nói: "Vị công tử này, thật xin lỗi, tin rằng ngươi cũng nhìn thấy chúng ta còn có việc phải làm, hơn nữa muội muội nhà ta cũng nói không biết ngươi, nếu như ngươi còn có chuyện gì khác thì có thể đợi chúng ta hết bận rồi hẹn gặp mặt, hoặc ngươi cũng có thể đến sòng bạc 'may mắn tới' tìm chúng ta!"

"Đúng, hôm nay chúng ta phải xem nhà nên khá vội, nếu không ngươi đợi chúng ta hết bận hãy đến tìm nhé!" Mộc Đào Đào suy nghĩ một chút cũng phải, mục đích chủ yếu bọn họ ra ngoài hôm nay chính là mua nhà, nếu như Hiên Viên Diễm thật sự có chuyện gì, cũng có thể đợi nàng xem nhà xong rồi nói sau, bởi vì Mộc Đào Đào cảm thấy Hiên Viên Diễm chỉ nhận lầm người mà thôi, hơn nữa dung mạo người kia và nàng có gì đó tương tự, nghĩ tới điểm này lại cảm thấy trong lòng có chút khó chịu nho nhỏ, chân mày cũng cau lại.

"Được, vậy buổi tối ta có thể hẹn nàng ăn cơm tối không?" Hiên Viên Diễm ra vẻ đáng thương nhìn Mộc Đào Đào, trước kia chỉ cần hắn vừa lộ ra vẻ mặt này Mộc Đào Đào liền lập tức đồng ý, đây cũng như một loại thử dò xét.

Hiên Viên Diễm thấy Mộc Đào Đào không giống như đang giả vờ, chỉ đành phải cố chịu chịu đựng cho người đi tra những chuyện gì xảy ra trước, nhưng hắn cũng không phải người dễ dàng buông tha, lập tức hẹn Mộc Đào Đào vào buổi tối, như vậy hắn mới có thể dễ dàng nhanh chóng tra rõ mọi chuyện.

"Vậy ngươi phải mời ta ăn thật ngon mới được nhé!" Mộc Đào Đào không đành lòng nhìn bộ dạng đáng thương của Hiên Viên Diễm, rất sảng khoái đồng ý.

"Được, buổi tối ta sẽ chờ nàng ở Thiên Hương Lâu, đến lúc đó nàng muốn ăn món gì cũng được!" Hiên Viên Diễm thấy Mộc Đào Đào sảng khoái đồng ý như vậy, trong lòng vui mừng không thôi.

"Tốt! Vậy ta vào trước, buổi tối chúng ta gặp mặt!" Mộc Đào Đào lưu luyến không rời nhìn Hiên Viên Diễm một cái mới theo Trần Tử Liệt đi vào.

"Vân, mang nhà ở kinh thành của chúng ta bán cho nàng, tra xem trong khoảng thời gian này Mộc Mộc ở nơi nào, còn cả nam nhân đi cùng với nàng nữa!" Sau khi mấy người Mộc Đào Đào đi vào Hiên Viên Diễm mới trầm giọng nói với Vân.

Kể từ sau khi gặp Hiên Viên Diễm, Mộc Đào Đào vốn hăng hái rất cao vẫn cảm thấy lòng không yên, trong đầu đều là bóng dáng và âm thanh cưng chiều của Hiên Viên Diễm, càng nghĩ càng thấy đau đầu, nghĩ thầm nhất định là hắn nhận lầm người, nữ tử được hắn tâm niệm kia thật hạnh phúc! Nghĩ đi nghĩ lại hi vọng mình là nữ tử kia thì thật là tốt!

"Không cho suy nghĩ lung tung nữa, có nghe thấy không!" Mộc Đào Đào gõ gõ đầu mình, ra lệnh.

"Được rồi, không cần suy nghĩ lung tung, có thể là dáng dấp muội với người nọ quá giống nhau nên hắn mới nhận lầm người!" Trần Tử Liệt kéo tay Mộc Đào Đào, sợ nàng làm mình bị thương.

"Ta cũng nghĩ vậy, ai nha! Được rồi được rồi không sao, chúng ta mau xem nhà đi!" Nghĩ thầm trước đây mình cũng chưa từng gặp hắn, nhất định là nhận lầm người, mình cũng không cần tự tìm phiền não, vẫn là chuyện xem nhà quan trọng hơn.

Lâm lão gia đi theo bọn họ dạo một vòng trong phủ, lau mồ hôi trán hỏi "Trần công tử cảm thấy thế nào, có hài lòng không?"

"Tiểu thư cảm thấy thế nào?" Trần Tử Liệt xoay người hỏi Mộc Đào Đào, hắn cảm thấy như thế nào không quan trọng, chủ yếu là xem Mộc Đào Đào có thích hay không.

"À? Huynh nói cái gì? Vừa rồi ta không nghe rõ?" Mộc Đào Đào lần này 囧 rồi, mới vừa tự nói với mình không nên suy nghĩ lung tung, hiện tại không biết thế nào lại nghĩ tới Hiên Viên Diễm.

"Muội cảm thấy thế nào, có thích hay không?" Trần Tử Liệt cười cười tốt tính lặp lại một lần.

"Tạm được! Ta cảm thấy gian phòng quá nhiều, viện lại không đủ lớn." Mộc Đào Đào hồi tưởng một cái nói.

"Ta nói cô nương, có nhà của gia đình giàu có nào lại ít gian phòng chứ, cô nương nghĩ xem, nha hoàn, sai vặt, phòng bếp, gian phòng ít thì làm sao đủ ở! Hơn nữa, viện của ta ở kinh thành đã xem như rất lớn rồi!" Lâm lão gia không ngờ Mộc Đào Đào lại ghét bỏ phòng của lão quá nhiều, viện không đủ lớn.

Nói tóm lại, viện của Lâm lão gia cũng xem như có thể tạm chấp nhận, hơn nữa lời lão nói cũng không phải không có đạo lý, nhưng Mộc Đào Đào là ai, có vật tốt nào chưa từng thấy qua, nơi tốt nào chưa từng ở qua, mọi thứ nàng dùng đều là tinh phẩm, đối với phòng ốc chỉ có thể tạm xem là trung bình này dĩ nhiên không coi trọng rồi.

"Lâm lão gia, hay là thế này đi, chúng ta trở về thương lượng một chút rồi lại đến gặp ngài sau, được không?" Vừa nhìn nét mặt Mộc Đào Đào cũng biết còn chưa đạt tới yêu cầu của nàng, cho nên chỉ đành phải trì hoãn với Lâm lão gia.

"Ách, được!" Mặc dù Lâm lão gia bị lời nói của Mộc Đào Đào làm mất hứng, nhưng cũng không có cách nào, chỉ đành phải đáp lời.

"Vậy chúng ta đi trước đây, Lâm lão gia không cần tiễn!" Trần Tử Liệt chấp tay cáo từ Lâm lão gia, dẫn Mộc Mộc đi xem nhà tiếp theo.

"Chuyện gì?" Nhưng vừa đi tới cửa đã nhìn thấy gã sai vặt trong sòng bạc mình đứng chờ, chẳng lẽ sòng bạc đã xảy ra chuyện gì?

"Gia, không phải ngài đang tìm nhà sao? Vừa rồi có vị viên ngoại đánh cược chỗ chúng ta thua tiền, thua tất cả khế ước mua bán nhà đã cược, hơn nữa còn là phủ đệ vô cùng lớn ở trước đường phố lớn, , , , " gã sai vặt đứng trước mặt Trần Tử Liệt nói văng nước bọt, nghĩ thầm mình giúp chủ tử tìm được một căn nhà tốt như vậy, nhất định sẽ được thưởng. Vị tiểu ca này, có phải ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi không, đó là người ta thua không phải ngươi giải quyết có được không!

"Nếu không chúng ta đi xem một chút đi!" Nghe tin tức Mộc Đào Đào cũng rất vui mừng, như vậy bọn họ cũng không cần tiêu tiền nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Lavender – Blue

Diendanlequydon

Hai người nói xong lập tức đi theo gã sai vặt tìm phương hướng đi trên đường phố chính, những ngày qua Mộc Đào Đào vẫn không có cơ hội đi dạo đường phố như vậy, nhân cơ hội này nàng cũng nhìn một chút, phát hiện ở cổ đại này cơ hội buôn bán làm ăn thật sự là quá nhiều, cảm giác mỗi một hình thức cũng có thể làm cho nàng kiếm một số lớn, xem ra lần này sắp xếp phòng ở xong nàng nhất định phải lên kết hoạch thật tốt, để cho mình trở thành một Đại Phú Bà, nghĩ đi nghĩ lại mình cũng ‘ ha ha ha ’ bật cười lên.

"Tiểu thư, một người vui không bằng mọi người vui, cái gì chuyện vui nói ra mọi người chia sẻ một chút thôi!" Bây giờ nhìn đến Mộc Đào Đào tâm tình tốt, chính hắn đi theo cũng nhẹ nhõm đi rồi.

Cứ có cảm giác mặt buồn rười rượi nét mặt không nên xuất hiện tại rót Đào Đào trên mặt.

"Tử Liệt ca ca, chính ta tại nghĩ tới ta nếu là ở chỗ này phát triển sự nghiệp của ta, ta nhất định là một Đại Phú Bà! Ha ha!" Mộc Đào Đào nho nhỏ tự luyến một thanh, nét mặt tươi cười như hoa, đặc biệt là này hai lúm đồng tiền càng lộ vẻ xinh đẹp đáng yêu.

"Uh, điểm này là không thể nghi ngờ, nếu không ta thế nào đem giá trị con người toàn bộ đè ở trên người ngươi đây? Ha ha!" Thấy Mộc Đào Đào hăng hái cao, Trần Tử Liệt cũng cùng nàng nói đùa, thật ra thì cũng là sự thật, bằng Mộc Đào Đào đầu óc ở chỗ này nhất định là kiếm phát.

"Gia đến, chính là nơi này!" Gã sai vặt chỉ ngôi viện trước mắt này.

"Ừ!"

Hai người sóng vai đi vào, không thể không nói nếu như chỉ nhìn phía ngoài mà nói, làm cho người ta cảm giác cũng chỉ là tương đối giàu có mà thôi, mà bên trong cảnh sắc đúng thật là vô cùng xinh đẹp, bên trong phân bốn tiểu viện, viện phía đông là đại sảnh dùng để tiếp đãi khách người hầu, viện phía nam là nhà chính, viện phía tây là phòng khách, còn lại viện phía bắc là chỗ ở cho người làm.

Sân giữa phía đông đến phía nam có một vườn hoa vô cùng lớn, bên cạnh vườn hoa còn có một hồ nhỏ, trên mặt hồ nhỏ xây một đình nghỉ mát, trong lúc rãnh rỗi có thể ở chỗ này ngắm cá.

Mặc dù cách xa trong tưởng tượng của bản thân một chút, nhưng nói tóm lại vẫn không tệ, phủ đệ này ở đường chính, đi lại cũng dễ dàng, quan trọng xây còn không tốn tiền của mình, cớ sao mà không làm! Chờ mình tìm đủ tiền rồi mua thêm một mảnh nữa ở cổ đại, đến lúc đó tự mình nghĩ thiết kế thế nào đều được.

"Tử Liệt ca ca nếu không tại đây đi, ta cảm thấy được còn có thể! Huynh cảm thấy như thế nào?" Mộc Đào Đào tự định giá mở phân nửa cảm thấy tạm được, nhưng vẫn trưng cầu ý kiến của Trần Tử Liệt một chút!

"Ta cảm thấy được vẫn là được! Không bằng chúng ta trước ở nơi này, về sau có chỗ tốt hơn chúng ta lại đổi là được!"

"Được, cứ quyết định như vậy, ngươi điều mấy người cho ta, ta một hồi đi ra ngoài mua một chút đồ dùng và trang sức hằng ngày!" Mộc Đào Đào vui vẻ thương lượng với Trần Tử Liệt, mình cũng phải ghi nhớ một chút trong lòng, một hồi đi ra ngoài mua đồ một chuyến thật lớn.

"Tốt lắm! Một hồi ngươi đi mua đồ ngày, đây là mười vạn lượng ngân phiếu ngươi trước cứ cầm bên người, nếu như không đủ thì kêu gã sai vặt đến sòng bạc lấy là được rồi! Bây giờ ta về sòng bạc trước xử lý một ít chuyện!"

"Ha ha! Này Tử Liệt ca ca đi làm việc trước, ta lại nhìn một chút, ngoài ra còn có không có gì cần mua thêm!"

"Mình lúc ra cửa cẩn thận một chút!" Trần Tử Liệt vỗ vỗ Mộc Đào Đào não ngây ngô cười hì hì xoay người rời đi.

Sau khi Trần Tử Liệt đi, Mộc Đào Đào lại đi dạo một vòng trong phủ, nhìn một chút còn cần bổ sung thêm đồ lập tức dẫn gã sai vặt đi ra cửa.

Lavender - Blue diendanlequydon.com

———

"Vương Gia mới vừa rồi Vô Ảnh các truyền đến tin tức!"

"Lấy tới ta xem một chút!" Hiên Viên Diễm đưa tay tiếp nhận vân đưa tới tờ giấy, càng xem mày nhíu lại càng chặt, cũng nhanh thành chữ ' sông '.

"Chuyện phòng ốc xử lý như thế nào rồi?" Hiên Viên Diễm dựa lưng vào cái ghế, đôi tay ôm ngực mà hỏi.

"Đã xử lý tốt, làm cho người ta cố ý đánh cược thua ở sòng bạc, bọn họ đã qua xem, cảm thấy rất hài lòng, hiện tại Mộc cô nương đang ra cửa đi mua một chút vật phẩm cần mua thêm trong phủ!" Vân bẩm báo tin tức thăm dò được một năm một mười cho Hiên Viên Diễm.

"Ngươi đi ra ngoài đi trước đi!" Cả người Hiên Viên Diễm dựa vào ghế, hai mắt khép chặt, tiêu hóa tin tức mới vừa nghe được, bảo bối của hắn bởi vì ngã xuống, bị thương rất nặng hoàn hảo gặp được ' đệ nhất thần y thiên hạ ' mới có thể lượm về một cái mạng, nhưng mà bởi vì đầu bị đụng mất đi một phần trí nhớ.

Chẳng trách mình đứng ở trước mặt nàng nàng cũng không biết mình, xem ra kế hoạch truy thê của hắn hiện tại càng thêm khó ...càng thêm khó rồi, suy nghĩ một chút lại đứng dậy đi ra ngoài.

"Vương Gia!"

"Không cần đi theo!" Nói xong cũng dùng khinh công bay ra ngoài.

Lavender - Blue
diendanlequydon.com

"Mấy người các ngươi biết bên này những trong điêm gia cụ cùng trang sức phẩm tương đối khá?" Mộc Đào Đào ở trên đường vòng vo mấy vòng hậu, bất đắc dĩ hỏi sau lưng theo tới gã sai vặt, không có biện pháp ai kêu mình đối với nơi này chưa quen thuộc !

"Hồi tiểu thư, giống như đồ trong thiên hạ đệ nhất trang đều vô cùng tốt, đều là tinh phẩm!" Gã sai vặt như thật nói xong, người bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ, chỉ có người có tiền có quyền mới mua được, đó là tượng trưng cho thân phận và địa vị.

"Ta đối với nơi này chưa quen thuộc, các ngươi dẫn ta đi xem xét một chút đi!"

"Được! Tiểu thư hướng này đi!" Gã sai vặt cung kính ở trước mặt dẫn đường.

"Tiểu thư chính là chỗ này!"

"Vậy các ngươi ở chỗ này chờ ta...ta vào xem một cái!" Liếc nhìn cửa hàng trước mắt dặn dò gã sai vặt sau lưng một chút mới đi vào.

Chưởng quỹ vừa nhìn thấy có khách đến cửa cười híp mắt nghênh đón: "Cô nương muốn cái gì, lão hủ có thể giới thiệu cho ngài!"

"Ta muốn xem trước một cái giường và bàn trang điểm, ngươi phải giới thiệu cho ta loại tốt một chút!" Mộc Đào Đào vừa mới nhìn vào trong nhà kia của bọn họ, mặt hàng gì cũng vô cùng đầy đủ hết, nhưng thật ra là không cần thêm cái gì, nhưng giường của nàng là nhất định phải đổi, trong lòng nàng hơi có một chút thích sạch sẽ, ai biết trước

vong long rằng nơi có một chút thích sạch sẽ, ai biết trước kia người ở trên đó, , , , bàn trang điểm là bởi vì không có cần mua một.

"Ha ha, cô nương theo ta lên lầu hai đi, phía trên đồ toàn Thượng Phẩm!" Chưởng quỹ vui vẻ ở trước mặt dẫn đường, lại thân thiết cùng Mộc Đào Đào tán gẫu: "Cô nương nhìn rất lạ mặt, lần đầu tiên đến nhà chúng ta mua đồ đi!"

Chưởng quỹ nghĩ thầm trong kinh thành này mặt người có tiền có quyền hắn đều tương đối quen thuộc, nhìn này cô nương ăn mặc cũng là tiểu thư nhà người có tiền, vì sao trước kia chưa từng thấy?

"Vâng, nhà chúng ta là mới chuyển tới đây!" Đối với lời của chưởng quỹ Mộc Đào Đào cũng là thuận miệng trả lời .

Hiên Viên Diễm nhìn Mộc Đào Đào vào trong tiệm mình, cũng gấp rút nhanh chóng đi vào theo, hiện tại mặc dù Mộc Đào Đào không biết hắn, nhưng hắn nhất định phải nghĩ biện pháp để cho nàng thích hắn lần nữa, để cho nàng vĩnh viễn đi theo bên cạnh mình.

Chưởng quỹ thấy chủ tử nhà mình tới, đang chuẩn bị hành lễ khiến Hiên Viên Diễm một ra dấu tay cho ngăn lại, nghĩ thầm chủ tử nhà mình nhất định là không muốn bại lộ thân phận, hắn chỉ đối đãi giống như khách bình thường nói: "Vị công tử này muốn gì ạ?"

Mộc Đào Đào nghe tiếng quay lại thấy là Hiên Viên Diễm cặp người kia long lanh mở lớn hơn nữa rồi, kinh ngạc nói: "Tại sao là ngươi?"

Lavender - Blue
diendanlequydon.com

"Ha ha! Làm sao lại không thể là ta, cũng không có quy định ta không thể tới mua đồ nhé!" Hiên Viên Diễm nhìn dáng vẻ Mộc Đào Đào ngạc nhiên đáng yêu được, đặc biệt là cặp mắt kia mở thật to, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch chỉ nhìn đã cảm thấy thân thể của mình cũng cứng ngắc, muốn ôm nàng đến trong ngực thật tốt ngắt nhéo một cái.

Xem thêm tại: http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3450925#p3450925

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Lạnh Lùng, Thê Tử Đáng Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.